

Quỳnh Dao

HOA MAI BẠC MỆNH

Thông tin về ebook

Hoa Mai Bạc Mệnh

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 28-August-2015

Tổng số 243 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Thành phố Bắc Kinh, thời vua Càn Long.

Đối với bà Đại Phước Tấn Tuyết Như ở Hạc Thân Vương Phủ mà nói thì cái mùa thu năm ấy, hình như đến sớm hơn mọi năm. Mới đầu tháng 8 mà sương đã sa nhiều. Rồi tết trung thu, lá trên cây Ngân Hạnh trở vàng rơi đầy trên đất. Tuyết Như uốn chiếc bụng sắp sinh về phía trước, ngày tháng ảm đạm nặng nề như đè nặng trên vai, trên trái tim trên cả đứa bé sắp sinh và những toan tính căng thẳng. Mọi thứ thật khó xử gay go quá. Nỗi lo sợ chờ đợi... Càng gần ngày lâm bồn, áp lực càng lúc như càng nặng nề càng trở nên mạnh mẽ, nhiều lúc làm bà muốn nghệt thở...

Mọi chuyện bắt đầu từ mừng 8 tháng 8, vâng...

Hôm ấy là sinh nhật của Vương Gia.

Trình Đại Phu và Ngô Đại Phu quả là nhiều chuyện, bỗng nhiên rồi dâng "quà chúc thọ" cho Vương Gia bằng một đội vũ công 24 người và cả Phiên Phiên nữa.

Phiên Phiên là cô gái người Hồi, có biệt tài múa bụng. Với làn da trắng nõn nà. Chiếc áo voan mỏng và ánh mắt trẻ tình, Phiên Phiên xuất hiện trên các sàn nhảy, trên các buổi yến tiệc. Có lẽ vì những hành vi gọi cảm cũng có thể vì một chút hấp dẫn lạ của "hàng nước ngoài". Trong phút giây Phiên Phiên đã chiếm được tình cảm của Vương Gia ngay. Và cái tên Phiên Phiên cũng là do Vương Gia đặt cho... Liền lúc ấy

Phiên Phiên được nhập cung. Và bắt đầu suốt ba tháng liền, Vương Gia hầu như không còn đặt chân đến phòng của Tuyết Như nữa...

Đầu tháng 8 lúc cơn sương đầu mùa rơi, thì cũng có tin là Phiên Phiên đã cần thai. Qua tháng 9 Phiên Phiên được Vương Gia phong chức Trắc Phước Tấn. Tuyết Như biết ngay là địa vị của mình đang bị lung lay.

Được gả vào vương phủ năm 18 tuổi. Mới đấy mà đã mười năm. Mười năm qua là mười năm hạnh phúc được vương gia sủng ái. Tuyết Như đã ba lần cần thai, ba lần liên tục mang lại cho Vương Gia ba nàng công chúa. Nghĩa là ba lần thất vọng. Nhưng vương gia vì yêu nàng nên vẫn không nạp thêm thê thiếp. Bây giờ chiếc bào thai thứ tư sắp chào đời, thì Phiên Phiên lại được tấn cung... Chuyện được Vương Gia yêu quý không nói, đằng này lại cần thai... Mà nếu như lần này... Tuyết Như lâm bồn lại sinh thêm một đứa con gái, trong khi Phiên Phiên sinh được con trai thì sao? Vấn đề gay go là ở chỗ đó.

Vì vậy mùa thu năm nay... Tuyết Như phu nhân cảm thấy tiết trời đặc biệt lạnh. Ngày tháng vẫn vậy mà sao nặng nề thế? Mặc dù cạnh Tuyết Như lúc nào cũng có Tần Má Má, người vú già trung thành, hầu cận Tuyết Như từ nhỏ, rồi theo Tuyết Như tiến cung, vào Vương Phủ. Tần Má Má có thể nói vừa là tớ nhưng cũng như mẹ.

Ngay từ tháng sáu. Tần Má Má đã góp ý với Tuyết Như, bằng mọi giá chứ không được khác! Vì tương lai của Phu Nhân có được Vương Gia sủng ái nữa không là do đây cả!

Tuyết Như buồn bã lắc đầu.

- Chuyện sinh con trai hay gái là do trời sắp đặt, đâu phải do ta quyết định được đâu?

Tân Má Má khẽ nói:

- Sao lại không? Chuyện này nên mời Đô thống phu nhân sang đây thảo luận.

Đô thống phu nhân tức là Tuyết Tịnh, chị ruột của Tuyết Như. Hai chị em cách nhau có hai tuổi. Mặc dù là chị em nhưng hai người tính tình lại khác nhau. Tuyết Tịnh thì cương quyết, cứng rắn, dám nghĩ dám làm, còn Tuyết Như thì yếu đuối nhu mì, nhiều lúc gần như bạc nhược. Có điều hai chị em rất thương yêu nhau.

- Chuyện Phiên Phiên thì cũng không thể trách Vương Gia. Bởi vì người năm nay đã 30 tuổi mà chưa có con trai nối dõi, dĩ nhiên là phải nôn nóng. Nếu chị là em thì... sớm đã liệu mà tìm cách... như vậy Phiên Phiên làm sao có cơ hội để vào Vương Phủ, để rồi được phong Trắc Phước Tấn? Lần này nó lại đậu thai... Vậy là sẽ ảnh hưởng nhiều đến địa vị của em đấy.

Tuyết Tịnh vừa nói vừa ngấm chiếc bụng tròn của em gái. Tuyết Như bần khoản.

- Tìm cách? Tìm cách nào chứ? Lần nào cần thai em đều ăn chay niệm phật, đến tổ miếu đốt hương... Vậy mà cũng chẳng sinh được con trai, còn tìm biện pháp nào nữa chứ?

Tuyết Tịnh nhìn lên. Ánh mắt sáng và lạnh, làm Tuyết Như sợ hãi. Linh tính cho nàng thấy có cái gì đó không hay. Và quả thật mỗi lời của Tuyết Tịnh thốt ra như những nhát dao sắc bén.

- Lần sinh này, nếu là trai thì đương nhiên là ai cũng thích cũng vui, nhưng nếu là gái? Bắt buộc phải hành động, cương quyết, nhanh chóng không được chần chò gì cả. Áp dụng sách lược chuyển phụng thành long.

Tuyết Như vừa nghe nói đã tái cả mặt. Mặc dù biết chuyện đó đã từng xảy ra trong bao nhiêu vương triều... Bản thân cũng tự nghĩ đến... Nhưng mà "nghĩ" và "làm" là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. "Nghĩ" không phạm pháp, còn "làm" là tử tội. Đó là chưa nói. Trên đời này có ai nữ nào cắt bỏ núm ruột của mình tạo ra? Để đi ôm ấp nuôi dưỡng con của người khác? Ta có thể làm chuyện đó được không? Không! Không thể nào được! Không bao giờ... Tuyết Như nghĩ.

- Nếu không làm như vậy... Rồi sau đó Phiên Phiên sinh con trai thì... Em cũng biết là... Vương Gia sẽ thế nào chứ? Con trai bao giờ cũng quý... Và em sẽ bị truất để nâng địa vị của Phiên Phiên lên... Hãy suy nghĩ cho kỹ đi nếu em muốn bị bỏ xó như một góa phụ ở lãnh cung thì tùy em hay thiếp tục được sủng ái? Em đừng quên cái gương dì Hai của chúng ta đã phải sống khổ sở thế nào suốt kiếp còn lại? Hãy suy nghĩ cho kỹ đi! Suy nghĩ rồi hãy quyết định!

Và Tuyết Như đã suy nghĩ. Trăn trở như vậy suốt ba tháng trời. Từ mùa hạ đến mùa thu. Trong thời gian đó. Tần Má Má vô cùng bận rộn, Tuyết Như cũng thế. Ra vào vương phủ như con thoi. Vương Gia thì suốt ngày mê mê đàn địch yến tiệc bên Phiên Phiên nên chẳng để ý đến những khác thường đó.

Và rồi ngày tháng trôi qua... Cứ vậy mà trôi qua...

Giữa khuya ngày 2 tháng 10. Tuyết Như lâm bồn.

Hôm ấy trong phòng sinh, chỉ có Tần Má Má, Tuyết Tịnh và

Tô Má Má là vú già của Tuyết Tịnh cùng sản phụ thôi. Tô Má Má là người đỡ đẻ nhiều kinh nghiệm, đương nhiên cũng là tâm phúc của Tuyết Tịnh và Tuyết Như. Khi đứa bé vừa oa oa chào đời. Tô Má Má cắt nhau rún và băng lại cho đứa bé xong nói nhanh:

- Xin chúc mừng Phúc Tấn! Một vị tiểu thiếu gia!

Đứa bé được Tô Má Má bế trong vòng tay bà vừa nói vừa bước lùi ra sau. Còn Tuyết Tịnh nhanh chóng mang đứa con trai đã chuẩn bị sẵn đến trước mặt Tuyết Như nói:

- Này xem đi! Mau lên ta còn phải mang ra ngoài báo hỉ với mọi người nữa chứ?

Trái tim của Tuyết Như chùng hẫng. Cái đau vừa qua đột ngột quay lại. Muốn xé nát lòng Như. Không! Không! Không! Đừng làm thế! Như gào lên trong lòng... Nỗi đau biến thành nước mắt. Như cố nhóm người dậy, kéo giật tay Tô Má Má lại.

- Đừng! Hãy mang con trả lại cho tôi! Trả lại tôi...

Tuyết Tịnh thấy thế ghen lòi.

- Tuyết Như này. Bây giờ có muốn thay đổi cũng muộn rồi... Việc phải giải quyết nhanh chóng. Bằng không, ai đó đột ngột bước vào, thì bọn ta chỉ có nước chết. Chị hứa với em là con gái của em sẽ được Tô Má Má mang vào phủ của chị chăm sóc chu đáo như con đẻ. Thỉnh thoảng em còn được ghé qua đó, thăm viếng nó như vậy em chẳng những không bị mất con mà còn có thêm được một đứa con trai... Còn bây giờ thì... Chuyện không thể để trễ nải nữa rồi. Chị sẽ bế tiểu công tử ra gặp Vương Gia. Vì chỉ một lúc nữa thôi cả vương phủ sẽ họp

mặt ở tiền sảnh. Còn Tô Má Má thì phải mau chóng mà theo cửa sau phía Tây chuồn mau. Bây giờ chưa ai để ý. Hiểu ý tôi rồi chứ?

Tô Má Má gật đầu. Tuyết Tịnh vội bế đứa con trai bước nhanh ra cửa. Có muốn thay đổi đã muộn cũng không được hồi hận! Không còn cách nào khác! Tuyết Như đau khổ đành lại Tô Má má cái sinh mệnh yếu đuối nhỏ nhoi, vô tội kia, Tuyết Như ôm chặt trong lòng, nghẹn lời nói:

- Tần Má Má! Tần Má Má! Đem cây trâm hoa mai lại đây! Cây trâm hoa mai! Đem ngay lại đây!

Tần Má Má nghe gọi vội vàng bước đến bên hỏa lò, dùng kẹp lửa khều than, lấy ra chiếc trâm hình cành hoa mai được nung đỏ từ lâu. Tô Má Má nhìn thấy sợ hãi.

- Quý vị định làm gì đó?

Tuyết Như vừa chảy nước mắt, vừa nói.

- Tôi phải làm dấu cho con bé, để mấy người không còn làm chuyện tráo mạo tráo đảo được nữa.

Tuyết Như đặt đứa nhỏ lên đùi, một tay ấn lên đầu nó, một tay đốt chiếc trâm hoa mai nung đỏ, nhưng lại chần chừ.

Lúc đó bên ngoài có tiếng hò vang.

- Xin chúc mừng Vương Gia! Chúc mừng Vương Gia!

Rồi tiếng chân bước, tiếp pháo nổ... Tuyết Như biết không còn chần chừ được. Vội in ngay chiếc trâm cháy đỏ lên vai con bé. "Xèo!" Thịt da non bị cháy phát thành tiếng, một làn khói trắng bốc lên. Đứa bé "oa! oa!" khóc nhưng may quá tiếng pháo đã át tiếng khóc. Tuyết Như run rẩy ném cây trâm

nhìn cái vết đỏ trên vai con mà đau lòng. Nước mắt không dần được:

- Con oi con! Sao con phải khổ thế này? Đóa hoa mai này in trên vai con cũng đã in trên lòng me. Từ đây về sau, mẹ con ta phải sống xa nhau. Nhưng mẹ mong là không xa vĩnh viễn... Mẹ ngày ngày sẽ đốt hương cầu trời khẩn phật, cầu xin trời xanh có mắt, để một ngày nào đó giúp con trở lại bên chân me. Chúng ta sẽ nối lại tình thâm nhe con! Lúc đó mẹ sẽ nhận ra con với cái ấn hoa mai này!

Tô Má Má thấy thời gian cấp bách không đợi được nữa, xông tới đoạt lấy đứa bé trong tay Tuyết Như.

- Bà Phước Tấn oi! Bà phải nghĩ đến chuyện đại cuộc, đừng bịn rịn nữa, phải mang nó đi ngay bây giờ, bằng không chết cả!

Tô Má Má đặt đứa bé lần vào giỏ vải dơ mau chóng rời khỏi phòng, đi cửa sau ra ngoài. Bà Tuyết Như phục trong lòng Tân Má Má khóc ngất.

Đối với bà Tuyết Như mà nói, thì cái đêm hôm ấy, một phần cuộc đời bà đã đi theo "vết sẫm hoa mai" kia rời khỏi Vương Phủ để sang Đô Thống phủ. Mặc dù, đổi lại, bà có thêm một đứa con trai kháu khỉnh dễ thương nhưng có thể nào thì cũng đâu bằng núm ruột của mình?

Đứa con trai mới "sinh" được Vương Gia đặt tên là Hạo Trinh. Vương Gia rất yêu quý, vì nó là nỗi khát khao mong đợi. Hôm đây tháng 1, đại yến được mở ra, mời cả quan to quan nhỏ trong triều. Hôm ấy, nhà vua cũng gọi qùa đến.

Mà Hạo Trinh khôì ngô thật. Thằng bé có đôi mắt đen nháy,

có cái mũi cao thẳng. Vương Gia ngắm rồi ngợi khen hết lời, nào là nó giống in như cha. Một đôi mày rậm, một thiên đình cao. Vậy là thẳng bé sẽ thông minh. Hậu phúc lâu dài... Tuyệt Như ngồi bên nghe mà bồn chồn. Không phải chỉ vậy còn "nổi lo" và "đau"... Vâng, bây giờ có hối hận cũng không còn kịp. Bí mật phải giữ kín thật kín...

Và rồi mùa xuân năm sau Phiên Phiên cũng trở bụng. Cũng được một đứa con trai, đặt tên là Hạo Tường. Vương Gia liên tục có hai đứa con trai. Còn gì hơn? Lúc nào ông cũng cười. Và nhờ vậy mà gia nhân trong Vương phủ cũng được hưởng phúc lây.

Ở chốn riêng tư, Tần Má Má kể tai Tuyệt Như nói nhỏ:

- Đấy, phu nhân thấy chưa, may mà chúng ta đi sớm một bước, bằng không là nguy rồi!

Tuyệt Như ôm lấy Tần Má Má đau xót:

- Nhưng mà... nhưng mà... Thế Má Má có thường xuyên đến Đô Thống phủ? Có nhìn thấy nó không? Chóng lớn, khỏe mạnh chứ? Tại sao bà chị của ta cứ né tránh ta mãi... Chuyện đã hơn nửa năm rồi... Vậy mà chẳng nghe động tĩnh gì cả ta có thể qua đấy thăm nó được không? Có việc gì không?

Tần Má Má ra hiệu Tuyệt Như im:

- Suyt! Tai vách mạch rừng, phu nhân tốt nhất là đừng nhắc đến, mọi chuyện đã có Đô Thống phu nhân lo cả.

- Nhưng mà... nhưng mà...

- Đừng có nhưng mà gì cả. Bên cạnh đó còn có tôi. Để tôi sang đấy xem xét và báo cáo lại là xong.

Tân Má Má sang phủ Đô Thống. Đi rồi về, về rồi đi. Mỗi lần đều báo cáo tin hay tin đẹp. Nào là nó dễ thương, đẹp giống mẹ, khỏe... Nhưng Tuyết Như nào có biết đâu sau đó Tân Má Má phải quay mặt đi giấu hai hàng nước mắt. Và chuyện lừa dối chỉ kéo dài được nửa năm. Một lần đến Bích Vân Tự dâng hương lễ Phật, khi Tuyết Tịnh có cơ hội riêng lẻ bên đứa em gái của mình, mới nói:

- Bây giờ thì chị không muốn giấu em nữa. Đứa bé của em, Tô Má Má mang ra ngoài xong, bọn chị đã đặt nó vào một chiếc bồn gỗ, để nó theo giòng suối Hạnh Hoa khẽ trôi đi mất rồi. Chị cũng không có cho người theo dõi xem, sau đấy. Chiếc bồn kia có còn hay đã chìm mất. Đứa bé thế nào thôi thì đành phó mặc định mệnh của nó vậy.

- Chị nói gì vậy?

Tuyết Như thấy trời đất như quay cuồng.

- Làm sao có thể như vậy được chứ? Chị đã thề, đã hứa với em chị nói là chị sẽ yêu, sẽ đối xử với nó như con ruột do chính mình banh da xẻ thịt đẻ ra... Chị sẽ không để nó khổ... Em đã tin chị. Em mới giao con cho chị. Vậy mà... Tại sao chị lại nhẫn tâm? Chị lại có thể làm một chuyện tày trời như vậy được chứ?

Tuyết Như không dẫn được chụp lấy đôi vai Tuyết Tịnh lắc mạnh. Vừa lắc vừa khóc:

- Em không tin, chị đã lường gạt em! Chị đã dối em!

Tuyết Tịnh cũng vừa khóc vừa nói:

- Chị nói thật đấy! Bởi vì em phải hiểu nỗi khổ tâm của chị, chị đã suy nghĩ cặn kẽ, chu đáo... Chị biết là em sẽ không bỏ

được con bé. Bằng chứng là trước khi cho mang đứa nhỏ đi, em còn bắt phải đóng dấu hình hoa mai lên cánh tay của nó. Như vậy nếu để nó lại trong nhà chị thì cái hậu họa sau này khó có thể lường. Biết ai tin được ai không? Rồi em cứ qua lại nhà chị. Tình cảm con người yếu mềm. Một lúc nào đó em lại vô tình tiết lộ. Chuyện vỡ lở, đến tai Vương Gia, lúc đó không những chỉ có em, mà cả chị cũng đều mang họa... Đều bị án tử. Em suy nghĩ đi. Suy nghĩ cặn kẽ đi... Trong cái hoàn cảnh như vậy, chị làm sao dám chứa nó. Em có trách chị thế nào, có hận chị thế nào cũng được, chị chấp nhận... Chị hành động như vậy là vì em! Một cách làm chẳng đặng đừng, em nên thông cảm.

Tuyết Như mở trừng mắt nhìn chị... nhưng chẳng thấy gì. Nước mắt tạo thành một màn sương trước mặt lòng Tuyết Như đau quặn... Đứa con gái mà Tuyết Như mang nặng đẻ đau kia, định mệnh đã chỉ định mẹ con phải sinh ly, cũng đồng thời là tử biệt... Đời nàng... Từ đây đến cuối đời coi như không còn cái hy vọng được đoàn tụ với con. Nàng cắn môi, cố không để bật tiếng khóc. Mồ hôi lạnh lấm tẩm trên trán...

- Con ơi!

Tuyết Như kêu lên trong lòng. Đứa con mà ngay cả cái tên cũng chưa kịp đặt... Nó đã vĩnh viễn xa nàng... Có thể như vậy được ư? Ta là người mẹ không có trái tim! Và đột nhiên, Tuyết Như thấy lòng ngực đau nhói, ngã vào lòng Tuyết Tịnh khóc lớn. Tuyết Tịnh nói:

- Em khóc đi! cứ khóc đi! Khóc cho thoải mái!

Tuyết Tịnh ôm em gái trong lòng, nước mắt lưng tròng:

- Em khóc cho hả hê, quên sầu. Để một lúc nữa khi trở về

Vương Phủ thì xóa hết, đừng để lộ một chút tàn tích nào... Bắt đầu từ hôm nay, em nên hiểu là đứa con gái bất hạnh kia của em nó không còn tồn tại trên cõi đời này, em chỉ có ba gái trước đó và một trai là Hạo Trinh thôi!

Khi trở về Vương Phủ... Tuyết Như không được để lộ một chứng tích gì... Phải nhớ Hạo Trinh là trai mới sinh. Hạo Trinh!

Ngay lúc đó gió bốn bề nổi lên. Tuyết Như nghe như hai tiếng Hạo Trinh vang vọng vây chặt quanh nàng.

CHƯƠNG 2

Năm Hạo Trinh 12 tuổi, lần đầu tiên theo Vương Gia đến Vi Trường săn bắn.

Lúc đó Hạo Trinh đã là một thiếu niên dong dỏng cao. Hạo Trinh khỏe đẹp, thông minh lại được rèn luyện văn thơ và kiếm cung cùng lúc ngay từ nhỏ. Nhờ nhớ dai, học mau biết, nên Hạo Trinh rất được Vương Gia sủng ái.

Hạo Trinh vừa giỏi chữ nghĩa, lại cỡi ngựa, bắn tên, luyện võ đều hơn người. Hạo Trinh lại chịu khó luyện tập. Thầy dạy võ nghệ cho Hạo Trinh có tên là A Khắc Đan. Một võ sư có thân hình lực lưỡng, sức mạnh vô song. Khuôn mặt đen như lọ nôi, mày sậm, râu hàm, tướng tá rất hung dữ, mỗi lần mắt trợn lên là giống như hai mắt cọp, lại ít ai dám gần gũi. Ông ta được chỉ định dạy võ cho Hạo Trinh từ nhỏ, là một người thầy tận tình. Yêu quý học trò hơn cả bản thân nên cũng được Hạo Trinh quý mến.

Nếu so sánh, Hạo Trinh hơn đứa em cùng cha khác mẹ là Hạo Tường gấp bội, dù chỉ lớn hơn có nửa tuổi.

Lần này Hạo Trinh được cha cho cùng đi săn. Hạo Trinh đã gây ấn tượng mạnh cho mọi người để chuyện gần như trở thành huyền thoại. Hôm ấy cùng đi còn có cả Hạo Tường và hơn hai trăm kỵ xạ thủ khác. Mặc dù đây chỉ là một cuộc săn nhỏ. Mục đích chủ yếu của chuyến săn này, là Vương Gia muốn hai đứa con mình làm quen với cái không khí căng

thắng của cuộc săn, cũng như để kích thích bầu máu nóng của bọn trẻ.

Bữa đó ở Vi Trường trời có sương mù. Tâm nhìn không xa...Đoàn người ngựa rong ruổi cả buổi mà chẳng bắt được con thú nào to lớn. Vì vậy tất cả mới xuyên qua cánh rừng để đến một cánh đồng cỏ rộng lớn hoang dã.

Chính tại đây. Hạo Trinh đã phát hiện một chú chồn lông trắng. Chú chồn này hẳn đã bị tiếng vó ngựa dồn dập làm sợ hãi, nên nó thu người trong bãi cỏ. Đôi mắt to đen hấp dẫn của nó cứ nhìn Hạo Trinh. Nó như đang ở tư thế chuẩn bị "sống mái".

Hạo Trinh phấn khởi hét to.

- Hay quá! Có một con chồn đây này! một con chồn trắng!

Con chồn nghe động, nó vọt nhanh chân lùi sâu vào cỏ.

Vương Gia cũng thấy, hứng khởi vút roi.

- Hãy để đó cho ta, đừng để nó chạy thoát!

Rồi tiếng có ngựa đuổi theo. Bụi bay mịt mù. Hơn hai trăm vó ngựa chỉ để đuổi một con chồn nhỏ. Hạo Trinh đuổi trước. Hình như Vương Gia có ý muốn nhường cho Hạo Trinh, để Hạo Trinh được dịp thi thố tài nghệ, nên khoát tay không cho mọi người dùng tên.

Hạo Trinh cỡi ngựa đuổi. Chú chồn cứ chạy... Hạo Trinh đã mấy lần giương cung lên. Nhưng rồi có lẽ vì đôi mắt đen nháy của con chồn trắng cứ quay lại nhìn mình. Ánh mắt của nó như sợ hãi làm sao? Hạo Trinh có cảm giác như nó đang van xin... Thế là chàng lại chùn tay, không nỡ. Võ sư A Khắc

Đan chạy phía sau, cuối cùng không nhịn được nói.

- Nào để nó cho ta!

Hạo Trinh cuống quýt, lên tiếng.

- Đừng! Đừng giết nó! Tôi muốn bắt sống nó thôi!

Vương Gia cũng đồng tình:

- Được! Được! Được! Hãy bắt sống nó, đừng để nó bị thương nhé!

- Bối Lạc Gia này!

Võ sư A Khắc Đan gọi Hạo Trinh. Vì Hạo Trinh là con trai trưởng của Thạc Thân Vương phủ, nên được phong "Bối Lạc".

- Bối Lạc Gia này, nếu muốn bắt sống con vật này, thì xin người hãy dùng bẫy lưới!

Nói xong, Võ sư tung lưới qua cho Hạo Trinh, Hạo Trinh bắt lấy, lựa vị trí thuận lợi để ném lưới về hướng con vật. Trong khi Vương Gia và đám tùy tùng vây ngựa chung quanh, để chặn đường thoát của con vật. Lúc đó con chồn cũng thấy không còn lối thoát. Nó dừng lại hỗn hển thở và đưa mắt nhìn quanh tìm đường. Hạo Trinh thì đã đến gần và lưới được tung ra. Cái lưới như chiếc dù ụp xuống, đám kỵ binh phía sau reo hò như vỡ chợ.

- Bắt được rồi! Bắt được rồi! Bối Lạc Gia là tay hảo thủ thật tuyệt!

Võ sư A Khắc Đan nhanh nhen nhảy xuống, phụ kéo lưới tóm gọn con chồn trắng, dâng lên.

- Xong rồi! Con chồn trắng này là chiến lợi phẩm của Đại Thiểu Gia đấy nhé! Xin chúc mừng!

Vương Gia cười ngựa chạy đến, nhìn con chồn cười.

- Hay lắm! Hay lắm! Chồn mà lông trắng thế này hiếm lắm đấy! Lột da nó dùng để làm áo hoặc làm nón thì chẳng có cái nào đẹp hơn.

Hạo Tường ở phía sau chen vào nói.

- Anh cả, em đang muốn có chiếc nón. Anh cho em con chồn này đi để em may một chiếc nón trắng nhé!

Vương Gia quay lại trừng mắt.

- Đây là chiến lợi phẩm của anh con. Hãy để anh ấy tự quyết định.

Nhìn con chồn, bất chợt Hạo Trinh rung mình. Con thú như có linh tính, nó như hiểu được tiếng người. Nó nghe nói bị lột da đã sợ hãi thu người trong tay Hạo Trinh, và cái đôi mắt đen láy của nó cứ nhìn Hạo Trinh không nháy, vừa như van xin, vừa như cầu khẩn, làm Hạo Trinh cảm động. Hạo Trinh quay sang cha.

- Thừa cha! Cha vừa nói là con có toàn quyền quyết định số mệnh con vật này!

- Dĩ nhiên.

Hạo Trinh quyết định:

- Vậy thì! Con sẽ thả nó!

Vương Gia có vẻ bất ngờ:

- Thả nó à? Đây là chiến lợi phẩm, phải nhiều công khó mới bắt được. Sao con lại có ý tha cho nó?

Hạo Trinh nói:

- Con đã nghĩ kỹ rồi. Đây là một con chồn cái, nó đang đi kiếm ăn chẳng may bị ta bắt! Mà cha đã từng dạy con. "Giống cái phải phát triển giống nòi, rất hữu ích nên bảo tồn. Đó là luật tự nhiên của tạo hóa". Vì vậy con nghĩ là mình không nên làm trái tự nhiên. Thả nó về với núi rừng thì hơn...

Vương Gia có vẻ suy nghĩ, rồi gật gù tán đồng. Ông có vẻ hãnh diện về những nhận định vừa rồi của Hạo Trinh, nên cười một cách sáng khoái.

- Ha! Ha! Hay lắm! Nào A Khắc Đan hãy làm theo lời của Hạo Trinh, hãy thả con vật ra!

- Vâng!

A Khắc Đan vâng lời, mở lưới lôi con vật ra, nhưng không thả ngay. Mà rút thanh mã tấu sau lưng ra, nắm lấy chiếc đuôi của con chồn, cắt lấy một chòm lông đuôi, đưa lên nói.

- Theo luật của tổ tiên, thì buổi đi săn đầu tiên ta không được về tay không, vậy thì phải có cái này mang về.

Sau đó, A Khắc Đan mới buông con thú xuống cỏ. Con vật sau một vòng lăn. Nó rung mình một cái rồi như con lốc phóng nhanh vào lùm cỏ trước mặt.

Hạo Trinh nhìn theo với nụ cười. Những tưởng là con vật vì quá sợ hãi chạy luôn. Nhưng không, nó chạy được một khoảng xa. Chợt dừng và quay lại nhìn Hạo Trinh rồi mới tiếp tục chạy. Nó làm như vậy mấy lượt. Khiến cho Vương

Gia, Hạo Trinh, A Khắc Đan và đám kỵ binh phải ngạc nhiên. Phải chăng vì chồn là con vật thông hiểu nhân tính? Tin đồn hay thật? Nhưng trong cái phút giây này. Gần như ai cũng có trực giác lạ lùng. Tin hay không tin không quan trọng, chỉ thấy con chồn khi được tha, đã mấy lần dừng lại nhìn, rồi mới chịu mất hút trong đồng cỏ.

Chuyện Hạo Trinh lần đầu đi săn gặp chồn linh. Chẳng mấy chốc loan truyền khắp kinh thành. Cái câu chuyện thần kỳ đó còn được tô vẽ thêm dệt thêm chuyện "Bắt chồn lông trắng rồi thả chồn" là một hành vi can đảm, nhân từ, trí tuệ ... Chỉ có con người anh dũng và nhân ái mới làm được điều đó.

Rồi tin đồn thấu tai cả Hoàng Đế. Người đã đặc biệt triệu Hạo Trinh vào triều, ban thưởng cho một chiếc quạt gọi là ghi công.

Vì vậy, mới 12 tuổi, mà Hạo Trinh đã nổi tiếng và có được một đứa con trai xuất sắc như vậy. Vương Gia còn đòi hỏi gì hơn? Tuyệt Như càng tin đây là số mệnh trời ban và từ đó trở nên an phận. Như trút hết cái tình mẫu tử còn lại cho Hạo Trinh, bà còn lấy những chiếc lông chồn mang về đó, thắt lại thành một chuỗi dây phượng cột chiếc ngọc bội, lúc nào cũng mang trên dây nịt của Hạo Trinh.

Từ đó... chiếc ngọc bội là gia bảo của gia đình, nó tượng trưng cho "ân sủng" của cha. "Tình yêu" của mẹ và còn có kỷ niệm của con chồn lông trắng nữa. Hạo Trinh lúc nào cũng yêu quý nó.

CHƯƠNG 3

Lần đầu, Hạo Trinh gặp Bạch Ngân Sương là lúc Hạo Trinh vừa tròn 20 tuổi.

Bấy giờ, bên cạnh Hạo Trinh bao giờ cũng có hai cận vệ thân tín. Một văn một võ. Võ thì đương nhiên là A Khắc Đan. Còn văn thì là Tiểu Khấu Tử. Tiểu Khấu Tử tuổi đời nhỏ hơn Hạo Trinh. Khoảng 18, 19 thôi, Tiểu Khấu Tử từ nhỏ đã theo hầu Hạo Trinh. Vì vậy nên tuy là tiểu thái giám Tiểu Khấu Tử cũng được học hành, chơi đùa chung với Hạo Trinh như là bạn. Tiểu Khấu Tử lại rất thông minh, lanh lợi, biết nuông chiều, nhưng có cái tật là hay nói nhiều, Hạo Trinh bực mình không ít về chuyện đó.

Trưởng thành trong cái Vương Phủ nề nếp, Hạo Trinh từ cái ăn mặc đến học tập lúc nào cũng có thời khóa biểu nghiêm khắc. Hết học chữ, âm nhạc, thi ca đến học võ... ngày qua ngày, mọi cái lập đi lập lại... Học mãi chẳng bao giờ dứt làm Hạo Trinh ón đến tận cổ. Nên giờ Hạo Trinh đã lớn, cũng muốn học đời như người bình thường, muốn hưởng thụ một chút không khi buông thả tự do, mà muốn vậy chỉ có cách là lén trốn ra phố...

Thế là hôm ấy, Hạo Trinh thay bộ quần áo bình dị dẫn Tiểu Khấu Tử ra đường. Hạo Trinh cũng chỉ muốn "thay đổi không khí". Muốn tham quan cuộc sống đời thường. Ghé các cửa hàng xem bán buôn, ghé quán nước uống ly trà, tấp qua gánh hát sơn đông mãi võ xem làm xiếc rồi về. Nhưng không

hiếu sao bữa đó trời xui đất khiến thế nào mà Hạo Trinh lại ghé Long Nguyên Lâu ở Thiên Kiều.

Long Nguyên Lâu là một tửu lâu to, chỗ tụ họp của những bậc công tử giàu sang và các lái buôn lớn. Vì vậy, không khí có vẻ nề nếp, không xô bồ như ở các quán nước nhỏ. Hạo Trinh tò mò ghé vào, định gọi một ít thức ăn, uống tí rượu. Ngồi ở đây, đưa mắt nhìn xuống có thể nhìn thấy cảnh quan tấp nập dưới phố, cũng vui.

Vừa chọn bàn ngồi xuống, Hạo Trinh đã nghe bên tai có âm thanh thánh thót vang lên. Tiếng đàn! Hạo Trinh rảo mắt tìm và dừng lại trước một thiếu nữ khoảng 17, 18 tuổi. Cô gái đang ngồi giữa thính phòng, trên tay là chiếc đàn tỳ bà đang được thử dây. Bên cạnh cô gái là một ông lão và chiếc đàn hồ cầm.

Cô gái sau phút thử giây xong, nhìn lên trịnh trọng chào thực khách, rồi cất giọng thanh thoát nói.

- Thưa quý vị, tiện nữ là Bạch Ngân Sương, còn gia phụ đây là Bạch Thắng Linh. Hai cha con tiện nữ hôm nay xin được hầu quý vị một số bản nhạc, nếu có gì sơ suất xin quý vị niệm tình tha thứ!

Hạo Trinh ngồi yên, mắt không rời cô gái, cô ta đẹp thật! Cái mái tóc đen dài được búi lên cao, một chiếc trâm cài đầu với những sợi kim rủ, khuôn mặt trái xoan của cô gái rời nước da trắng mịn, đôi mày như họa. Đôi mắt trong sáng như hai vì sao, còn chiếc mũi dọc dừa, chiếc miệng nhỏ hình trái bầu như cười nhưng vẫn buồn. Cả khuôn mặt hài hòa nét thoát tục, thanh thoát như lời cuốn. Cô gái cũng bình dị trong bộ áo trắng thêu hoa. Dáng dấp yên tĩnh cao quý như một đóa hoa phù dung đang hé nhụy.

Đẹp! Đẹp quá! Hạo Trinh khen thầm... Càng ngắm Hạo Trinh càng có cảm giác quen quen. Ta đã gặp nàng ở đâu ư? Không biết. Nhưng mà đôi mắt kia... À... Có lẽ là ở kiếp trước! Hạo Trinh tự điều mình.

Bạch Ngân Sương cũng cảm thấy cái nhìn của Hạo Trinh. Nàng nhìn lên và như chạm phải dòng điện... Cái ánh mắt của anh chàng lạ mặt quá lôi cuốn...

Có tiếng hồ cầm dạo... Và Bạch Ngân Sương bắt đầu hát:

Ánh trăng mờ lung, dòng nước lung linh

Lòng như sóng vỗ, bên đèn leo lét

Gió thổi chẳng ngừng, cơn mộng tỉnh say

Ba canh trống đục, lòng ta thêm sầu.

Hồn thì dật dờ, cánh hoa héo hon

Rượu dâng lên mắt thành dòng lệ sa

Chẳng thấy xuân qua, mà nay xuân về

Rượu nồng càng uống, càng nghe xót xa

Người về ở đâu? Tháng năm qua mãi

Lầu cao ngấm nhìn, chỉ thấy núi cây

Mùa thu trải mắt, nhận dưới sương mù

Quan san cách trở, chẳng đến được nhau

Xuân đi đông đến, núi non nghìn trùng

Gởi lời thương nhớ, tợ tiếng hư vô

Được như cảnh liễu, mãi mãi cạnh chàng.

Giọng hát của Bạch Ngân Sương thánh thoát, ngữ thanh rõ ràng. Tiếng đàn như nước chảy, như mưa sa. Bài hát lại là một bài thơ đẹp quyến một chút nỗi lòng buồn phiền. Nó giống như tơ tằm mùa xuân từng sợi từng sợi cuộn lấy con tim người nghe.

Hạo Trinh chưa bao giờ có cái cảm giác xúc động như vậy. Ở trong Vương Phủ, chung quanh chàng a hoàn, nữ tỳ rồi bọn nô bộc, tùy tùng đầy ắp, chúng lúc nào cũng sẵn sàng chịu đựng. Chưa nói đã lo. Rồi phường hát, bọn làm trò, thích diễn các vở vui, hề, giải trí... Chưa có một cô gái nào khiến cho Hạo Trinh động tâm như vậy.

Chỉ một bài hát một tiếng đàn mà Trinh đã phải ngẩn ngơ? Hạo Trinh chưa kịp phân tích tại sao mình lại như thế? Thì tiếng vỗ tay vang lên... Rồi Bạch Ngân Sương chậm rãi đứng dậy với chiếc mâm trên tay, đi đến từng bàn tiệc. Khách như chẳng biết thưởng thức họ có vẻ thờ ơ. Họ uể oải ném từng đồng xu vào mâm. Bạch Ngân Sương có vẻ đã quá quen thuộc với cảnh này, nên rất bình thản. Khi Bạch Ngân Sương đến cạnh cầu thang, nơi Hạo Trinh đang ngồi thì Hạo Trinh không nghĩ ngợi, móc túi lấy ngay nén bạc năm lượng đặt vào. Thái độ của Hạo Trinh làm Bạch Ngân Sương giật mình nhìn lên. Bốn mắt lại chạm nhau. Lúc đó Tiểu Khẩu Tử chen vào, dục Bạch Ngân Sương.

- Thiếu gia cho nhiều vậy, sao không biết cảm ơn đi!

Lời nhắc nhở của Tiểu Khẩu Tử làm Bạch Ngân Sương giật mình nhưng Hạo Trinh thì càng lúng túng hơn. Hạo Trinh

cảm thấy cái hành động ban nãy của mình có vẻ hồ đồ làm sao. Bạch Ngân Sương nào có phải là ăn mày? Ta không khéo làm cô gái chạm tự ái tưởng cái hành vi của kẻ thừa tiền coi rẻ danh dự người. Hạo Trinh càng nghĩ càng bối rối đến vã cả mồ hôi. Chàng ấp úng phân bua.

- Xin lỗi... Xin lỗi... Tại cái bài hát của cô hay quá! Tôi chưa hề được nghe qua. Tôi quá xúc động... Mong là cô... là cô hiểu cho... Đây cũng không phải làm gì mạo muội...

Ngân Sương nhìn Hạo Trinh với ánh mắt cảm ơn, hiểu biết:

- Tiểu nữ Bạch Ngân Sương từ nhỏ theo cha sống bằng nghề ca hát khi gặp được tri âm chỉ biết cảm ơn chứ chẳng biết gì hơn! Xin thành thật cảm ơn công tử.

Hạo Trinh vừa định nói gì đó thì chợt có tiếng quát tháo ồn ào.

- Ê này, cái con bé hát hay mà trẻ đẹp kia đâu rồi?

Sau đó gã có giọng đồng võ kia xuất hiện, hắn vừa nhìn thấy Bạch Ngân Sương là cười hì hì, nắm ngay chéo áo Ngân Sương một cách không kiêng nể.

- Nào! Nào! Nào! Đây rồi! Hãy lên phòng Nhã Tọa trên lầu hát mấy bài cho ta!

Hạo Trinh cau mày, không khỏi bất bình. Chàng chợt thấy quả đất này sao quá nhỏ hẹp. Bởi vì cái anh chàng lỗ mãng kia không phải ai khác hơn là một "tiểu vương gia" khác hắn cũng được âm phong chúc "Bối Tử" và có tên là Đa Long. Hắn cũng biết chàng. Có điều không thân, vì hắn là bạn của Hạo Tường. Một bạn ăn chơi sa đọa!

Hạo Trinh có ác cảm với Đa Long, thế mà lại chạm mặt... ngay giữa lúc đó Ngân Sương đã rút tay ra khỏi được Đa Long, và lão Bạch Thắng Linh thấy ồn ào cũng đến can thiệp.

- Dạ thưa đại gia. Nếu đại gia muốn nghe nhạc, hãy ở đây chúng tôi sẵn sàng phục vụ.

Đa Long tròn mắt:

- Ta muốn bọn bây phải lên lầu hát, đi ngay!

Hắn lại đưa tay ra định nắm lấy Ngân Sương một lần nữa. Bọn tùy tùng của Đa Long ở phía sau cũng ủa đến.

- Có nghe chưa? Đi ngay! Tụi bây không biết là ai đang ra lệnh bây u? Đa Long bối tử đấy, Tiểu Vương Gia đấy!

Bạch Ngân Sương cố né tránh.

- Xin mời Tôn Giá ở lại đây. Có muốn nghe bài gì, có chỉ dạy điều chi, tụi tôi đều vâng lời cả.

Đa Long chẳng nói chẳng rằng, vung tay tới trước, lão Bạch Thắng Linh đã bị xô ngã sang một bên. Ngân Sương thấy vậy cả kinh, nhào tới ôm cha.

- Cha! Cha! Cha có sao không?

Hạo Trinh không dằn được nữa cũng quên hẳn mục đích chuyến đi là để "thay đổi không khí" không nên để va chạm thấu tai Vương Gia. Chàng phóng tới chụp lấy tay Đa Long, nghiêng rằng nói.

- Mi là Vương công tử đệ, sao lại ức hiếp dân lành? Thế này thì thật quá lắm!

Đa Long nhìn thấy Hạo Trinh, hấn dậm chân nói to.

- Thế nào là quá lắm, không quá lắm? Mi ở đây làm gì? À thì ra vì phải lòng cái con bé hát rong này phải không? Được rồi! Được rồi! Vậy cũng chẳng sao! Lên lầu nào, chúng ta cùng chia đôi. Công bằng chứ?

Hạo Trinh chẳng thềm đáp, vung nắm đấm lên đúng ngay cằm hấn văng bật ra sau, làm ngã theo mấy chiếc bàn. Đoàn tùy tùng của Đa Long thấy chủ bị trúng đòn, hò hét nhào lên. Hạo Trinh phải đem hết mấy món nghề của A Khắc Đan truyền cho ra ứng phó. Quả là tuyệt! Chẳng mấy chốc đám tùy tùng của Đa Long cũng bị đánh bật cả. Tài phú và tiểu nhị của quán chỉ còn biết kêu trời.

- Đừng đánh! Đừng đánh nhau nữa... Quý vị muốn gì thì ra ngoài, đừng để sập quán chúng tôi!

Lúc đó Đa Long cũng đã lồm cồm ngồi dậy một bên miệng hấn sừng tím. Hấn vung tay về phía Hạo Trinh nói.

- Được rồi! Mày hãy nhớ cho rõ nhé! Mỗi thù này mà không trả không phải người. Rồi mày xem, một ngày không xa, mày sẽ quỳ dưới chân để tao trừng trị!

Nói xong, hấn lùi dần đến cầu thang, đám tùy tùng thấy hấn bỏ chạy, cũng rút theo. Hạo Trinh kéo thẳng lại nếp áo. Tiểu Khấu Tử đứng cạnh có vẻ khỗ sở.

- Thế này thì không ổn rồi. Mình ra đây chỉ để thay đổi không khí, mà gây chuyện to như vậy... Nếu Vương Gia mà biết được thì công tử không sao, chứ còn tôi chết mất!

Hạo Trinh đẩy Tiểu Khấu Tử qua một bên:

- Im đi! Làm gì phải sợ. Ta nhận hết cho, không dính dáng gì tới mi cả.

Rồi Hạo Trinh nhìn qua Bạch Ngân Sương.

Bấy giờ Bạch Ngân Sương cũng đang điu cha chậm chạp bước tới. Cả hai đứng trước mặt Hạo Trinh thì lễ.

- Xin cảm ơn công tử!

Hạo Trinh còn đang nghĩ ngợi, định nói, thì Tiểu Khấu Tử đã dục.

- Bây giờ trời cũng không còn sớm, mời công tử về phủ ngay cho.

Hạo Trinh móc ra một nén bạc, đưa cho tài phú tiệm.

- Đây này, chúng tôi đền bù các thứ đồ vỡ, ông cầm và cho xin lỗi nhé!

Tài phú tiệm thấy Hạo Trinh đền bù cao có vẻ bất ngờ:

- Dạ dạ! Xin cảm ơn công tử, cảm ơn! Công tử rõ là người đại lượng. Võ thuật cao cường, lại khí khái...

Tiểu Khấu Tử vỗ vai viên tài phú:

- Thôi đủ rồi! Đủ rồi! Nghe đây này. Từ đây về sau mi phải cư xử với hai cha con cô hát rong này tốt một chút, đừng có làm khó dễ để người ta làm ăn, công tử muốn người phải giúp bọn họ nghe không?

Tiểu Khấu Tử khá lạnh trí, hắn đã thay Hạo Trinh nói những gì mà Hạo Trinh muốn. Tay tài phú gật đầu lia lịa.

- Vâng, vâng! Tôi xin nghe!

Tiểu Khấu Tử quay lại Hạo Trinh.

- Thôi chúng ta về được rồi chứ?

Hạo Trinh lại liếc sang Ngân Sương. Lúc đó Ngân Sương đang cúi nhìn xuống vì e thẹn.

Hạo Trinh chần chờ một chút, rồi nói băng quơ.

- Xin hẹn gặp lại dịp khác!

Rồi cùng Tiểu Khấu Tử bước xuống lầu ra về.

CHƯƠNG 4

Bắt đầu từ hôm đó, Hạo Trinh gần như thường xuyên ghé qua Long Nguyên Lầu. Mấy ngày liền, Hạo Trinh ở đấy mãi đến hoàng hôn, chàng chẳng lên Nhã Tọa lâu ngồi mà chỉ chọn một góc nhỏ ở Đại thánh phòng. Ngồi uống tí rượu, lắng nghe tiếng hát thánh thoát của Ngân Sương. Chỉ ngồi lẳng lẳng nghe chứ không dám cả chuyện mời chào Ngân Sương đến bàn mình dùng một ly rượu. Hạo Trinh cảm thấy như vậy là thô bạo gần như trở thành xúc phạm. Bởi vì ngay từ nhỏ, Hạo Trinh đã được giáo dục nghiêm khắc. Hạo Trinh hiểu chốn trà đình tửu điểm là chỗ tạm dừng chân. Hạo Trinh cũng nghĩ Ngân Sương ở đấy chỉ vì nghề nghiệp bắt buộc chứ không mê gì chỗ trà đình tửu điểm nên để tôn trọng chàng chỉ lẳng lẽ đến, rồi lẳng lẽ rút lui. Hạo Trinh không hề mở lời nói với Ngân Sương một điều gì, chứ đừng nói là làm gì. Chàng ngồi nghe cô gái hát, lẳng lẽ xem và như bảo vệ. A Khắc Đan thì từ cái hôm Hạo Trinh đụng độ với Đa Long, đã gần như có mặt thường xuyên bên cạnh Hạo Trinh và Tiểu Khấu Tử.

Tuy không dám nói Hạo Trinh điều gì, nhưng Khắc Đan đã mấy lần trách Tiểu Khấu Tử.

- Mi thật quá đáng, đưa Bối Lạc Gia ra phố uống rượu rồi gây chuyện. Mà gây chuyện vì một cô gái hát rong nữa chứ? Để đến đôi kết thù kết oán với Đa Long Bối Tử... Mi gây toàn chuyện rắc rối... Thử đưa tay sờ đầu xem. Tại sao ngu quá vậy? Đụng với ai không nói. Với Đa Long Bối Tử hấn sẽ

không bỏ qua đâu... Rồi sẽ có nhiều chuyện nảy sinh. Đánh không lại họ bắn lén, lúc đó ai thiệt. Có phải là công tử nhà ta thiệt không?

Tiểu Khấu Tử không có gì hối hận, lại còn pha trò.

- Chính vì vậy mà... mới mời sự phụ cùng ra đây cho vui có sự phụ thì không còn gì phải sợ cả... còn tôi là thứ ăn hại, chỉ được cái mồm mép. Mọi sự trông đợi ngài.

A Khắc Đan trừng mắt:

- Mi còn đùa nữa à? Sao mồm mép giỏi vậy mà không khuyên Bối Lạc Gia đừng đến Long Nguyên lâu nữa đi?

Tiểu Khấu Tử làm ra vẻ sợ hãi:

- Chuyện đó... chuyện đó... Tôi không dám! Nếu ông muốn cứ nói với công tử!

A Khắc Đan là người trực ngôn nên cũng muốn khuyên bảo nhưng vừa mở lời, thì Hạo Trinh với thái độ rất là hòa nhã, đã lái câu chuyện sang hướng khác.

- Ồ, mỗi người đều có số mệnh... Chẳng hạn có người sinh ra đã được hưởng vinh hoa phú quý, trái lại có người phải sống cảnh lưu lạc giang hồ... Chúng ta là những người có phúc có phần nên có bốn phận chia sẻ, giúp đỡ những người gặp cảnh bất hạnh.

Thế là A Khắc Đan chưa nói được gì đã phải tịt ngòi. Mặc dù với cái kinh nghiệm từng trải, ông biết là chuyện Hạo Trinh với Ngân Sương không phải là chuyện đùa. Hạo Trinh đang động lòng thật tình đây. Nhưng còn Ngân Sương? Cô gái hát dạo này cũng rất kỳ lạ. Mấy lần cùng đến đây với Hạo Trinh,

ông thấy là Ngân Sương rất nghiêm chỉnh, chứ không hề lộ một ý gì là lời là định rù quyến Hạo Trinh. Cô ta chỉ lo việc đàn ca kiếm tiền. Còn với Hạo Trinh? Chẳng qua chỉ là một người khách, một khán thính giả như bao nhiêu khán thính giả khác. Có chẳng thỉnh thoảng trao đổi một ánh mắt tình cảm vầy thôi. Vậy thì... Đâu có thể kết luận một cách bừa bãi. Cũng chẳng có lý do can thiệp. A Khắc Đan chỉ còn biết đứng khoanh tay sau lưng Hạo Trinh như một bức chắn. Hạo Trinh thích nghe hát và ông có bốn phận như một người bảo vệ thôi.

Cũng gần như cùng lúc đó, Vương phủ nhận được một tin quá vui. Nó còn hơn tiếng pháo chiến thắng, làm rung chuyển cả phủ. Vương Gia nhận tin thì mừng cực điểm. Còn Phước Tấn, Hạo Trinh, Hạo Tường... Thì có người lo, có người mừng.

Đó là Hoàng Đế vừa giáng chỉ. Hạo Trinh đã lọt vào mắt xanh của Hoàng Thượng, người hạ bút phê chuẩn, chỉ định Hạo Trinh sẽ là phò mã tương lai. Hạo Trinh được thành hôn với Lan công chúa.

Lan công chúa còn có tên gọi là Lan Thanh mặc dù không phải là con ruột của hoàng đế mà là con gái của Tề Vương Phủ nhưng vì mất mẹ cha từ nhỏ, được hoàng hậu mang về và nhận làm con nuôi mà Lan công chúa rất ngoan, được hoàng đế và hoàng hậu quý yêu như con ruột. Vì vậy biết bao vương tôn công tử có tham vọng đều ngấm nhé. Vậy mà không ngờ cái vinh dự đó lại lọt vào tay Hạo Trinh. Một kẻ không chờ mà được.

Tin đó làm cho Vương Gia lúc nào cũng cười toe toét, ông ta gặp ai cũng khoe.

- Quý vị biết không? Mấy ngày trước, khi Hoàng Thượng hạ chỉ xuống là muốn triệu kiến một số thân vương tử đệ tôi đã nghi ngờ, sau đó đặc biệt lại gặp ta, người lại nhắc đến chuyện "Tay đi săn bắt được chồn lông trắng rồi lại thả chồn". Bấy giờ ta cũng ngờ ngợ có chuyện, nhưng không dám đoán. Bây giờ thì quả thật! Hồng phúc to tát lại rơi vào tay Hạo Trinh nhà ta.

Và rồi ông nắm lấy tay bà Tuyết Như xiết chặt.

- Phải nói là cảm ơn phu nhân! Rất cảm ơn phu nhân! Phu Nhân cho ta một thằng con trai vẹn toàn như vậy.

Bà Tuyết Như ngồi yên, trái tim đập mạnh. Mắt ứa lệ không biết nên buồn hay vui.

Trong lúc cả nhà hoan hỉ, như chưa bao giờ được hoan hỉ, thì Hạo Trinh lại tỏ ra bình thản phải nói là gần như dửng dưng. Tại sao? Chẳng ai biết chuyện hôn nhân chỉ định. Lan công chúa, Hoàng Thượng ban chức phò mã... với Hạo Trinh gần như chỉ là những danh từ xa lạ... Không dính dấp đến mình mặc dù không phải chỉ bây giờ, mà ngay khi mới lớn. Hạo Trinh đã biết, hôn nhân với những người ở Vương Phủ. Không phải chỉ là chuyện lựa đôi của hai người, mà nó còn là đại sự của cha mẹ. Người lớn tùy nghi sắp đặt con cái phải nghe theo vì ngoài chuyện môn đăng hộ đối. Với dân tộc Đại Thanh, huyết thống cũng là một vấn đề quan trọng chuyện đôi lứa phải được kiểm soát chặt chẽ. Không phải tự ý muốn thế nào cũng được, hôn nhân của chính mình lại không nằm trong tay của mình, muốn có ý kiến cũng vô ích. Vì vậy Lan công chúa có đẹp xấu thế nào thì Hạo Trinh cũng phải nhận. Chính vì vậy mà Hạo Trinh làm sao vui cho nổi? Nên Vương phủ nhận được giáng chỉ, đốt pháo ăn mừng, thì Hạo Trinh

lại ở trong cái tâm trạng "Áo mào cân đay rục rở mà lòng tôi tả ai hay".

Sau khi có giáng chỉ, Hạo Trinh cũng không được rảnh rỗi nữa, những thủ tục kế tiếp làm Hạo Trinh bận rộn hẳn Hạo Trinh phải tiến cung này, rồi tạ ân, bái bội, thiết tiệc đãi thân nhân, bạn bè... Hạo Trinh càng nổi bật như một điểm sáng ở kinh thành thì càng bị quay tròn trong cái hào quang vua ban cho.

Cũng vì vậy mà Hạo Trinh cũng không có thì giờ để đến Long Nguyên Lâu nữa?

Cho đến lúc rảnh rỗi. Lúc nghỉ đến chuyện ghé thăm Long Nguyên Lâu trở lại, thì thời gian đã là một tháng sau.

Đứng trước tòa đại thánh phòng Hạo Trinh vô cùng ngạc nhiên. Tiếng đàn tiếng hát và cha con người hát rong cũ, nay vắng bóng. Tài phú tiệm phát hiện khách quen, đã vội vã đón chào, được hỏi, ông chỉ chậm chân thờ dài.

- Ồ! Công tử! Tại công tử lâu quá không ghé qua nên không biết. Cô nương Ngân Sương thật là đáng tội...

- Sao? Chuyện gì xảy ra? Cô ấy bây giờ đâu rồi?

Hạo Trinh giật mình hỏi tới tấp khi linh tính báo cho biết đã có chuyện không hay.

- Mi kể hết ta nghe xem? Nhưng trước đó ta nhớ đã căn dặn là phải bảo vệ đối xử tốt với cha con cô ấy mà?

Lão tài phú thờ dài.

- Biết là vậy, nhưng tôi biết làm sao hơn? Ở đây có ai dám đụng tới Đa Long bối tử chứ?

A Khắc Đan gầm lên:

- Lại Đa Long bồi tử nữa? Hắn đã làm gì cô ấy?

Lão tài phú vội khoát tay, đánh chính:

- Dạ cô ấy không sao, nhưng đã có án mạng xảy ra.

Hạo Trinh choáng váng:

- Cái gì? Ông nói sao? Án mạng? Án mạng gì chứ?

Tiểu Khấu Tử bước tới chụp lấy ngực ông tài phú tiem.

- Mi nói nhanh lên. Chuyện xảy ra thế nào, kể xem?

Lão tài phú, sợ hãi kể.

- Vâng, vâng! Để tôi nói! Nguyên là thế này, cách đây khoảng bảy tám hôm trước, cái vị Đa Long Bồi Tử hôm nọ lại đưa một đám tùy tùng đến đây. Chúng la hét om xòm làm đám bảo vệ cửa hàng phải sợ hãi tránh đi hết. Bạch cô nương không tránh kịp, bị bọn chúng chụp lại lôi đi. Nhưng Bạch cô nương không chịu vừa la hét vừa vùng vẫy. Bạch lão ông thấy con gái mình bị người ta bắt đi, bất kể thân già, xông đến ngăn chặn. Cự không lại ông lớn tiếng chửi rủa. Cái tay Đa Long Bồi Tử kia nổi nóng, vung tay đâm ông lão mấy đâm rồi còn đá lộn xuống thang lầu. Tội nghiệp lão già đã ngoài 70 làm sao chịu nổi đòn nặng nên thổ huyết tại chỗ rồi bất tỉnh nhân sự. Lúc đó tên Đa Long thấy mình đã gây họa trí mạng người khác. Mới bảo bọn thuộc hạ rút lui. Nhưng lão già mặc dù được thầy thuốc hết lòng cứu chữa, vẫn không qua khỏi. Ngay đêm ấy ông ta đã lìa đời.

Hạo Trinh đứng lặng người. Câu chuyện là cả một nỗi bức

xúc. Tiểu Khấu Tử hỏi tiếp.

- Rồi sau đó? Ta muốn hỏi là sau khi ông lão từ trần thì cô nương kia thế nào? Mi có phụ người ta lo chuyện ma chay tổng táng không?

Lão tài phú méo mặt.

- Đại gia ơi đại gia! Các vị nên hiểu cho là. Bọn tôi mở quán ăn là để kiếm sống, chứ đâu có mục đích gì khác? Được các vương tôn công tử quý nhân chiếu cố là bọn tôi mừng vô cùng. Chẳng dám làm mịch lòng ai. Chuyện mời phường hát rong vào hát trong quán cũng là để tăng cái không khí vui vẻ, tăng số thu cho quán. Chẳng ai muốn có chuyện không hay xảy ra cả. Còn có chuyện chết người trong quán? Rõ là xui xẻo. Bọn tôi chỉ muốn mọi sự êm đẹp. Chứ nếu sớm biết thế này. Mươi tôi cũng chẳng dám mời cái cô Bạch cô nương kia hát đâu.

A Khắc Đan giận dữ, trợn mắt:

- Mi chỉ khéo nói năng lằng nhằng. Bây giờ ông lão họ Bạch kia đã được tổng táng chưa? Còn cái cô nương hát rong kia nữa, ở đâu? Mi nói ngay, đừng có quanh co nữa.

Ông tài phú lắp bắp:

- Được rồi, để tôi nói! Tôi nói! Lúc đó tôi cũng không biết làm sao hơn, là dùng một tấm cửa gỗ đặt xác ông lão lên rồi cho người khiêng ra chùa Pháp Hoa Tự ở ngoại ô thành phố tạm liệm. Còn cái cô Bạch cô nương kia thì... thì nghe nói là sau đó, ngày ngày ra chợ Thiên Kiều, ngồi bán mình lấy tiền chôn cha.

A Khắc Đan đẩy mạnh làm lão tài phú chúi nhúi:

- Hừ! Mi làm vậy mà xem được à? Mi có trái tim không khi tống khứ ra khỏi quán, để người ta bơ vơ vậy?

Hạo Trinh thì chẳng thiết gì ở lại để hỏi tiếp, chàng quay người vội vã bước ra cửa. A Khắc Đan và Tiểu Khẩu Tử phải đi theo, lầm lũi hướng về phía chợ Thiên Kiều.

Đến chợ, Hạo Trinh thấy ngay Ngân Sương. Người con gái trông bộ quần áo vải thô, đầu chít khăn trắng đang quỳ thẳng ở đó; trên khuôn mặt xanh xao khô quánh kia có một nỗi buồn phảng phất. Cây đàn tỳ bà trong lòng Ngân Sương đáng phát ra tiếng đàn nào ruột.

Nhà miên viễn hề phương trời xa.

Đời lạc loài hề toan xót xa.

Lưu lạc phương trời hề sương gió.

Cha đã mất hề kiếp bơ vơ.

Cây muốn lặng hề gió không ngừng.

Con muốn nuôi hề cha không ở.

Trước mắt vô thân hề tang thương.

Muốn ngỏ nỗi lòng hề bàng hoàng.

Lời hát đầy nước mắt. Hạo Trinh bước tới đứng trước mặt Ngân Sương. Dưới chân Suong có một mảnh vải trắng. Trên đó có viết mấy chữ.

"Ngân Sương này cùng cha sống bằng nghề hát rong. Đời chỉ còn một con một cha. Trên đường lần trở về quê, thì gặp chuyện không may. Cha qua đời. Tứ cố vô thân, lại chẳng có

của cái, nên hiện xác cha còn quàng nơi miếu lạnh, chưa được chôn cất. Lòng Ngân Sương này đang nóng như lửa. Mong quý nhân quân tử qua đường, ra tay nghĩa hiệp, rộng lòng giúp đỡ, để tiện nữ có đủ phương tiện chôn cất cha trả hiếu: Sau đó xin làm kiếp nô tỳ trả ơn".

Trên tấm vải đó. Hạo Trinh còn trông thấy mấy đồng xu lẻ. Chứng tỏ người qua lại đông, họ sẵn sàng bố thí một ít, chứ chẳng ai giúp đỡ nhiều.

- Ngân Sương này!

Hạo Trinh lần đầu tiên gọi đích danh cô gái. Ngân Sương nhìn lên, cô ta đã trông thấy Hạo Trinh. Bốn mắt nhìn nhau, chẳng một lời nói, nhưng trong cái ánh mắt trao đổi kia, những giọt lệ đã chảy ra.

Hạo Trinh đưa tay ra, nghẹn giọng.

- Hãy đứng dậy đi, đừng có quỳ mãi thế. Cô không phải hát hò gì nữa. Ta thật lấy làm tiếc... Vì đến quá muộn!

Ngân Sương nhắm mắt lại. Nỗi tủi nén trong lòng bấy lâu được tuôn trào. Lệ lại chảy dài thấm ướt cả áo sô. Nhưng Ngân Sương biết mình đã gặp người tể độ.

CHƯƠNG 5

Thi hài ông lão Bạch Thắng Linh được chôn cất ở khu công mộ vùng Hương Sơn. Bạch Ngân Sương thì sau đó dọn vào một căn nhà nhỏ vùng Mao Nhi phía đông thành Bắc Kinh. Ngôi nhà nhỏ này do Tiểu Khẩu Tử giới thiệu. Nó là của một người họ xa với Tiểu Khẩu Tử, vì dư xài, bỏ trống đã lâu. Bây giờ muốn tăng thêm thu nhập nên mang ra cho thuê. Ngân Sương đến kịp lúc. Người đứng ra thuê nhà là Hạo Trinh.

Ngôi nhà không rộng lắm, nhưng cũng có đủ ba gian. Phòng khách, phòng ngủ và phòng ăn. Với Hạo Trinh thì vậy là hẹp. Nhưng trong cái hoàn cảnh bức bách bấy giờ. Không thể chọn lựa? Còn với Ngân Sương? Thế này là quá, nào dám đòi hỏi gì hơn.

Mọi chuyện tiến hành nhanh chóng. Từ chuyện tang ma đến dọn vào nhà mới diễn ra chỉ trong vòng ba ngày. Mọi chuyện tiến hành như vậy vì nhiều nguyên do.

Trước nhất. Ông lão Bạch Thắng Linh chết đã lâu ngày, không thể để quàng lâu được. Chọn được ngày lành là chôn ngay. A Khắc Đan phụ trách chọn điểm đào huyệt xây mộ. Còn Ngân Sương. Bây giờ đơn chiếc. Thân gái cũng không thể ở mãi lẻ đường. Mà con người có an cư rồi mới lạc nghiệp. Ngân Sương có chỗ cư ngụ vững vàng rồi muốn làm gì cũng dễ. Chính vì vậy, mà Hạo Trinh đã hối thúc A Khắc Đan và Tiểu Khẩu Tử sắp xếp mọi thứ nhanh chóng.

Thế là Ngân Sương đã có một mái nhà thơm tất.

Nhưng có nhà rồi không lẽ lại ở một mình? Thế là Tiểu Khẩu Tử lại có việc. Khẩu Tử nhờ người thêm thứ ba của mình đến ở chung với Ngân Sương. Sau đó chọn cho Ngân Sương một a đầu lạnh lợi làm bạn. Thế là nhà đã có ba người ở chung. A đầu này tên là Hương Kỳ.

Chuyện sắp xếp để Ngân Sương có một chỗ dung thân tuy là việc thiện. Nhưng A Khắc Đan vẫn cảm thấy bất an thế nào đấy. A Khắc Đan là người thầy cũng là một người tó trung thành. Nên lúc nào cũng coi chuyện "an nguy" của chủ là của mình. Khắc Đan thấy quả là Hạo Trinh đang đùa với lửa. Vì Hạo Trinh vừa được vua "chỉ hôn" để sắp được làm phò mã. Chuyện chưa tới đâu mà Hạo Trinh lại vương vís chuyện "cứu người đẹp" để rồi khó tránh khỏi "xây tổ uyên ương ở chốn tư riêng". Thế này quả là không ổn... Nên khi ở chỗ riêng rẽ, ông đã gọi Tiểu Khẩu Tử ra mắng.

- Mi là cái thằng lảm chuyện. Sao ưa bày vẽ thế? Bày đặt chỉ chỗ cho thuê nhà, rồi kéo thêm thím Ba mi vào cuộc. Bây giờ chuyện thế này rồi biết thu xếp ra sao? Lỡ thấu tai Vương Gia có phải là khó giải thích, chuyện lọt vô cung nữa thì... Mi và ta càng thêm đồ nợ.

Tiểu Khẩu Tử lắc đầu nói:

- Biết làm sao bây giờ? Ông có trách thì tôi đành chịu. Chuyện này hoàn toàn do ông trời sắp đặt. Thử nghĩ xem. Chúng ta chỉ có một tháng vắng mặt ở Long Nguyên Lâu, thì gia đình của Bạch cô nương đã tan nát... Ông không thấy tình trạng của Bối Lạc Gia ư? Ông ấy bức rức khổ sở. Nếu mà chúng ta chỉ đứng khoanh tay ngồi nhìn, không phải là khéo vô tình ư? Bạch cô nương thân gái yếu đuối. Lại lâm vào tình cảnh khốn

khổ. Ta không thể không cảm thông. Còn Bối Lạc Gia thì... Ông cũng phải thấy người đã thật sự động lòng... Mà chuyện các vương tôn công tử năm thê bảy thiếp là chuyện thường tình... Có ai ngăn được họ?... Nói chi là phò mã tương lai... Tôi nghĩ là nhà vua rồi cũng không trách vì ngay nhà vua cũng có những tam cung lục viện, 72 phi tần mỹ nữ nữa là... Vì vậy... Vì vậy... ông cũng không phải lo nhọc công. Cứ cư xử tốt với Bach cô nương để công tử hài lòng là được.

Lời của Tiểu Khấu Tử có lý! Với cái đầu đơn giản của A Khắc Đan thì Tiểu Khấu Tử rõ là không sai. Lý luận, giải thích hoàn toàn đúng. Chỉ cần Bối Lạc Gia vui là được. Nhưng rồi ở chỗ riêng tư. A Khắc Đan cũng thấy nó làm sao đấy, vì trực giác cho ông thấy. Trong chuyện này có tiềm tàng một mối nguy, một sai lầm nào đó! Không phải chỉ có A Khắc Đan, mà cả Ngân Sương cũng nhận thấy như vậy.

Sau khi chôn cất cha xong. Ngân Sương thấy chuyện "trả ơn" cho Hạo Trinh là chuyện phải làm. Nhưng mà trả ơn bằng cách nào? Mãi đến giờ này. Ngân Sương không rõ lý lịch của Hạo Trinh, ngay cái tên của chàng Ngân Sương cũng không biết. Có điều nhìn cái hành vi dũng cảm, có kiến thức của Hạo Trinh, rồi đi bên chàng lúc nào cũng có hai vệ sĩ. Ngân Sương cũng đoán được cái xuất thân cao quý của Hạo Trinh. Chắc là người của nhà cao cửa rộng, phải bậc Vương Gia công tử, ở những người này họ rất cần có nữ tỳ, A hoàn hầu hạ. Vậy thì...

Một bữa, Ngân Sương đã quỳ trước mặt Hạo Trinh.

- Công tử. Xin công tử hãy để tiện nữ này về dinh làm a đầu. Tiện nữ hứa là sẽ phục vụ hết lòng, hoàn thành nhiệm vụ mà công tử giao phó.

A Khắc Đan đứng cạnh đó không đợi Hạo Trinh mở miệng, đã nói ngay:

- Không được! Cô không thể vào Vương phủ được!

Ngân Sương ngạc nhiên chưa biết lý do gì thì Hạo Trinh đã nói.

- Chuyện xuất tiền để chôn cất cho cha cô chỉ là một chuyện giúp đỡ nhỏ trong lúc cô hoạn nạn, còn cái chuyện tôi cần trả ơn thì không có. Nếu cô nghĩ vậy thì cô đã quá xem thường tôi.

Ngân Sương lúng túng.

- Nhưng dù công tử không đòi hỏi, thì đó là bốn phận của tôi. Tôi đã viết điều đó minh bạch trên mảnh vải lúc ngồi trước chợ cơ mà "Muốn bán mình để chôn cha". Vì vậy, nếu công tử chê. Nghĩ tôi cũng không đủ tư cách để làm một đứa a đầu... thì tôi cũng sẵn sàng làm công việc khác thấp hơn. Chẳng hạn như bửa củi, gánh nước hay làm bất cứ một công việc nặng nề khác để hoàn trả lại...

- Không phải! Không phải! Cô hoàn toàn hiểu sai rồi!

Hạo Trinh vội vã giải thích.

- Tôi làm sao dám coi nhẹ cô như vậy? Cô đừng để tôi phải khó xử... Chuyện trả ơn không cần thiết, còn lý lịch tôi ư? Tôi thuộc hàng hoàng thân quý tộc. Cha tôi chính là Thạc Thân Vương, riêng tôi là một vương hầu bậc Bối Lạc, tên là Hạo Trinh.

Ngân Sương ngẩn ra nhìn Hạo Trinh. Nàng thật không ngờ. Dù đã nhiều lần Ngân Sương đoán, nhưng Ngân Sương đâu

ngũ Hạo Trinh lại ở vị trí quá cao như vậy? Ngân Sương chưa biết cư xử ra sao, thì Tiểu Khấu Tử đã nói.

- Không phải chỉ có vậy thôi đâu. Bối Lạc Gia của ta, tháng trước còn được Hoàng Thượng chỉ hôn để gả Lan công chúa cho nên chẳng bao lâu nữa, người sẽ trở thành phò mã rồi đấy.

Ngân Sương càng ngạc nhiên hơn nữa. Rồi chợt nhiên một nỗi buồn vô cớ xuất hiện. Thì ra... Vị công tử đẹp trai này không phải người thường. Ngân Sương thấy mình thấp hèn trước một danh gia chói sáng...

Tiểu Khấu Tử lại tiếp.

- Để cô biết rõ hơn, tôi nói cho mà biết. Cái thứ nhất là quy luật trong Vương phủ rất là nghiêm ngặt không phải ai muốn vào muốn ra lúc nào thì rá điều thứ hai. Chuyện Bối Lạc Gia nhà tôi trốn ra khỏi Vương Phủ đến Long Nguyên Lâu uống rượu rồi đánh lộn là một chuyện tối bí mật không được để vương gia biết. Điều thứ ba là bây giờ cô đang có tang cha. Mà người có tang đâu thể đến nhà người khác, đó là điều cấm kỵ thứ ba... Nên cô không thể vào Vương Phủ của chúng tôi được, hiểu chưa?

Ngân Sương liếc nhanh về phía Hạo Trinh:

- Nếu vậy thì... Vậy thì... Tôi phải làm sao bây giờ? Tôi chỉ là kẻ tứ cố vô thân không nhà, không cửa, tôi lại mang ơn công tử... Nếu mà công tử... Ồ không phải, nếu mà Bối Lạc Gia muốn tôi sống chết thế nào... Thì tôi cũng xin vâng lời để trả ơn này. Bằng không tôi không dám ở đây làm phiền thêm.

Ngân Sương rưng rưng nước mắt nói.

- Vậy thì mấy lạy này xin bái biệt... Tôi xin đi!

Hạo Trinh chụp tay Ngân Sương giữ lại.

- Cô định đi đâu chứ?

- Dạ... Còn cây đàn tì bà, một cây đàn nguyệt, rồi cây hồ cầm của cha tôi để lại. Thì có đi bốn phương trời, chắc tôi cũng không đến nỗi đói.

Hạo Trinh chận lại:

- Không được! Cô không thể đi như vậy. Tôi không đành lòng để cô sống như thế, cô cứ tạm sống ở đây rồi tôi sẽ định liệu sau.

Thế là Ngân Sương ở lại trong căn nhà nhỏ với thiếp ba của Tiểu Khấu Tử tên là Thường Má và cả Hương Kỳ.

Bắt đầu từ đó... Cuộc đời Ngân Sương đã thay đổi. Không còn là cô gái hát rong mà là chủ của một cái nhà có kẻ hầu người hạ. Ngân Sương cũng có bạn.

Hạo Trinh cứ vài ba ngày là ghé thăm qua một lần, mỗi lần ghé, chàng thường hay đem chuyện ở Vương Phủ, từ Vương Gia, Phúc Tấn phu nhân, chuyện Hạo Tường rồi còn bàn luận cả thế sự, thiên hạ sự ra nói. Đáp lại Ngân Sương cũng đem chuyện mình kể lại cho Hạo Trinh nghe. Từ chuyện nhỏ xíu đã theo cha mẹ đi giang hồ... Những tháng ngày gian khổ lắm than... Năm mười tuổi mất mẹ chỉ còn dựa vào sự chăm sóc của cha. Chuyện của Ngân Sương hoàn toàn mới lạ với Hạo Trinh, nhưng không vì thế mà họ ngăn cách, trái lại hình như họ đã tìm thấy ở đó một sự cảm thông tương đắc, tri âm nhưng rồi Ngân Sương vẫn thấy bất an, vì cái thân phận mình. Ở đây chủ chẳng ra chủ, mà tớ cũng không ra tớ. Hạo

Trình tuy đối với nàng một mực thiết tha nhưng lúc nào cũng có một khoảng cách. Điều đó thế nào? Có ý hay vô tình? Cuộc sống tạm thời như an ổn, nhưng còn lâu dài? Dần dần Ngân Sương lại thấy. Khi Hạo Trình không đến thì lòng như trống vắng, chờ đợi. Còn Hạo Trình đến Ngân Sương vui tươi, nhưng cái vui rất mong manh. Chờ đợi cũng khổ, mà vui cũng không trọn vẹn. Cuộc sống cứ phân thân, như bẽ bàng, mộng mà không thực... Vì vậy, khi đàn, Ngân Sương thường hay hát cho Hạo Trình nghe bản "Tây Giang Nguyệt" sau đây.

"Đàn khảy lên, hãy khảy đàn lên, nguyệt cầm của ta.

Và hát vang bản Tây Giang Nguyệt cho nàng.

Vuốt tóc mai làm duyên

Kẻ mắt nhạt cho tình

Khói hồng, sương xanh phủ

Tất cả bẽ bàng như trong mơ

Gặp nhau như không gặp

Hữu tình hay chỉ vô tình

Tiếng tiêu tàn, cơn say tỉnh

Đình viện trăng soi vẫn lặng yên

Đàn khảy lên, có khảy lên tiếng đàn Nguyệt

Rồi hát thêm khúc Tây Giang Nguyệt cho chàng.

Mời chàng lắng nghe.

Mỗi lần Ngân Sương hát bản đó. Hạo Trinh chỉ yên lặng lắng nghe chàng nhận ra cái thiết tha trong cuộc đời này chỉ có một Bạch Ngân Sương mới đem lại được cho chàng. Nhưng liệu nó có là của chàng chăng?

Hạo Trinh với Bạch Ngân Sương được kết hợp nhau lại là nhờ cái con chồn lông trắng nhiều năm trước.

Thế mới lạ kỳ!

Hôm ấy, chợt nhiên Ngân Sương để ý đến chiếc ngọc bội cột ở thắt lưng của Hạo Trinh.

Bên dưới chiếc ngọc bội là chuỗi sợi thắt bằng lông chồn Ngân Sương hiếu kỳ, từ nào đến giờ có ai lấy lông chồn làm chùm sợi trang trí cho ngọc bội đâu? Hạo Trinh thấy Ngân Sương chú ý, nên tháo chiếc ngọc bội kia ra, đưa cho Ngân Sương xem. Tiện thể chàng kể lại câu chuyện "Bắt chồn rồi thả chồn" cho nghe. Ngân Sương say mê theo dõi, đôi mắt chớp chớp một cách cảm động. Nghe xong Ngân Sương lại ngồi suy nghĩ.

Hạo Trinh cười.

- Cô đang nghĩ ngợi gì đó?

- Em đang nghĩ về con chồn lông trắng. Nhất là cái hình ảnh lúc nó được tha. Trước khi chạy nó còn quay đầu nhìn lại nhiều lần. Chứng tỏ là nó đã định cảm ơn công tử mà không nói được.

Rồi nghĩ đến chuyện gì đó. Ngân Sương chợt đề nghị.

- Công tử có thể chia một nửa lông chồn trắng kia cho thiếp được không?

Hạo Trinh ngạc nhiên.

- Cô thích chùm lông này à? Cô định dùng nó làm gì?

Ngân Sương cầm chuỗi sợi trên tay, vừa cười vừa nói:

- Xin công tử đừng hỏi. Có lẽ vì em cần có nó.

Hạo Trinh cũng cười nói:

- Thôi được! Để khỏi phải tháo ra tháo vô rắc rối, ta để cả chiếc ngọc bội này ở đây. Lần sau khi ta đến, trả lại cho ta cũng được!

Lần sau, cách đây mấy hôm, Hạo Trinh đến. Hôm ấy không biết có chuyện gì mà Hạo Trinh có vẻ không vui. Lúc hỏi ra thì mới biết, trong Vương Phủ vừa mới xảy ra một chuyện không vui chút nào.

Lý do là cách đây ít lâu bên Nội vụ Phủ có gởi qua Vương Phủ một ca nhi trẻ tên là Tiểu Tần, để nhờ Phiên Phiên huấn luyện. Không biết vì lý do gì lại lọt vào mắt xanh của Hạo Tường. Mà Hạo Tường thì đã quen thói ngang ngược, thích chuyện nài hoa ép liễu. Cái cô bé Tiểu Tần lại thuộc loại tiết liệt, nên không chấp nhận chuyện đó. Vì vậy khi bị bức bách đã nhảy xuống hồ tự vẫn. Chuyện võ lữ. Phiên Phiên thương con, bao che, nhận hết tội lỗi. Hạo Trinh tuy biết rõ chuyện, nhưng vì muốn êm đẹp lại không muốn chuyện xấu loan truyền ra ngoài bất lợi cho Vương Gia, nên đã giúp Phiên Phiên che giấu sự thật. Thế mà Hạo Tường không biết, còn lớn tiếng với Hạo Trinh.

- Mi đừng tưởng là mi con của chính thất, rồi muốn xử ép ta thế nào cũng được. Lâu nay ta đã bức mi lắm rồi. Ta muốn phát điên lên vì cứ phải sống lu mờ dưới hào quang của

ngươi. Tại sao mẹ mi là một chính danh hoàng tộc, còn mẹ ta chỉ là một cô gái dân tộc Hồi? Tại sao nhà vua gả công chúa Lan cho ngươi mà chẳng gả cho ta? Ta buồn quá! Thật buồn! Vì vậy mà ta mới tìm đến Tiểu Tần để giải khuây, ta cũng đâu có ngờ cái con nhỏ đó cứng cổ như vậy? Hừ... Mi đừng ham lên mặt dạy đời... Ta mà làm những chuyện đó cũng do học theo mi thôi.

Sao nghĩ vậy? Hạo Tường quả là lắm lẩn con người khi sinh ra đời đâu có thể tự lựa chọn? Nếu thế thì làm gì có kẻ con bụi đời, người phú quý? Tất cả trời chỉ định, không thể đem nó ra làm cái có để oán trách, bực dọc... Dù biết là bất công, nhưng đó là bất công an bài sẵn.

Hạo Tường cũng nào có khổ? Hắn sung sướng hơn chán vạn người khác nhưng ỷ lại vào cái giàu có của mình mà xem thường phẩm giá người khác để đưa đến cái chết của người ta thì không nên. Vì như vậy là càng bất công.

Càng nghĩ Hạo Trinh càng buồn bực. Và chàng tìm đến Ngân Sương để khuây khỏa nỗi lòng. Không ngờ đến nơi, sân vườn vắng lặng. Thường má bước ra cho biết.

- Bạch cô nương và Hương Kỳ ra phố rồi.

- Đi đâu biết không?

- Dạ không nghe nói nên không biết.

- Đi được bao lâu rồi?

- Sau khi dùng cơm chiều. Gần hai tiếng đồng hồ rồi, chắc sắp về đây.

Hạo Trinh nhăn mặt. Sao lại đi lâu thế? Hạo Trinh định bước

vào phòng khách định chờ Ngân Sương về. Trong khi A Khắc Đan lại nôn nóng.

- Nếu Bach cô nương không có ở nhà thì chúng ta cũng nên về thôi, mấy hôm rày ở Vương Phủ có nhiều chuyện không vui xảy ra. Công tử ở đây đợi, sợ Vương Gia có việc tìm công tử không gặp rồi rắc rối...

Hạo Trinh đang bực, gắt.

- Mi muốn về thì về trước đi. Ta ngồi đây chờ, bao giờ Ngân Sương về ta mới về.

A Khắc Đan đành ngồi im cùng Tiểu Khẩu Tử đứng phía sau như hai bức tượng.

Và Hạo Trinh cứ thế chờ, cứ đợi thêm hai tiếng đồng hồ trôi qua... Hạo Trinh đã uống hết ba bình trà... Nóng nãy đi tới đi lui. Vậy mà cũng không thấy bóng Ngân Sương quay về.

Trời bắt đầu tối. Đèn được khơi ngọn. Rồi bên ngoài mưa rớt hạt. Chưa bao giờ Hạo Trinh lại có cảm giác căng thẳng và bực dọc như vậy. Hay là Ngân Sương gặp chuyện gì không hay? Cái cô gái tứ cố vô thân này đã gặp quá nhiều trắc trở. Rất có thể bị trêu ghẹo giữa đường với những tay háo sắc cơ? Đa Long? Nghĩ đến chuyện đó Hạo Trinh càng đứng ngồi không yên...

Sau cùng rồi Ngân Sương cũng trở về với Hương Kỳ, cả hai ướm như chuột nghe Thường Má nói lại là Hạo Trinh chờ đã khá lâu. Ngân Sương vội vã chạy ngay vào phòng khách. Trên tay còn ôm túi vải màu xanh.

Vừa nhìn thấy cái bóng sững ướm của Ngân Sương, Hạo Trinh bất bình, vỗ bàn nói.

- Như vậy còn chưa hài lòng nữa à? Sao vậy?

Ngân Sương giật mình, chưa biết chuyện gì xảy ra thì Hạo Trinh nói tiếp liền một hơi:

- Ăn uống, đồ dùng trong nhà đều đầy đủ, chẳng thiếu một cái gì! Mà nếu có thiếu đi nữa, cũng có thể bảo Hương Kỳ hoặc Thường má ra ngoài mua cũng được mà? Cô cần gì phải đích thân ra ngoài chứ? Còn nếu có muốn ra ngoài thì cũng nên liệu mà về sớm chút. Bên ngoài thì trời tối đen lại mưa gió nữa. Rủi gặp phải kẻ xấu, có phải là gây chuyện rắc rối không? Lúc đó tính sao? Chưa hẳn là cô sẽ gặp được một Hạo Trinh thứ hai như lần trước đến kịp lúc cứu vãn tình thế! Cô có biết không? Có rõ không?

Ngân Sương vội vã gật đầu, với ánh mắt hối lỗi:

- Dạ... Dạ... Tôi biết mình sai rồi, lần sau sẽ không thế này nữa đâu.

- Nếu cô nghĩ là ở nhà buồn quá, muốn đi ra ngoài, thì ít ra cô cũng nên chờ tôi. Có người đi với cô dù gì cũng hay hơn, phải không? Vả lại lúc này cô đang có tang mà, vui gì mà ra ngoài nên ở nhà chứ? Ra đường chỉ tổ gây sự chú ý của người khác. Có hay không có việc tốt nhất là nên ở nhà... Đi nhón nhơ ngoài đường vô bổ. Cô cũng đâu như lúc trước phải hát rong...

Ngân Sương nghe Hạo Trinh nói đến chuyện đó, bất giác hai dòng nước mắt chảy dài. Hương Kỳ đứng cạnh đấy, thấy Hạo Trinh trách như hơi bất mãn, nên bước tới đỡ lấy túi vải xanh trên tay Ngân Sương mở ra. Trước mặt Hạo Trinh là một bức gấm thêu hình tròn. Hương Kỳ đưa cho Hạo Trinh và nói.

- Tiểu thư với con đi ra tiệm bán tranh, nhờ họ đồ họa bức thêu này, nhưng vì ông chủ thấy phiền phức không chịu, nên tiểu thư phải năn nỉ rất lâu bên cạnh đó vì không dám bỏ hàng ở đấy sợ mất, nên hai cô cháu phải ngồi đợi, mới mất thì giờ, mới phải dầm mưa mãi đến bây giờ mới về được nhà đấy thiếu gia ạ.

Hạo Trinh cầm lấy bức tranh thêu nhìn mới giật mình. Trên bức gấm, một con chồn lông trắng, đang ở tư thế chạy với chiếc đuôi vênh cao, đầu đang ngoái nhìn lại. Con chồn có đôi mắt đen sống động.

Tim Hạo Trinh đập mạnh trong lồng ngực. Con chồn lông trắng! Ký ức chuyển đi sản đầu tiên. Nét tranh rất sống động. Hạo Trinh nhìn lên chưa kịp nói gì, thì đã nghe Hương Kỳ nói tiếp.

- Hôm trước khi Bối Lạc Gia để miếng bội ngọc này lại, tiểu thư nhà tôi đã bỏ công mấy đêm liền không ngủ, để thêu đêm thêu ngày cho được bức tranh này. Bối Lạc Gia không thấy tiểu thư gầy đi, mắt thâm quầng ư? Người cố gắng làm kịp bức thêu để tặng cho Bối Lạc Gia, chứ nào có ý định vui chơi gì đâu mà Bối Lạc Gia nghi oan cho như vậy?

Hạo Trinh nghe nói quay qua nhìn Ngân Sương. Ngân Sương nhìn đáp lại. Hạo Trinh chợt cảm thấy hối hận. Đúng rồi cái dáng dấp bơ phờ, cái đôi mắt thâm quầng vì nhiều đêm mất ngủ kia. Tất cả chỉ vì để ta hài lòng, vậy mà ta lại không hiểu. Ta ích kỷ và nghĩ xấu cho người... khác.

Hạo Trinh đặt cái bức gấm thêu ấy xuống không dám được cảm xúc, bước tới dang đôi tay ra ôm lấy Ngân Sương vào lòng.

- Ngân Sương! Ngân Sương! Chưa bao giờ như bây giờ! Anh ước chi mình không phải là người của hoàng tộc... Mà chỉ là một công dân bình thường... bình thường như bao nhiêu người khác, anh đã hạnh phúc hơn bao nhiêu người. Thế này là đã thiên đàng rồi. Ồ! Ngân Sương... Em có biết là em đã chiếm hữu hẳn trái tim của anh rồi không?

Ngân Sương nép trong lòng Hạo Trinh. Không dẫn được nước mắt tuôn trào.

A đầu Hương Kỳ đã lặng lẽ rút lui ra ngoài. Còn Tiểu Khẩu Tử và A Khắc Đan thì đưa mắt nhìn nhau. Rồi lại nhìn ra ngoài trời. Đêm đã khuya, thật vắng chỉ có tiếng mưa đập lên tàu lá chuối, thời gian qua như ngưng đọng... thế này thì chuyện gì rồi sẽ đến? Không biết nhưng nếu có, phải chấp nhận thôi...

Đêm ấy, Hạo Trinh ở lại ngôi nhà nhỏ tại Mao Nhi.

Trong phòng riêng của Ngân Sương. Màn buồng rủ, chỉ có ánh đèn mờ với hai kẻ yêu nhau.

Hạo Trinh ôm Ngân Sương trong vòng tay, mọi thứ như mơ chứ không thực. Hạnh phúc bất chợt và mong manh dễ mất. Chàng trân trọng cái đang có và không muốn nghĩ đến cái xa vời, Hạo Trinh hôn lên từng phần da thịt trên mặt Ngân Sương quên bằng không gian và thời gian, quên bằng cả chuyện bản thân mình là Bối Lạc Gia, quên cả chuyện công chúa, nhà vua, Vương Gia... Trước mặt chàng chỉ có một Ngân Sương. Một tình yêu thật sự và duy nhất và chàng đang có.

Rồi Hạo Trinh từ tốn cởi nhẹ cúc áo trên người Ngân Sương. Cô gái nằm yên. Hạo Trinh cúi xuống hôn phần cổ nồn nà...

Bất chợt Hạo Trinh dừng lại vì chàng vừa thấy cái vết sẹo trên bả vai mặt của Ngân Sương. Nó có hình tròn như một cánh hoa, Hạo Trinh hỏi.

- Cái này là gì vậy?

Ngân Sương đưa tay vết sẹo cười nói.

- Mẹ bảo, lúc mới sinh ra, em đã mang sẵn dấu sẹo này.

Hạo Trinh nói nhưng rồi lại thắc mắc:

- À... vậy có nghĩa là một vết chàm! Nhưng tại sao lại có vết chàm lỗi chứ? Để ta xem kỹ lại xem nào?

Rồi Hạo Trinh kéo Ngân Sương đến trước đèn, dưới ánh đèn quan sát kỹ, Hạo Trinh nói.

- Nó nằm ở vị trí này, em hẳn là nhìn không rõ, nhưng ta đã thấy, nó có dạng một đóa hoa mai.

Ngân Sương then thùng nói:

- Vâng. Mẹ em trước đó cũng có cho em biết nó hình hoa mai.

Hạo Trinh đặt đèn xuống rồi ôm lấy Ngân Sương:

- À! Thế thì có nghĩa kiếp trước em hẳn là một cô tiên hoa mai sau đó đầu thai xuống trần. Vì vậy mới có ký hiệu này trên tay. Hèn gì nhìn em đã thấy cái cốt cách của một tiên nữ, thoát phàm! Đúng là như vậy!

Hạo Trinh lại hôn lên cánh tay hoa mai đó. Chàng hôn nhiệt tình và chân thật.

- Ngân Sương này! Anh chưa bao giờ lại thấy mình hạnh phúc thế này. Anh hứa với em! Từ đây về sau anh sẽ trung

thành với em!

Và Hạo Trinh bế Ngân Sương lên giường.

Tạo hóa rõ là khéo bày. Như vậy là ta đã biết Ngân Sương chẳng phải ai khác hơn là đứa con gái của Tuyết Như mất tích 20 năm qua.

Và thượng đế rõ cũng khéo xếp đặt. Con người có tính toán sắp xếp thế nào thì cũng không qua được ý trời. Ngân Sương có thả trôi theo suối cũng quay lại để gặp lại người trong Vương Phủ.

Có điều cái lương duyên này có thành đạt có xuông sẽ không đó là chuyện khác. Chuyện xảy ra thế nào ta hãy chờ xem!

CHƯƠNG 6

Một chuỗi ngày đẹp tiếp nối.

Cứ mỗi sáng mai thức dậy. Hạo Trinh đều mong mỏi được trông thấy Ngân Sương. Và khi đêm về, Hạo Trinh lại có mặt tại Mao Nhi phố. Thời gian hai người gặp nhau, bao giờ cũng tràn ngập tiếng cười, lúc chia tay chỉ là phút giây mà cũng bịn rịn. Và Hạo Trinh bây giờ mới hiểu tại sao trong sách vở, thi ca của người xưa khi diễn tả về tình yêu, về nỗi nhớ, về tương tư thường hay viết những thứ đại khái như: "Nỗi tình cứ ray rức. Mới sa xuống mây, đã vào tận tim..."

Dĩ nhiên, trong tình yêu không phải chỉ toàn mật ngọt, còn có những khắc khoải, chờ đợi, lo âu, đau khổ, nóng nảy, bực dọc... Hạo Trinh cũng biết, cuộc sống hiện nay của chàng với Ngân Sương không phải là cách sống dài lâu, mà chỉ có tính cách tạm thời. Nếu thật sự muốn hạnh phúc lâu dài, thì Hạo Trinh phải đưa Ngân Sương vào phủ. Ngân Sương phải được mẹ cha thừa nhận. Nhưng điều này quả là khó khăn, vì đó chẳng khác gì như muốn hóa đá thành vàng, một việc không tưởng.

Mà để cuộc sống tạm bợ thế này của Hạo Trinh với Ngân Sương, thấu tai Vương Gia cũng không được. Vì Vương Gia là người khẳng khái nghiêm trang. Không muốn thấy Hạo Trinh ra ngoài Vương Phủ làm bạn với một ca kỹ giang hồ như Ngân Sương. Đó là Vương Gia, còn Tuyết Như? Bà Tuyết Như với cuộc sống khép kín trong khuê phòng. Ít khi

dời chân ra ngoài, càng không thể chấp nhận cái hành vi mà bà nghĩ là phóng túng, hoang đường như thế? Vì vậy, Hạo Trinh khi rảnh rỗi cứ bị giằng co ray rức chàng cố tìm trăm phương ngàn cách để giải quyết vấn đề, nhưng tìm mãi không ra.

Tiểu Khấu Tử và A Khắc Đan thấy sự việc diễn biến đến nước này thì cũng chỉ biết lo lắng. Tai họa gần như treo lơ lửng trên đầu không biết lúc nào sẽ ụp xuống. Mà tai họa có đến, người đầu tiên lãnh đủ là họ.

Riêng với Ngân Sương nào có dám nghĩ đến chuyện xa vôi? Nghe đến chuyện vào phủ là đã hồn phi phách tán. Vào chốn ấy không phải là chuyện đùa. Ở đấy chỉ có "họa" chứ không hề có "phước" nên nhiều lần Ngân Sương nói.

- Thôi thì anh cứ để em ở trong ngôi nhà nhỏ này đi. Giữ nguyên trạng thái thế này là hạnh phúc lắm rồi, mãi nguyên lắm rồi. Em không cần địa vị, chức phận gì cả. Em chỉ cần tình yêu của anh! Được anh yêu là đủ.

Hạo Trinh thương cảm nhìn Ngân Sương.

- Sao vậy? Em sao lại ngây thơ thế? Em có biết là nếu không có địa vị chức phận, thì hai ta sẽ không bao giờ được sống lâu dài bên nhau. Dù cho có tình yêu. Sống vậy chỉ có tính cách tạm bợ... Mà lại chẳng an toàn, chỉ cần một chấn động nhỏ là mọi thứ sẽ sụp đổ hết. Và ở trong cái tâm trạng yêu đương hạnh phúc mong manh, nửa vui, nửa sợ, nửa lo đó... chẳng có gì là trọn vẹn.

CHƯƠNG 7

Điều mà Hạo Trinh tiên liệu nó đến thì phải đến. Nhà vua lại hạ chỉ. Lễ cưới giữa Lan công chúa và Hạo Trinh phải tiến hành trong ngày 15 tháng ba tới!

Hôn kỳ khi đã định, là mọi chuyện phải tiến hành ngay. Cả Vương Phủ ồn ào như chợ vỡ. Công việc được chuẩn bị ráo riết tung bừng trong cái không khí vui vẻ. Ai phần việc nấy. Vương Phủ được quét vôi, sắp xếp lại. Phòng dành cho đôi tân nhân được sửa sang rồi mua sắm bàn ghế mới. Trang trí nội thất. Hạo Trinh ngoài việc sắm sửa, còn phải học thêm nghi thức hoàng triều cách đi đứng, xưng hô. Vào cung vua, tạ ơn, theo Vương Gia đến hội kiến với chủ Vương phủ khác. Hạo Trinh phải túc trực thường xuyên ở nhà, để có lệnh trong cung vua gọi, là có mặt ngay. Vào triều không làm gì khác hơn là hầu vua dùng cơm, rồi đánh cờ. Đây chẳng qua chỉ là dịp để vua tiếp xúc, tìm hiểu... Ai cũng cho đấy là "vinh hạnh" là được sủng ái. Và lúc đó Hạo Trinh cũng phải áo mảo, cân đai sẵn sàng. Không còn được phóng túng, tùy tiện như xưa... Vì bận rộn gần như tất bật đó. Hạo Trinh không làm sao có thì giờ héo lánh đến cái ngôi nhà nhỏ ở Mao Nhi Hồ Đồng? Ngay cả Tiểu Khấu Tử, thỉnh thoảng theo lời dặn dò của Hạo Trinh đến nói cho Ngân Sương đôi điều bốn việc là phải rút lui về phủ ngay. Ngân Sương chỉ còn biết tựa cửa chờ đợi.

Tháng hai ở Bắc Kinh. Thời tiết rất khắc nghiệt, gió lạnh như cắt da. Tuyết tụ trong sân còn chưa tan hết. Cái màu trắng

xóa của tuyết lại giống như màu tang. Lòng Ngân Sương se lại như tuyết, lạnh cắt, không những lạnh mà còn buồn cái tê tái mà nhà thơ nào đó đã diễn đạt bằng câu "Vô tình bất tựa đa tình khổ". Người vô tình bao giờ cũng hạnh phúc hơn... Nhìn cảnh vật rồi liên tưởng đến chuyện mình. Ngân Sương cố lắc đầu xua đuổi. Nhưng làm sao không nghĩ đến được. Đám cưới của Hạo Trinh sắp diễn ra... Rồi Lan công chúa... Rồi cái đêm động phòng hoa chúc... Người đã có quan hệ thể xác với nàng, sẽ lại chung chạ với một người khác... Ngân Sương biết là mình không có quyền ghen, không thể buồn. Vì Ngân Sương nào có tư cách gì để làm chuyện đó, nhưng mà mỗi khi nghĩ đến, trái tim của Ngân Sương đau như bị bóp vỡ.

Ngày cưới càng lúc càng đến gần, lòng Ngân Sương như con sóng triều dâng theo. Có lẽ rồi đây sau lễ cưới, Hạo Trinh sẽ không còn ghé qua đây nữa, và lúc đó Ngân Sương sẽ mất Hạo Trinh... Cái ý nghĩ đó, làm lòng Ngân Sương tan nát. Ngân Sương thần thờ, biếng ăn, biếng uống, người càng lúc càng xanh xao.

Tối đêm 12 tháng 3. Ngân Sương lại ra cửa đứng chờ. Chỉ còn có ba ngày nữa. Như vậy thì bữa nay, chàng hẵn là khá bận rộn. Vì đây là lúc tổng kiểm tra mọi công việc, xem đã hoàn chỉnh hay chưa? Ngân Sương đang nghĩ ngợi, thì chợt có tiếng vó ngựa, tiếp đến là tiếng gõ cửa.

- Thường Má! Hương Kỳ đâu, ra mở cửa!

Tiếng của Hạo Trinh làm trái tim của Ngân Sương muốn ngừng đập. Ngân Sương không chờ ai, một mình chạy bay ra cổng, trước cả Thuong Ma và Hương Kỳ. Thanh cài vừa được kéo ra. Cửa mở rộng. Hạo Trinh ngồi chễm trệ trên con tuấn

mã đang ở bên ngoài. Ngân Sương vồn vã:

- Anh đấy ư? Thật là anh đấy ư? Làm sao anh đến đây được? Bằng cách nào anh ra đây được chứ?

Hạo Trinh nhảy xuống ngựa, bước vào nắm chặt lấy tay Ngân Sương. Đôi mắt của chàng nhìn nàng một cách say đắm. Hai người như hai pho tượng, chỉ đứng bất động nhìn nhau. Một lúc sau, Ngân Sương mới như ý thức được cái quý của thời gian, nàng ngã vội vào lòng chàng. Hạo Trinh ghì mạnh Ngân Sương trong vòng tay, giọng tắt nghẹn.

- Ngân Sương! Em nghe này. Anh chỉ có thể ở lại đây năm phút. Vì giờ này, trong phủ, yến tiệc đang diễn ra, khách khứa đầy nhà. Anh đã thừa lúc chẳng ai để ý chuồn ra đây để gặp em, rồi anh phải quay trở về đấy ngay, em nghe rõ chưa? Nghe rõ thì nghe đây, bất kể là gì, dù có cưới ai, thì em vẫn là vợ anh! anh sẽ không bao giờ quên em! Anh không bỏ rơi em, không phản bội em! Hãy tin và chờ anh. Sau lễ cưới, rồi anh sẽ tìm cách. Nhất định anh sẽ đưa em vào phủ. Chuyện của chúng mình mới là chuyện đại sự. Vì anh mà bảo trọng. Đừng để cho cơ thể suy yếu em nhé!

Hạo Trinh nói, nước mắt đã rơi xuống vai Ngân Sương.

- Em nghe anh nói rồi chứ? Em đã gầy lắm rồi, đừng để tiêu tụy héo hon thêm. Hãy cố vì anh mà phấn chấn lên.

Ngân Sương vừa khóc vừa nói:

- Vâng! Vâng! Vâng! Anh đã đến đây, đã vì em mà bất chấp mọi gian nguy. Những điều anh vừa nói, em sẽ tạt dạ, sẽ nhớ suốt đời. Anh hãy yên tâm. Em sẽ vì anh mà cố bảo trọng lấy mình. Em cũng sẽ chờ, sẽ đợi, có chờ một trăm, một ngàn

năm em cũng đợi anh...

Ngoài cổng, con ngựa chột hí vang, làm cả hai giật mình Hạo Trinh buông Ngân Sương ra, bịn rịn nói.

- Thôi bây giờ anh đi!

Không dám chần chờ nữa. Hạo Trinh nhảy ngay lên yên ngựa. Ngân Sương đuổi theo ra cổng, nhìn theo. Bóng ngựa mang người đã khuất nơi đầu hẻm. Ngân Sương cảm thấy mệt mỏi rã rời. Thường Má và Hương Kỳ bước ra, hai người đi hai bên Ngân Sương, họ cảm động đến rơi lệ.

CHƯƠNG 8

Rồi ba hôm sau, Hạo Trinh và công chúa Lan làm lễ thành hôn. Theo phong tục của người Mãn, thì lễ cưới cử hành vào buổi tối chứ không phải lúc ban ngày. Và luật lệ trong Vương thất lại có nhiều nghi lễ và thủ tục hơn nữa.

Tối hôm ấy khi lễ bắt đầu, đoàn rước dâu diễu phố. Người người đã đổ xô ra đường chen nhau xem. Quang cảnh rộn rịp đông vui như ngày hội. Đội ngũ lễ cưới rờn rần dài những hai cây số. Hạo Trinh cỡi ngựa đi trước, kế đó là đội nghi lễ, đội lồng đèn, đội cò tặc, lính lễ đội quạt, đội xe hoa... Rồi đến tám cái kiệu hoa đỏ. Trong đó ngồi đây các cung nữ được vua ban cho theo hầu công chúa. Rồi mới đến một chiếc kiệu thật to, sơn son thếp vàng có hoa văn rực rỡ dành cho công chúa. Có Thôi má má là vú em từ nhỏ của công chúa dẫn thêm bảy hữu Phuốc má má khác theo hầu. Họ khiêng kiệu hoa chậm chậm tiến bước.

Hạo Trinh nghiêm trang, mắt hướng về phía trước, uy nghi như pho tượng đồng. Mặc cho đám người hai bên vệ đường xôn xao bàn tán. Suýt xoa về sự qui mô của lễ cưới.

Dĩ nhiên Ngân Sương và Hương Kỳ cũng có mặt trong đám đông xem lễ kia. Đôi mắt Ngân Sương không theo dõi đoàn kiệu mà mãi mê ngắm cái pho tượng uy nghi trên ngựa dẫn đầu. Khoảng cách chỉ là gang tấc, vậy mà như góc biển chân trời, khó đến gần nhau.

Tối hôm ấy, sau những lễ nghi phức tạp. Hạo Trinh và Lan công chúa được đưa vào động phòng. Lại qua thêm một cửa ải tục lệ khác. Công chúa đội mào cao có khăn che mặt. Hai bên nâng rượu hợp hoan uống cạn, rồi ăn bánh "con cháu đầy đàn" Thôi má má đưa đám cung nữ thái giám theo hầu rút lui. Lúc đó lễ mới xem là hoàn tất giai đoạn một.

Hạo Trinh bấy giờ mới mặt đối mặt với công chúa.

Hạo Trinh im lặng ngẩng người vợ trước mặt. Vàng vòng kim cương gần như tỏa sáng trên người nàng, làm tăng thêm cái vẻ đẹp rực rỡ con gái. Hạo Trinh hơi ngạc nhiên. Tại sao cô ấy không xấu đi một chút? Xấu đi để mình có lý do để dừng dừng? Nhìn đôi mày lá liễu, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt đen với nụ cười gần như thẹn thùng trên đôi môi trái tim qua màn lụa mỏng mà Hạo Trinh không khỏi xao động. Ngay lúc đó, bên ngoài phòng, lại có tiếng reo lanh lạnh.

- Kính mời Phò mã và Công chúa, làm lễ Hợp Cấn!

Tiếng reo là của Thôi má má. Rồi tiếng của một thái giám khác.

- Tất cả hãy hát bài "Hợp Cấn Ca"!

Và rồi tiếng xênh phách vang lên, rồi tiếng hát. Lan công chúa đầu cúi thấp, nhưng mắt lại liếc về phía Hạo Trinh. Còn Hạo Trinh thì lại thấy vô cùng căng thẳng, mồ hôi vã ra cả người. Chàng nhìn công chúa, biết mình không thể tránh né được nữa. Đây là quy luật. Hạo Trinh đưa tay ra định gỡ lấy chiếc màn mỏng che mặt cô dâu nhưng bất chợt hình ảnh Ngân Sương với đôi mắt đầm lệ lại hiện ra trong đầu, làm Hạo Trinh dừng tay lại.

Cử chỉ của Hạo Trinh làm Lan công chúa ngạc nhiên. Bài "Hợp Cẩn Ca" đã hát đến đoạn thứ hai. Hạo Trinh thở hắt, đưa tay lên định tiếp tục, thì dáng dấp của Ngân Sương lại xuất hiện. Làn da nõn nà của nàng với vết sẹo hình cánh hoa mai trên vai, làm Hạo Trinh giật mình. Bây giờ thì Hạo Trinh biết. Nếu không xem nghi thức này như một "nghĩa vụ" thì chàng sẽ không bao giờ hoàn thành được.

Hạo Trinh quyết định không để tình cảm gây xáo trộn. Nhưng bóng dáng Ngân Sương vẫn không biến mất. Chàng mím môi, nén lòng cố hoàn thành bốn phận.

Cái thái độ giằng co của Hạo Trinh khá kỳ quặc làm công chúa ngạc nhiên mấy lần nhìn lên. Khuôn mặt điển trai kia như có gì căng thẳng. Mới là tháng ba mà mồ hôi đã đầm đìa trên trán chàng. Công chúa thấy tội nghiệp, nàng nghĩ có lẽ vì Hạo Trinh quá hồi hộp, nên thỏ thẻ nói:

- Cả ngày thi lễ, chắc chàng đã mệt lắm rồi, thiếp cũng vậy, thôi thì chúng ta cũng thông qua đi!

Hạo Trinh nghe nói, thở phào nhẹ nhõm.

Qua ngày thứ hai. Vương Phủ lại mở đại tiệc chiêu đãi. Hôm ấy Hạo Trinh đã uống say túy lúy.

Rồi ngày thứ ba, tương tự.

Cứ như thế, năm đêm liền trôi qua.

Theo quy luật của Vương thất Mãn Thanh, khi công chúa xuất giá, thì phò mã phải xây riêng cho công chúa một căn nhà và bao giờ được Công chúa triệu, thì phò mã mới được vào phòng loan. Bằng không thì ai nấy ở riêng.

Vì Lan công chúa không phải là công chúa chính thức, nên hoàng thượng cũng gia giảm cho Thạc Vương Phủ, không bắt phải xây phòng riêng cho công chúa, nhưng Thạc Vương Phủ là người tế nhị nên đã chọn dãy nhà đẹp nhất ở phía Nam, sửa sang lại và đặt tên là "Sấu Phương Trai" dành cho công chúa.

Sau lễ cưới, năm ngày trôi qua thì có những tiếng dị nghị từ dinh công chúa. Bắt đầu là Thôi má má, qua Tần má má rồi thấu tai Phước Tấn Tuyết Như phu nhân.

Tuyết Như phu nhân vừa nghe nói mà đã giật mình. Sao lại có chuyện kỳ cục vậy? Đám cưới đã năm ngày. Mà lại chưa viên phòng? Hạo Trinh làm vậy là sao? Công chúa hỏi gì nữa? Hạo Trinh cũng đâu còn nhỏ nhắn mà bảo là không biết chuyện? Hoang đường qua! Vô lý quá! Không được! Không được! Tuyết Như phu nhân không đành được kéo Tần má má đi sang phòng của Hạo Trinh.

Hạo Trinh đang đứng trong phòng, ngấm lấy bức gấm thêu hình con chồn lông trắng.

Bà Tuyết Như vừa nhìn thấy Hạo Trinh đã nói to.

- Hạo Trinh, con thật là quá lắm! Tại sao? Công chúa về nhà ta đã năm hôm. Vậy mà sao mãi đến nay con vẫn chưa viên phòng?

Tần má má vội khép cửa lại, sợ bên ngoài nghe thấy. Hạo Trinh giật mình, nhìn lên. Bà Tuyết Như tiếp.

- Tại vì quá căng thẳng, hay là con không biết chuyện? Đâu có lý nào để đêm nào cũng say khướt. Làm người ít ra cũng phải biết phép tắc, phải biết cái đạo làm người chứ? Con cư xử

như vậy có đúng không? Con bạc đãi công chúa như vậy, rồi công chúa về khóc lóc với hoàng thượng, chuyện sẽ như thế nào? Con lớn rồi... chuyện đàn bà đàn ông, không lẽ không biết? Con cưới được công chúa cũng là ân sủng của hoàng thượng, thế mà con khinh thị xem thường, thế có phải là gây phiền cho gia đình không?

Hạo Trinh có cả một nỗi lòng mà chẳng làm sao nói ra được. Chàng đau khổ kêu lên.

- Mẹ!

Bà Tuyết Như chột lo lắng:

- Thế nào? Con có chuyện khó nói đúng không? Cứ trình bày đi ta nghe hết!

- Dạ....

Hạo Trinh quỳ xuống, hai tay nâng chiếc gấm thêu hình chồn trắng lên.

- Xin mẹ hãy cứu con! Chỉ có mẹ mới cứu được con! Đây là bức gấm thêu của một cô gái, cô ta tên là Bạch Ngân Sương... Phải để cho cô ta vào phủ, bằng không chẳng bao giờ con viên phòng với công chúa được!

Bà Tuyết Như tròn mắt nhìn con, rồi nhìn cái bức gấm thêu ngạc nhiên. Sau đó bà được rõ toàn bộ câu chuyện của Hạo Trinh với Ngân Sương chỉ có một điều là chưa biết, đó là cái vết sẹo hình "Hoa Mai". Hạo Trinh đã không kể lại chuyện đó vì nghĩ là không cần thiết.

CHƯƠNG 9

Tối hôm ấy, một cỗ xe ngựa đã đến con hẻm ở Mao Nhi. Thường Má bị tiếng gõ cửa gấp gút làm giật mình. Vừa mở cửa, đã thấy Tiểu Khấu Tử chạy vào.

- Bạch cô nương! Bạch cô nương! Phước Tấn phu nhân nhà tôi đến đây!

Ngân Sương đang ngồi đàn, vừa nghe nói, mặt đã tái hẳn. Nàng vừa chạy ra đón, thì Tuyết Như và Tấn má má đã vào đến nơi.

Ngân Sương vội quỳ xuống sụp lại, run rẩy nói:

- Ngân Sương xin được bái kiến Phước Tấn phu nhân.

Trực giác cho Ngân Sương thấy đại họa gần kề. Bởi vì Hạo Trinh vừa mới cưới vợ, thì tại sao Phước Tấn Phu nhân lại đích thân đến đây? Có phải là... Hay Hạo Trinh đã nói gì? Ngân Sương quỳ đầu cúi thấp không dám nhìn lên.

Bà Tuyết Như vừa ngồi xong, lạnh lùng phán.

- Mi hãy nhìn lên cho ta xem nào?

- Dạ.

Ngân Sương nghe càng run hơn, mặt ngược lên nhưng không dám nhìn thẳng. Bà Phước Tấn lên tiếng lần thứ hai.

- Ta bảo có nghe không? Nhìn thẳng ta nè?

Bấy giờ thì Ngân Sương không thể tránh né, nàng nhìn lên, ngườì đàn bà trước mặt trông thật cao quý đài các.

Bà Tuyết Như cũng giật mình.Ồ đưa con gái có đôi mắt đẹp quá! Vừa chạm mắt với Ngân Sương bà Tuyết Như đã thấy tim đập mạnh. Cái đôi mắt đen nháy long lanh như hai vì sao. Rồi chiếc mũi dọc dừa, cái miệng nhỏ... Một khuôn mặt quen thuộc. Hình như bà đã gặp ở đâu... Một chút bất ngờ, ngạc nhiên. Bà còn chưa phản ứng, thì Tần má má đứng cạnh lại buột miệng.

-Ồ!

- Cái gì vậy?

Phước Tấn phu nhân quay qua nhìn Tần má má. Tần má má vội lắc đầu.

- Dạ không có gì, chỉ tại Bạch Cô nương ở đây rất quen thuộc!

Bà Phước Tấn nghe càng bối rối, trước đó khi còn ở nhà, bà đã chuẩn bị sẵn một số việc vậy mà bây giờ lại chẳng nói được gì cả chuyện bà đã chuyện bà đã chuẩn bị một số tiền, nhưng cũng không biết phải làm sao đưa ra. Giữa cái lúng túng đó thì Ngân Sương lên tiếng, giọng của Ngân Sương thật xúc động:

- Thưa Phước Tấn phu nhân. Xin người hãy tha thứ cho con. Đừng có giận con, con biết phận mình thấp hèn. Không dám đòi hỏi gì cả. Con lưu lại đây, chỉ là để được gần gũi và chăm sóc mộ cho cha con, sau đó là với tấm lòng của kẻ biết ơn. Thịnh thoảng tiếp Bối Lạc Gia giá lâm. Ngoài ra con chẳng dám xin xỏ gì hết. Con cũng không muốn quấy rầy ai. Vì vậy

con cũng đâu dám đến Vương Phủ Xin bà hiếu cho... hãy xem con như một con chó hay một con mèo của Bối Lạc Gia. Để con được trả ơn người.

Bà Tuyết Như khó xử:

- Hừ! Tại sao lại ví mình là con chó con mèo? Mi nói nghe dễ quá? Mi có biết là Hạo Trinh đã vì mi, mà mãi đến giờ này vẫn chưa chịu viên phòng với công chúa hay không? Chó với mèo lại quyến rũ nó mạnh mẽ như vậy được à?

Ngân Sương giật mình, nói một cách xúc động.

- Dạ thưa? Bối Lạc Gia đến giờ này còn chưa viên phòng với công chúa ư? Làm sao có chuyện lạ vậy? Sao lạ vậy?

Bà Phước Tấn trừng mắt.

- Mi ngạc nhiên ư? Chính vì vậy mà ta mới đến đây hỏi mi xem tại sao đấy chứ?

Ngân Sương tái mặt, không dám nói gì cả.

- Chuyện như vậy, mi có thấy là ta quá khó xử không? Ban nãy mi bảo là mi không dám làm phiền, quấy rầy ai, nhưng thật ra thì sự hiện diện của mi đã làm phiền quá nhiều người. Nếu bây giờ Hạo Trinh mà vẫn không tỉnh ngộ. Để công chúa kết tội cả nhà, ta phải gặp đại nạn không? Mi suy nghĩ xem đúng không?

Ngân Sương dập đầu. Bà Tuyết Như thở ra, rồi nói:

- Mi còn trẻ, tài sắc vẹn toàn như vậy? Tại sao lại sống cuộc sống đời buông thả như vậy chứ? Mi phải có một người chồng đang hoàng phải là chính thất, chứ đừng sống một kiếp sống tạm bợ, ngôn không chánh, danh không thuận như

vây. Nếu mi chịu xa Hạo Trinh, ta hứa sẽ không để người thiệt thòi đâu.

Ngân Sương nhìn lên giọng bi thảm.

- Con hiểu rồi, ý phu nhân nói là... Con nên lấy chồng khác, con phải ngoảnh mặt đi với Bối Lạc Gia, để bối Lạc Gia quên con? Phu nhân chẳng cần biết Bối Lạc Gia nghĩ gì và con nghĩ gì ư?

Tuyệt Như phu nhân nghe nói giật mình, Tần má má vội bước tới, can thiệp.

- Đó là ý tốt của Phước Tấn Phu Nhân... người đã nghĩ nhiều đến người rồi đấy. Ai chẳng vậy? Ai lại không muốn uống rượu thưởng mà lại phải uống rượu phạt chứ? Với người có tài sắc như người, mà Phước Tấn phu nhân đây đỡ đầu thì thế nào rồi cũng lấy được chồng tốt, như vậy có phải là phúc từ trên trời rót xuống không? Mi không lạy tạ ơn Phước Tấn phu nhân còn chờ gì nữa?

Ngân Sương gật đầu. Nhưng ánh mắt đầy tuyệt vọng.

- Vâng, tôi hiểu! Ý của quý vị ra sao tôi đã hiểu, Phước Tấn phu nhân không chấp nhận, thì tôi chỉ có còn một cách là đi. Tôi đi để phản bội Hạo Trinh, nhưng cũng cắt đứt được sự to tướng của chàng, tôi phải biến mất trên cõi đời này để trừ mọi hậu họa.

Nói xong, Ngân Sương đứng dậy và như con thú bị thương Ngân Sương chạy vọt ra cửa sau. Bà Tuyệt Như kinh ngạc, đưa tay chặn lại nhưng không kịp, linh tính báo cho bà biết là sắp có chuyện không hay. Bà đứng bật dậy, gọi với theo.

- Ngân Sương này! Ở lại đây nghe ta nói! Mi định đi đâu đó?

Nhưng Ngân Sương đã biến mất ngoài cửa. Tiểu Khấu Tử là người lạnh trí, chột kêu lên.

- Không hay rồi! Coi chừng cô ấy nhảy giếng đấy!

Nói xong, anh ta đuổi theo ngay. Lúc đó Ngân Sương đã đến bên miệng giếng. Mặc cho mọi người đuổi theo sau. Ngân Sương đã giở được rào cản. Tiểu Khấu Tử đến kịp lúc, chụp tay Ngân Sương nắm lại và đẩy Ngân Sương ngã chúi bên phần đất bùn bên ngoài.

Khi bà Tuyết Như, Tần má má, Thường má, Hương Kỳ đến nơi, thì đã thấy Ngân Sương nằm sóng soài trên nền đất.

Hương Kỳ nhào tới ôm Ngân Sương khóc.

- Tiểu Thơ ơi! Thiếu Thơ nào có mệnh hệ gì! Bối Lạc Gia hẳn là không sống nổi đâu.

Bà Tuyết Như đứng đấy, chuyện xảy ra trước mặt quá rõ ràng, lời của Hương Kỳ rồi của Ngân Sương nằm dưới đất áo quần lấm lem bùn... Chân tình của đứa con gái khiến bà không khỏi không xúc động mắt bà cũng ướt hẳn.

Bà Tuyết Như ghen giọng nói:

- Cái con nhỏ này thật lạ. Ta đến đây chẳng qua chỉ là để thương lượng với người. Còn người muốn gì? Nghĩ gì thì cứ nói cho ta biết để ta tính lại, chưa gì mi lại hành động như vậy? Có phải là định trút tội cho ta ư?

Ngân Sương chỉ biết gục đầu khóc. Tiểu Khấu Tử quỳ trước mặt bà Tuyết Như van xin.

- Thừa phụ nhân, nô tài là kẻ tài hèn sức mọn, nhưng trong

cái hoàn cảnh này. Nô tài xin hiến một kế thế này là phu nhân cứ nói với mọi người chung quanh là Ngân Sương tiểu thư đây là con gái nuôi của thím ba nô tài. Mẹ cha mất sớm lại tứ cố vô thân, nên phu nhân thấy tội cho nhận vào Vương Phủ làm A đầu. Cố kéo dài tình trạng này khoảng một hai năm, rồi sau đấy bảo là tiểu thư đây đã lọt vào mắt xanh Bối Lạc Gia, để kết nạp tiểu thư đây làm thiếp. Phu nhân thấy thế nào?

Bà Tuyết Như ngồi yên suy nghĩ. Trong hoàn cảnh này quả là khó. Bà quay qua hỏi ý kiến Ngân Sương.

- Sao mi thấy thế nào? Có chấp nhận như vậy không?

Ngân Sương không dám tin những gì mình vừa nghe. Nàng quỳ dưới đất dập đầu, khóc. Bà Tuyết Như cảm động đỡ Ngân Sương lên.

- Cũng được, nhưng nếu con muốn về phủ, thì phải cởi áo tang ra. Tần má má này, hãy chọn cho nó mấy chiếc áo màu tươi một chút để nó mặc vậy.

Rồi bà quay qua Hương Kỳ đứng cạnh đấy.

- Còn nữa... Cái con A đầu này của mi, nó cũng có vẻ tình nghĩa, không thể bỏ nó lại, thôi thì thêm một đứa nữa cũng không sao cho nó về phủ luôn tụi bây coi như là hai chị em ruột vậy.

Hương Kỳ nghe vậy mừng quá, nó quỳ xuống sụp lạy:

- Dạ Hương Kỳ này xin được cảm ơn Phước Tấn phu nhân. Cảm ơn anh Tiểu Khấu Tử! Cảm ơn Tần má má...

Ngân Sương nhìn lên cảm động. Phước Tấn phu nhân rõ

nhân từ. Và Ngân Sương thấy quý bà như người mẹ thứ hai!

CHƯƠNG 10

Thế là Ngân Sương cùng Hương Kỳ đã vào được Vương Phủ. Bà Tuyết Như cho dọn một chái nhà ở phía đông bỏ phế để Ngân Sương và Hương Kỳ tá túc. Nơi đây vắng vẻ nên còn có tên là "Tĩnh Tư Sơn Phòng".

Vì dãy nhà này bỏ phế đã lâu nên rất bẩn. Tiểu Khấu Tử, A Khắc Đan, Tần Má Má và hai chị em Ngân Sương phải dọn dẹp cả buổi mới xong. Nhưng nhờ tâm trạng hạnh phúc nên Ngân Sương đã làm việc chẳng thấy mệt.

Sau đó thì Hạo Trinh đến, cách xa có mấy bữa mà như vạn ngày. Buồn buồn tủi tủi, Hạo Trinh nắm lấy bàn tay của Ngân Sương, ngắm người yêu với khăn xanh, đã bỏ áo tang với nỗi xúc động lạ lùng. Hạo Trinh chỉ lặng yên ngắm, trong khi Ngân Sương lên tiếng trách.

- Anh vì em mà làm chuyện kinh động đến Vương Phủ thế này không hay! Rủi mai này...

Hạo Trinh lấy tay che miệng Ngân Sương, thú nhận.

- Anh cũng biết làm như vậy là sai, nhưng biết làm sao bây giờ? Đối diện với công chúa mà anh cứ nghĩ đến em... Lực bất tòng tâm em ạ, nhưng bây giờ em được vào phủ rồi, anh đã yên tâm, anh nghĩ có lẽ là...

Ngân Sương cắt ngang:

- Không "có lẽ gì nữa". Chúng ta yêu nhau, biết vậy là đủ. Tình yêu có tính cách dài lâu, chứ nào phải một ngày một buổi. Nếu anh mà để tình trạng này kéo dài thì chuyện của chúng ta sớm muộn gì cũng gặp trở ngại. Anh phải hiểu là, bây giờ em đã vào đây. Mặc dù đóng vai trò A đầu hay tôi tớ gì chẳng nữa thì cũng không quan trọng, cái quan trọng là từ đây về sau, ngày ngày em đều trông thấy anh. Bấy nhiêu đó là quá đủ mãn nguyện rồi. Xin anh hãy vì em mà đóng cho trọn vai trò phò mã, làm một người chồng tốt của công chúa. Có như vậy em mới yên tâm, mới không phải lo lắng, như vậy mới có nghĩa là anh yêu em, là đã giúp được cho em có được lối thoát.

Hạo Trinh chăm chú nhìn Ngân Sương.

- Nhưng mà như vậy... Anh vẫn có mặc cảm phạm tội.
- Thế sống bên em, anh không có mặc cảm đó sao?
- Không! Chỉ có sống với công chúa anh mới có mặc cảm đó. Bởi vì em là người đến trước, em đã chiếm hữu trọn trái tim của anh. Tình yêu đây áp, làm sao anh dung nạp được hình bóng thứ hai chứ? Anh nghĩ sống làm người phải chung thủy với một người, chẳng lẽ điều đó là sai?

Ngân Sương nước mắt lưng tròng, nói:

- Lời của anh làm em cảm động! Nhưng mà anh nên nhớ là anh đã cưới công chúa làm vợ. Từ lúc anh được đức vua chỉ định hôn nhân. Có nghĩa là thân phận và địa vị của anh cũng đã chỉ định. Và anh không có quyền làm trái lại ý của vua cũng như làm cha mẹ anh thất vọng... Anh nhớ là tội bất trung còn nặng hơn chuyện không chung thủy.

Rồi Ngân Sương nhìn lên, nói một cách dứt khoát:

- Nếu anh yêu em thì phải yêu công chúa trước, muốn gần em, cũng phải gần cô ấy trước, em van anh! Năn nỉ anh. Bằng không thì...

Hạo Trinh nhìn vào mắt Ngân Sương, lời của người yêu làm chàng xúc động. Hạo Trinh cúi xuống.

- Hứa! Hứa!

Ngay lúc đó có tiếng tăng hắng làm Hạo Trinh và Ngân Sương vội buông nhau ra. Hai người nhìn ra sau. Bà Tuyết Như đã hiện diện tự bao giờ. Bà có vẻ không hài lòng.

- Phải nhớ là... Nơi đây là Vương Phủ, chứ không phải còn trông ngôi nhà nhỏ ở Mao Nhi đâu nhé! Đừng tưởng ở đây thanh vắng, không người rồi muốn làm gì thì làm. Ở Vương Phủ này tai vách mạch rừng người nhiều lắm. A đầu, thái giám. Chúng đều có thấy thì sớm muộn gì công chúa cũng biết. Hai người cần phải cẩn thận hơn!

Bà Tuyết Như có vẻ không yên tâm nói:

- Bắt đầu ngày mai, Ngân Sương phải đến phòng ta phục dịch. Ta sẽ bảo Tần Má Má dạy cho mi biết thêm một ít phép tắc trong cái vương phủ này.

Ngân Sương cúi đầu, nàng biết sự sắp đặt của bà Tuyết Như chỉ là một cách giám sát, chia cách hai người. Bà Tuyết Như quay qua Hạo Trinh.

- Còn Hạo Trinh! Con còn đứng đó làm gì? Mẹ đã làm mọi việc vì con. Bây giờ là đến phiên con phải vâng lời, phải thực hiện nghiêm chỉnh những gì đã hứa với mẹ.

- Vâng, vâng!

Hạo Trinh liếc sang Ngân Sương, bắt gặp ánh mắt van xin của Ngân Sương. Câu nói của Ngân Sương còn đó:

- Nếu muốn yêu em thì phải yêu công chúa trước, nếu muốn gần em thì công chúa phải ưu tiên!

Hạo Trinh thở dài rồi bước ra ngoài.

Tối hôm ấy, trong phòng công chúa hương trầm tỏa ngào ngạt. Hạo Trinh nhìn công chúa lại thấy là Ngân Sương. Âu là duyên phận! Hạo Trinh đưa tay mở lấy cúc áo công chúa mà có cảm giác đây là cúc áo người mình đã yêu. Trong khi công chúa thẹn thùng nhìn xuống một cách hạnh phúc. Sự hiển dưng là hạnh phúc.

Vì đây có nghĩa là tình yêu.

CHƯƠNG 11

Từ đó, Ngân Sương đã trở thành người làm trong phủ. Nói đúng hơn là người sai vặt trong phòng của Phước Tấn phu nhân. Công việc của Ngân Sương mỗi ngày là lau chùi bàn ghế, khung cửa sổ, thêu thùa, may vá, là quần áo, rồi bung nước, tưới hoa... Nghĩa là tất cả công việc mà một A Đầu phải làm.

Nhưng Ngân Sương không phải làm hết. Chuyện trong phòng đã có Hương Kỳ lo. Bà Phước Tấn thấy thái độ an phận của hai người rất yên tâm, dù gì thì.... Cái con bé này tuy xuất thân ở chốn giang hồ nhưng không hề có ý lảng lơ, kiêu cách, trái lại rất siêng năng. Phong cách nhiều lúc lại tỏ ra quý phái, ngăn nắp, không những thế....

Càng ngày bà Phước Tấn càng thấy ưa thích Ngân Sương. Sự có mặt của Ngân Sương đôi khi lại là một sự an ủi, khóa lấp được những khoảng trống trong lòng bà. Sự ưa thích Ngân Sương gần như một thứ trực tính, không có lý do. Không phải chỉ có Phước Tấn phu nhân mà cả Tần Má Má cũng vậy. Và nhà phật gọi đó là "Cơ duyên".

Nhưng sự thật cái "Cơ Duyên" kia được khám phá ra đầu tiên lại là nhờ Vương Gia.

Hôm ấy, Vương Gia đến phòng Phước Tấn, mới đầu trông thấy Ngân Sương. Vương Gia cũng không chú ý lắm. Nhưng bà Tuyết Như thì có tật nên hay giật mình. Bà sợ Vương Gia

hỏi, nên tranh thủ nói ngay.

- Đây là hai con A Đầu mới được đưa vào phủ, chúng là hai chị em, con chị tên là Ngân Sương, còn con em tên là Hương Kỳ.

Ngân Sương và Hương Kỳ phủ phục dưới chân Vương Gia đọc lời thiệu mà Tần Má Má đã dạy.

- Nô tài xin khấu kiến Vương Gia!

Vương Gia khoát tay.

- Thôi được rồi, đi xuống dưới nhà đi!

- Vâng!

Ngân Sương và Hương Kỳ dập đầu lạy tạ ơn, rồi vội vã rút lui ra ngoài, nhưng vừa đến cửa thì chợt nghe Vương Gia gọi giật lại.

- Đứng lại!

Ngân Sương giật mình, cùng Hương Kỳ đứng lại. Vương gia lại tiếp.

- Nào quay mặt lại xem!

Ngân Sương và Hương Kỳ quay lại sợ hãi. Vương Gia ngắm Ngân Sương một lúc, rồi gật gù nói.

- Thôi đủ rồi, đi xuống nhà đi!

- Vâng, vâng, bọn con đi ngay!

Và cả hai đứa như vừa nhận được lệnh đại xá, vội vã rút lui. Hình như Vương Gia có điều gì suy nghĩ, người quay lại nhìn

bà Tuyết Như cười, nói.

- Cái con a đầu đó, sao mà nó giống em y hệt!

- Thật ư? Vậy à?

Bà Tuyết Như nghe nói giật mình. Vương Gia cười.

-Ồ! Nhưng bận tâm chuyện đó làm gì? Người giống người mà, và lại đem một con a đầu ra mà so sánh với em là không phải, nhưng tại nó giống em từ cái phong cách, dáng dấp nó như cái lúc em mới nhập phủ không khác tí nào... Ông trời nhiều lúc cũng ngộ... Tạc người như đúc khuôn. Nhưng chuyện giống nhau cũng chỉ là chuyện thường tình.

Bà Tuyết Như lúc đó như mới ngộ ra:

- À! Thiếp cũng thấy nó có vẻ quen thuộc với mình thế nào đó. Thì ra là như vậy. Có lẽ vì vậy mà thiếp cũng ưa thích nó!

Và chuyện rồi cũng chỉ dừng lại ở đấy. Bởi vì lúc bấy giờ, bà Tuyết Như có quá nhiều chuyện để quan tâm hơn. Vương phủ rộng lớn, kẻ hầu người hạ nhiều. Rồi thêm cái chuyện công chúa mới vào dinh. Phải duy trì phép tắc. Luật lệ cho phải với phép vua... còn chuyện của Hạo Trinh và Ngân Sương nữa, nó như cái ngòi nổ, phải cẩn thận, không khéo lại nổ bất cứ lúc nào.

oOo

Thời gian nhanh chóng trôi qua. Những đóa mầu đơn vừa tàn trong vườn nhà, thì tiếng ve sầu đã vang lên trên cành cổ thụ. Tháng sáu ở Bắc Kinh. Cái nóng như đổ lửa. Và cái nóng kia như cũng làm ảnh hưởng phần nào đến tính tình của Lan công chúa.

Hạo Trinh sau ngày cưới, được vua ban cho chức "ngự tiền hành tẩu", nên mỗi ngày đều phải theo Vương Gia lên triều hầu vua, cuộc sống bận rộn hơn trước, Hạo Trinh cứ vắng mặt ở nhà.

Cuộc hôn nhân còn mới giữa công chúa và Hạo Trinh đúng ra phải có một sự gắn bó, vì hương lửa mới bắt phải mặn nồng. Nhưng không biết Hạo Trinh vì tự ái. Thấy cái hào quang "con gái của vua" sáng chói quá, làm Hạo Trinh ngộp. Hạo Trinh mặc cảm. Nên ít khi Hạo Trinh ghé qua dinh công chúa. Giữa hai người cứ mãi tương kính như tân "một cách kỳ cục", chẳng có vẻ gì là vợ chồng son.

Nguyên do chính có lẽ là tại Hạo Trinh, vì có lần công chúa nói với Hạo Trinh.

- Bất kể thân phận của thiếp là gì, thì khi lấy chồng, thiếp là người của chồng. Hạnh phúc của chồng là hạnh phúc của vợ. Vì vậy xin chàng hãy quên chuyện thiếp là công chúa đi. Thiếp chỉ muốn làm một cô gái bình thường như bao nhiêu cô gái khác để được chồng yêu.

Công chúa mà nói được những điều đó là một điều khó. Vì Lan công chúa ở trong cung từ nhỏ. Được giáo dục nuôi dưỡng, muốn gì có nấy. Đến khi lấy chồng mới gặp cảnh vỡ mộng thế này. Phò mã mà trước đây Lan công chúa được nghe kể lại với bao huyền thoại về chuyện "bắt chồn trắng rồi thả chồn ra" Một phò mã đa cảm, ý nhị, đầy tình người thế tại sao trong chuyện vợ chồng lại có vẻ máy móc, khô khan thế? Hạo Trinh cũng có "nhiệt tình" nhưng lại như "người mộng du". Hay là vì cái chức danh "công chúa" của ta. Vì gần như bao giờ Thôi má má chuyển lời "triệu kiến", Hạo Trinh mới chịu ghé qua như một bốn phận. Chớ ít khi chàng chủ động

đến. Như vậy... Làm công chúa kém hạnh phúc hơn một đôi vợ chồng bình thường ư? Nhiều lúc công chúa còn thấy bức mình hơn với những lời từ chối khéo.

- Phò mã đã say túy lúy không qua được!
- Phò mã đã đến Đô Thống phủ dự tiệc.
- Phò mã bảo sáng mai phải vào triều sớm không qua được.
- Phò mã đi luyện võ rồi!

Vân vân... và vân vân. Hàng trăm lý do kỳ quái!

Ba tháng như vậy trôi qua, Lan Công Chúa chẳng có chút tin mừng, sống đời vợ chồng son mà như kẻ góa bụa, có lẽ vì vậy, mà dù có hiền lành cũng dễ thành nóng nảy, dễ gây sự.

Một ngày của tháng sáu. Lan công chúa tình cờ phát hiện sự có mặt của Ngân Sương trong Vương phủ.

Chuyện bắt đầu từ Thôi má má mà ra.

Một bữa Thôi má má nói với Lan công chúa, là ở những gia đình dân giả. Để thắt chặt tình cảm giữa bà mẹ chồng và nàng dâu. Thường nàng dâu hay làm một số thức ăn mà mẹ chồng thích, mang đến tận phòng mẹ chồng. Rồi hai mẹ con cùng ăn, cùng hủ hỉ, nói chuyện về người đàn ông mà họ yêu quý. Một cách giao lưu tình cảm. Và cách giao lưu này rất có lợi, nó giúp cho ta hiểu rõ sở thích của chồng mình, mặc khác nàng dâu cũng được mẹ chồng yêu quý hơn.

Thế là công chúa chợt nảy ý làm theo. Công chúa hỏi Thôi má má mang mấy đĩa bánh trái trong dinh theo mình sang phòng của bà Tuyết Như bái kiến.

Công chúa đến đấy một cách bất chợt, nên chẳng ai hay biết trước tiếp đón. Chính vì vậy mới có chuyện lôi thôi.

Công chúa băng qua hành lang, vòng qua nhà Thủy tạ. Đến cửa Nguyệt Đồng... Bọn a đầu trên đường gặp công chúa đều gặp đầu chào. Nhưng công chúa khoát tay ra lệnh không cho phép họ báo trước, làm kinh động Phước Tấn Phu Nhân.

Mãi cho đến khi công chúa đến trước hành lang phòng bà Phước Tấn cũng chẳng ai trong đấy hay chỉ có một tên tiểu thái giám tâm phúc của Hạo Trinh thì lại đang chấp tay sau đít, đi qua lại kiểu tuần tra ngoài cửa. Lúc đó hắn lại đang đầu lưng về phía nàng, nên cũng chẳng biết. Lúc công chúa đã đến cửa, thì hắn mới vừa quay đầu lại. Vừa phát hiện công chúa. Không hiểu sao mặt hắn tái mét. Hắn đã vội vã quỳ xuống chận ngay lối vào phòng. Một mặt nói thật to, như để bên trong nghe.

- Công chúa mới đến!

Công chúa nào phải là người khờ khạo, lòng nghi hoặc ngay. Và Thôi má má cũng không vừa đẩy nhanh cánh cửa nhìn vào trong. Mọi chuyện hiện rõ trước mắt mọi người.

Phía trong, Hạo Trinh và Ngân Sương vừa vội vã buông nhau ra. Nhưng đã quá muộn. Công chúa đã trông thấy, một bàn tay của Hạo Trinh vừa rời khỏi má của Ngân Sương. Công chúa chưa kịp phản ứng, thì Ngân Sương vì quá sợ hãi lui nhanh ra ngoài. Không ngờ va vào mâm thức ăn trên tay Thôi má má, làm tất cả đổ hết xuống đất.

- Ối!

Ngân Sương kinh hoảng, vội vã cúi xuống thu dọn ngay các

mảnh vụn.

- To gan thật!

Công chúa nói. Vừa giận dữ, vừa ghen tức, tất cả những tình cảm nhạy bén đó như một ngọn lửa cháy bùng. Và công chúa hét.

- Mi là ai? Nói mau!

Ngân Sương nghe hét càng sợ hãi người hơn, bàn tay quơ nhanh trên đồng miếng vụn và thể là đứt tay, máu chảy.

Hạo Trinh trông thấy, phản xạ tức thời là can thiệp nhưng vừa bước tới, đã bị Tiểu Khấu Tử ngăn lại kịp. Tiểu Khấu Tử vội vã quỳ xuống chặn trước mặt Hạo Trinh, nhưng lại quay qua công chúa nói.

- Bẩm công chúa! Đây là một a đầu mới vào Vương phủ làm mấy ngày nay. Vì còn mới nên chưa biết phép tắc gì. Xin công chúa bỏ qua cho.

Nhưng điều đó đâu dễ qua mặt Thôi má má. Bà lớn tiếng gạt ngang.

- Mi đừng có già mồm! Công chúa chưa hỏi đến ngươi, tại sao mi lại thưa với bẩm gì chứ? Tự vả vào mặt xem nào?

- Dạ!

Tiểu Khấu Tử vội vã đứng dậy và đưa hai tay tự tát vào mặt. Khấu Tử tự đánh như vậy mười mấy cái đến sưng cả mặt. Ngân Sương quỳ dưới đất thấy vậy phát run. Còn Hạo Trinh? Chàng cảm thấy bất nhẫn nên lên tiếng.

- Tiểu Khấu Tử, ngừng tay!

Hạo Trinh ra lệnh và quay sang Thôi má má quắc mắt.

- Muốn đánh Tiểu Khấu Tử ư? Phải hỏi chủ nhân nó một tiếng mới phải lễ chứ? Tiểu Khấu Tử là người của tôi, muốn đánh nó thì phải hỏi tôi, nghe chưa?

Lời của Hạo Trinh làm Thôi má má tái mặt. Công chúa thấy thái độ bênh vực của Hạo Trinh như vậy, cơn giận càng bùng to lên. Nàng xông tới trước mặt Ngân Sương lớn tiếng.

- Mi là ai? Khai báo rõ ràng tên họ cho ta rõ?

- Dạ... Dạ... Dạ... tôi.

Ngân Sương run rẩy không phát thành lời. Công chúa cắt ngang.

- Cả gan thật! Cái gì mà là tôi chứ?

- Dạ... Dạ... Dạ...

- Còn dạ... dạ nữa? Mi có biết thân phận của người là gì không?

Ngân Sương chưa biết phản ứng thế nào. Ngay lúc đó bà Tuyết Như, Tần má má và Hương Kỳ đã nghe động cùng chạy đến. Nhìn thấy cảnh trước mặt. Bà Tuyết Như đã đoán được điều gì đã xảy ra. Lập tức lên tiếng trấn áp Ngân Sương.

- Con a đầu ngu đần này, đã bảo mi mấy lượt là bao giờ gặp công chúa. Vương Gia, ta hoặc là Bối Lạc Gia, mi chỉ được xưng là "nô tài". Chứ không được xưng tôi nghe không? Cái gì cũng phải có khuôn phép, luật lệ. Mi đã hỗn láo với công chúa, quỳ xuống xin lỗi ngay.

Ngân Sương run rẩy, dập đầu:

- Nô tài... Tội của nô tài đáng chết, xin công chúa tha tội.

Hạo Trinh giận tái cả mặt, định can thiệp. Tiểu Khấu Tử phải nắm áo Hạo Trinh giựt mấy lượt mới ngăn lại được.

Bà Tuyết Như chậm rãi.

- Xin công chúa hãy tha cho nó. Cái con a đầu Ngân Sương này, nó mới vào phủ làm không bao lâu, nó còn chưa biết luật lệ ở Vương phủ. Công chúa đừng chấp nhất, để ta dạy lại.

- Hừ!

Công chúa nhìn bà Phước Tấn, rồi quay qua nhìn Hạo Trinh. Nàng thấy nghi ngờ những gì bà mẹ chồng vừa nói. Mới vào phủ làm à? Rồi công chúa quay qua ngắm Ngân Sương. Khuôn mặt đẹp. Đẹp một cách hấp dẫn đấy chứ? Công chúa gật đầu, nói.

- Nó mới vào phủ làm, nên còn chưa hiểu biết phép tắc? Hèn gì? Thế nó tên là gì vậy?

Lần này chính Ngân Sương lên tiếng.

- Dạ... Dạ... Nô tài tên là Bạch Ngân Sương.

- Bạch Ngân Sương à?

Công chúa lăm bắm, nhìn Ngân Sương một lần nữa rồi quay qua nhìn bà Tuyết Như:

- Thừa mẹ, mẹ hãy giao cái con a đầu này cho con. Con thấy cái vóc dáng của nó được, người cũng có vẻ thông minh. Hãy để con dạy bảo nó. Ở bên con, tuy là đã khá nhiều A đầu, nhưng con chưa ưng ý đứa nào cả.

- À! Nhưng mà...

Bà Tuyết Như còn chưa biết tính sao, thì Hạo Trinh chợt vọt miệng.

- Em muốn cô ta về làm gì?

Ngân Sương sợ Hạo Trinh lại gây chuyện không hay, vội dập đầu nói.

- Nô tài xin cảm tạ ơn ý của công nương, nô tài xin được phục vụ.

Công chúa đưa tay đỡ Ngân Sương dậy.

- Hãy đứng lên ta xem nào!

Ngân Sương chưa dám đứng lên. Bà Tuyết Như thấy chuyện đã đến nước này, không còn cách nào để can thiệp nên liếc nhanh về phía Hạo Trinh ra dấu, rồi quay qua Ngân Sương nói.

- Bắt đầu từ hôm nay, mỗi buổi sáng, mi phải sang phòng công chúa phục dịch. Mi mà được công chúa để ý là mi đã có phúc mấy đời. Gắng mà làm việc, gắng mà phục vụ, đừng để công chúa buồn. Công chúa có vui, lộc ngời hưởng cũng không hết. Mi có hiểu điều ta nói không?

Ngân Sương nghe Phước Tấn phu nhân nói, gật đầu.

- Nô tài biết!

Hạo Trinh bây giờ có muốn lên tiếng can ngăn cũng không được. Ngân Sương đã bị điệu sang phòng công chúa ngay lúc đó.

Tối hôm ấy, không cần được triệu. Hạo Trinh cũng tự thân đến dinh công chúa. Mặc dù nghi ngờ ý tốt của Hạo Trinh nhưng công chúa cũng hài lòng, nài đón tiếp chòng một cách niềm nở.

Hạo Trinh vừa bước vào phòng là nhìn quanh tìm kiếm. Nhưng Ngân Sương còn liếc nhanh về phía Hạo Trinh như muốn nói:

- Xin chàng đừng vì quá yêu thiếp mà đắc tội với công chúa nhé!

Công chúa nói với Hạo Trinh.

- Chàng này. Chuyện ban chiều có lẽ làm chàng không vui, nhưng biết làm sao? Thiếp vừa bước vào đã trông thấy chàng động tay động chân với cái con A Đầu Ngân Sương là máu ghen của thiếp đã nổi lên. Thiếp quên bằng chuyện chàng là Bối Lạc Gia ở Vương phủ. Thật đáng tiếc, chứ thiếp biết cái bọn a đầu nào nghĩa lý gì. Nó chỉ là thú tiêu khiển của chàng thôi. Bây giờ nghĩ lại thiếp thấy mình nóng vội quá... cho thiếp xin lỗi, sau này nếu chàng mà ưa thích đứa nào thì cũng chẳng sao. Thiếp sẽ huấn luyện nó trước khi dâng cho chàng. Chàng thấy thế nào?

Hạo Trinh đứng yên, không biết phải nói năng thế nào. Công chúa tiếp.

- Chuyện quá bình thường phải không? Ngay cả vua còn có tam cung lục viện mà? Thà là đích thân thiếp chọn người trong Vương phủ cho chàng, hợp ý thiếp hơn là để chàng ra ngoài lãng nhăng... Thiếp mong chàng vừa ý và đừng có quên thiếp là được.

Hạo Trinh nói với một thoáng nghi ngờ:

- Làm sao ta có thể quên nàng được? Nàng là công chúa, bao giờ chẳng đúng? Chúng ta sống trong cung đình, tiếp xúc và nghe biết nhiều. Chuyện ân oán cay nghiệt ở hậu cung dù có xảy ra thường xuyên. Nhưng ta nghĩ là với chúng ta chuyện đó sẽ không có. Nếu vì có thành kiến, thì ta cũng xin nàng. Hãy nghĩ đến ta một chút, đừng làm khó dễ Ngân Sương. Nếu được vậy, ta cảm kích vô cùng.

Công chúa chăm chú nhìn Hạo Trinh. Nàng đâu ngờ Hạo Trinh lại có tình cảm "sâu đậm" với Ngân Sương như vậy? Sự "thú nhận" của Hạo Trinh làm công chúa như bị kích thích, cảm tức hơn, nhưng với cái phương thức biểu lộ chốn cung đình. Công chúa vẫn duy trì được cái bình thản, tự nhiên. Một công chúa đâu thể ghen tương với một đứa a đầu? Thoáng buồn chỉ hiện qua mắt rồi biến mất, công chúa cười giả lã.

- Chàng nói gì lạ vậy? Cái gì là cảm kích và không cảm kích. Thiếp lúc nào cũng tôn trọng chàng. Không phải chỉ là một đứa a đầu mà nếu chàng ưng ý một công chúa khác, Thiếp cũng sẵn sàng đứng ra cưới cho chàng ngay mà? Có điều là dù gì thì chúng ta cũng mới lấy nhau, chàng cũng nên giữ thể diện cho Thiếp một chút. Đợi khoảng một năm, hai năm sau đó, rồi muốn nạp thêm thì thiếp gì thì nạp, được chứ?

Hạo Trinh còn biết nói sao? Hạo Trinh trẻ tuổi, tính khí đơn thuần, nên cũng chưa lãnh hội được cái toan tính của người đàn bà. Nhất là người đàn bà đang ghen? Thành thử ra, Hạo Trinh gần như hoàn toàn không cảnh giác.

Nếu chỉ có một mình công chúa thì cũng không đến nỗi nào.

Đàng này bên cạnh công chúa còn một người giàu kinh nghiệm lợi hại khác. Đó là Thôi má má...

Sự thật thà của Hạo Trinh, vô tình đã đưa Ngân Sương vào định mệnh khốc nghiệt.

CHƯƠNG 12

Ngân Sương từ trước đến giờ nào có biết là làm một A Đầu đâu phải dễ? Ngay từ đầu ngày, phải dậy sớm, pha nước cho công chúa rửa mặt. Chỉ một việc này không cũng kéo dài hơn tiếng đồng hồ. Thật ra thì đây chỉ là một cách thức hành hạ chứ không phải phục vụ bình thường. Bởi vì công chúa không chịu dùng "cái giá đỡ thau" mà bắt Ngân Sương phải đứng với thau nước "chầu". Chuyện đó do Thôi má má bày vẽ, Thôi má má chỉ cách cho Ngân Sương phải bưng thau nước như thế này này. Không được để thấp quá, cũng không được để cao quá. Ngân Sương cầm thau nước trên tay mà nào phải được đứng, phải quỳ. Bưng mỗi cả tay, công chúa lại không đến rửa ngay. Người uể oải bước tới ngắm nghía, rồi lại để một ngón tay vào thau nước nói.

-Ồ nóng quá!

Rồi công chúa rút ngón tay, giữ giữ lên mặt, lên tóc Ngân Sương, Thôi má má đứng bên cạnh có cơ mắng.

-Đồ ngu xuẩn! Để thau nước xuống, lau nhà, rồi ra ngoài mang thau nước khác vào!

Ngân Sương không dám hé môi, cúi đầu xuống làm việc, rồi đi pha thau nước khác.

-Ồ sao lạnh tanh thế này!

Thau nước thứ hai lại được rưới lên đầu Ngân Sương.

Đến lúc đó thì Ngân Sương mới biết, bị kịch mới bắt đầu. Nhưng Ngân Sương vẫn còn ngây thơ nghĩ. Chẳng qua vì công chúa giận còn ghen. Và con người ở trạng thái tâm lý như vậy thì chuyện báo thù là chuyện bình thường. Thôi thì gắng chịu. Dù gì tương lai của ta nằm trong tay công chúa cơ mà? Đến lúc nào đó rồi công chúa sẽ hồi tâm. Nếu ta muốn được dài lâu bên Hạo Trinh, thì phải cố gắng chịu đựng! Đây là cái giá của hạnh phúc!

Chính vì nghĩ thế mà Ngân Sương cắn răng chịu đựng mọi sự hành hạ khổ ải không một tiếng than. Từ chuyện thau nước nóng quá, lạnh quá, nhiều quá... cho đến chuyện bưng mâm hầu ăn. Ngân Sương phải đội trên đầu, hai tay đã mỏi nhừ mà bữa cơm chưa xong.

Có lần vì mỏi quá, hai tay Ngân Sương run rẩy làm chén đĩa trên mâm lay động. Thôi má má trợn mắt.

- Quỳ yên nào? Không được run!

Làm sao không run cho được. Tiếng hét làm Ngân Sương sợ hãi hơn. Thế là mâm cơm bị đổ xuống đất.

Chẳng phải chỉ có bao nhiêu, còn chuyện uống trà. Trà ngon nước phải thật sôi. Công chúa thích uống loại trà Long tỉnh Tây Hồ. Những chiếc lá trà thật xanh đó Ngân Sương vừa pha xong đưa lên ngay. Công chúa hớp một hớp, lại ném tách trà trở lại mâm. Nước trà nóng văng ra làm bỏng tay, Ngân Sương buông tay thế là tách bể.

- Đồ ngu! Sao lại pha trà đậm thế này.

- Dạ, tại nô tài không biết pha!

Ngân Sương vội vã thu nhặt mảnh vỡ, quên cả chuyện tay bị

bóng. Và dĩ nhiên lần pha trà thứ hai sẽ bị chê là quá nhạt. Nước trà lại được tạt vào người.

Rồi Ngân Sương còn được "dạy" cho cách đốt lò hương. Lò hương này là lò đốt trầm, nên được thiết kế rất tinh vi. Nó bằng đồng đúc chạm có kỳ lân, khi đốt hương thơm sẽ theo ống dẫn và khói sẽ nhả ra ở miệng lân trông rất đẹp mắt, rất thi vị.

Nhưng Ngân Sương khi làm việc này, hoàn toàn chẳng thấy gì là thi vị cả vì mỗi lần đốt là mỗi lần muốn đứng tim.

Trước hết phải cho bột trầm vào lò, rồi đốt bằng nhang. Khi Trầm đã cháy, Ngân Sương mới mang lại trước công chúa. Nhưng vừa đến nơi, công chúa đã sa sầm nét mặt.

- Ai bảo người đốt trầm hương? Ta chúa ghét mùi vị này. Ta chỉ thích xạ hương thôi.

Thế là lò trầm lại bị hất thẳng vào người. Vụn than và tro cháy đỏ văng cả vào da thịt đến chiếc áo trắng của Ngân Sương mặc. Bây giờ không còn trắng nữa, hết cái vàng ố của trà đến những tàn lửa làm cháy ố lấm lem.

Tối đến công chúa còn bắt Ngân Sương cầm đèn. Thôi má má đưa cho hai cây nến cháy, Ngân Sương phải cầm mỗi bên tay một cây và đứng yên. Trong lúc công chúa thì nằm trên giường, chậm rãi đọc sách. Từng giọt nến nóng bỏng, chảy xuống tay, nhưng Ngân Sương đâu dám lay động hay rên rĩ. Cả tiếng thở mạnh còn không dám.

Không phải chỉ tay bỏng, trái tim Ngân Sương cũng bỏng. Hương Kỳ nhìn cảnh đó còn chịu không được. Nên đã đến sụp lạy trước mặt công chúa.

- Xin công chúa hãy để cho nô tỳ đứng hầu thay cho Ngân Sương đi!

- To gan thật! Ai cho phép mi vào đây chứ!

Công chúa trừng mắt, nhưng rồi quay sang Ngân Sương.

- À vậy cũng được, hai cây đèn cầy người cầm không sáng lắm, vậy thì mi hãy lấy thêm hai cây đèn khác ra đây.

Thế là Hương Kỳ cũng bị biến thành cái giá đèn sống cho công chúa luôn. Như vậy là từ sáng cho đến tối. Ngân Sương phải đầu bù tóc rối với công việc. Công chúa thì lúc nào cũng có sáng kiến mới nảy sinh. Ngân Sương bị "đày" đến không kịp thở.

Thỉnh thoảng còn được công chúa hỏi.

- Có phải mi đang có ý tìm cách để đi kế tội ta cho phò mã nghe không?

Ngân Sương sợ hãi lắc đầu.

- Dạ... Dạ... Nô tài đâu dám.

Thôi má má đứng gần đó chen vào:

- Hừ! Mi chống tai mà nghe cho rõ nghe! Trong vương phủ này, Vương Gia và Phước Tấn phu nhân tuy là chủ, nhưng mà quy luật của nhà Đại Thanh ta, thì khi vua đã chỉ định hôn nhân, tất cả phải dựa trên đẳng cấp lớn nhỏ trong vương thất rồi sau đó mới được luận cái tương quan lớn nhỏ trong gia đình. Vì vậy trong vương phủ này, bây giờ người to nhất là công chúa ta. Đừng nói chi mi chỉ là một con A Đầu ngay cả phò mã, Vương Gia Phước Tấn... Đều phải dưới cấp công chúa. Nếu để cho công chúa ta mà nổi giận thì khó có ai thờ

được trong cái nhà này.

- Dạ... Dạ nô tài biết! Nô tài biết!

Ngân Sương biết Thôi má má không phải nói phô trương, mà đó là sự thật. Nếu công chúa mà vào triều tấu lại với đức vua thì không phải chỉ có nàng mà cả Vương phủ cũng bị vạ lây.

Công chúa nói một cách không khoan nhượng.

- Vậy mi biết thì hãy suy nghĩ cho kỹ. Chỉ cần phò mã lộ một điều gì không vui là mi sẽ biết tay ta! Chuyện ta giữ mi lại trong phủ, đã là phước phần lớn của mi, nếu mi mà còn không biết thì coi chừng ta đấy.

Ngân Sương run rẩy:

- Vâng, vâng... Nô tài không dám làm gì không phải nữa đâu, tuyệt đối không dám! Nô tài chỉ một tâm một ý phục vụ cho công chúa. Nếu có điều gì sơ sót, công chúa cứ tùy nghi mà xử phạt... Nô tài chẳng dám kêu ca gì cả!

Công chúa nói:

- Vậy thì được! Bây giờ thì mi phải đi tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo cho thơm tất, chứ để thế này, phò mã mà trông thấy lại nghĩ là ta bức hiếp người, ta không muốn!

- Vâng!

Ngân Sương dập đầu lạy tạ, rồi nhanh chóng rút lui khỏi phòng. Sau đó Hạo Trình xuất hiện. Chỉ thấy Ngân Sương vui vẻ, tươi cười. Nhưng từ đó Ngân Sương từ chối không dám tiếp Hạo Trình với nhiều lý do vững chắc.

Hạo Trình dù có nghi ngờ nhưng chẳng có chứng cứ nào

cũng đành chịu. Thực tế, từ lúc Ngân Sương vào hầu Công chúa. Chỉ nội cái chuyện Hạo Trinh muốn gặp Ngân Sương khó như bắt thang lên trời. Cộng thêm lúc gần đây, nhà vua cứ có lệnh triệu mãi. Làm cái chức "Ngự tiền hành tấu" phức tạp và nặng nề chứ chẳng phải nhẹ nhàng gì. Mỗi ngày từ triều lui về thì đã tối. Đến phòng Công chúa chưa hẳn là gặp Ngân Sương mà đã đến thì phải nghỉ lại. Đó lại là cả một nỗi khổ tâm. Khổ tâm hơn nữa là Hạo Trinh không biết Ngân Sương bây giờ sống thế nào?

Thời gian trôi qua chỉ có Hương Kỳ là biết Ngân Sương sống khổ. Chịu đựng không được, nhiều lúc đã đứng ra gánh bớt cho Ngân Sương càng khổ hơn. Còn Công chúa thì với bản chất thù hận. Cứ tưởng Ngân Sương và Hương Kỳ là hai chị em ruột. Nên có dịp hành hạ cả hai càng thích chí, vì vậy nhiều lúc Hương Kỳ cũng bị vạ lây.

Một buổi chiều, Hạo Trinh lên triều hầu vua với Vương Gia, đã có thị vệ tháp tùng. Nên A Khắc Đan và Tiểu Khẩu Tử được ở lại vương phủ. Hai người đang ngồi ở Võ quán uống trà. Võ quán là nơi luyện võ của người Mãn. Nơi cấm kỵ không cho A Đầu leo hánh đến. Hai người đang chuyện vãn về Ngân Sương với một chút thương cảm. Thì chợt thấy một A Đầu hót hải chạy đến, lắp bắp nói.

- A Khắc Đan! A Khắc Đan! Hãy làm ơn cứu giúp nguy đến nơi rồi!

A Khắc Đan và Tiểu Khẩu Tử không hẹn nhìn lại thì ra là Hương Kỳ. Hương Kỳ với khuôn mặt tái mét làm A Khắc Đan giật mình.

- Hương Kỳ! Mi làm sao thế?

Hương Kỳ, vừa nói vừa khóc:

- Ông hãy đi cứu Ngân Sương, Công chúa đang dùng cực hình xử chị ấy!

A Khắc Đan trừng mắt không tin:

- Cực hình à? Cực hình gì chứ? Sao mi biết?

- Dạ tôi thấy. Lúc đầu công chúa bắt chị Ngân Sương quỳ trên sắt nung đỏ chị ấy chịu không nổi, bây giờ lại... Bây giờ lại còn dùng kẹp sắt, kẹp lấy mười đầu ngón tay...

Tiểu Khấu Tử không tin:

- Kẹp sắt à? Công chúa mà dùng hình phạt đó với Ngân Sương ư?

A Khắc Đan tính tình nóng nảy, đứng bật dậy nói.

- Ác độc thật!

A Khắc Đan định nhón chân chạy về phía dinh công chúa nhưng Tiểu Khấu Tử đã nhanh tay giữ lại.

- Hãy bình tĩnh một chút nào! Dinh công chúa đâu phải ai muốn vào thì vào? Chúng ta phải bẩm cáo với Phước Tấn phu nhân trước, rồi mới sang đấy được! Đừng có hồ đồ mà hỏng chuyện!

Nhưng A Khắc Đan bản chất lỗ mãng.

- Đợi mi bẩm tới bẩm lui thì Bạch Cô Nương đã không toàn thân. Bối Lạc Gia không có ở nhà, chẳng ai dám can thiệp. Hãy buông ta ra, để ta đến đó.

A Khắc Đan vùng tay khỏi Tiểu Khấu Tử, chạy bay về phía

dinh công chúa. Còn Tiểu Khấu Tử và Hương Kỳ không còn cách nào hơn là chạy sang cầu cứu với Phước Tấn phu nhân.

Cùng lúc đó, ở giữa sân dinh công chúa. Mười đầu ngón tay của Ngân Sương đang bị kẹp cứng trong kẹp sắt. Con đầu thấu trời xanh. Vậy mà Ngân Sương chỉ dám rên rỉ. Trong khi mồ hôi lại vã ra như tắm.

Xin tha cho nô tài, van bà, con không còn chịu nổi nữa rồi... Con xin hứa... Con sẽ cố gắng làm cho tốt hơn.

ông chúa tròn trừng mắt nói:

Mãi đến bây giờ này mà mi còn chưa biết tại sao? Thế nào là làm tốt hơn? Cái lỗi thật sự của mi là gì? Biết không? Đó là sự có mặt của mi trên đời này? Sự hiện diện của mi ở vương phủ này! Hiểu chưa! Vì vậy mi phải gánh tội! Phải chịu hình phạt xứng đáng!

Rồi công chúa ra lệnh cho bọn thái giám.

- Tiếp tục kẹp mạnh hơn nữa!

Chiếc kẹp sắt được xiết chặt hơn. Mười đầu ngón tay của Ngân Sương duỗi ra. Cái đau lan truyền khắp thân thể. Ngân Sương không chịu nổi, hét lớn:

- Ồi trời ơi!

Giữa lúc đó cửa dinh công chúa bị đập tung. Và A Khắc Đan như một trận cuồng phong cuốn vào, đập ngã bọn thị vệ, A Đầu, thái giám cản đường, để đi đến cạnh Ngân Sương, và với hai cánh tay lực lưỡng, ông ta nắm lấy tay hai thái giám đang thi hành cực hình, ném tung qua hai bên. Khiến hai tay này ngã nhào xuống đất.

Khung cảnh hoàn toàn hỗn loạn. Công chúa sợ tái cả mặt. Thôi má má như một người tố trung thành đứng chặn phía trước mặt công chúa bảo vệ, một mặt hét đám thị vệ.

- Có thích khách! Có thích khách! Hãy bắt lấy nó!

A Khắc Đan chẳng đếm xỉa gì đến lời đe dọa đó, nhanh chóng tháo mở những chiếc kẹp trên tay Ngân Sương. Kẹp vừa được tháo ra. Ngân Sương đã ngã quỵ trên nền nhà gạch, người co dúm lại.

A Khắc Đan nhìn Ngân Sương rồi chậm chậm nhìn lên công chúa, bình thản nói.

- Nô tài không phải là thích khách, nô tài tên là A Khắc Đan là võ sĩ trong võ trường Vương phủ này.

Và rồi đưa ra mười ngón tay ra, đồng dục nói:

- Nô tài sẵn sàng chịu cực hình thay cho Bạch cô nương đây công chúa hãy ra lệnh đi!

Công chúa tròn mắt, không tin những điều vừa nghe thấy. Ngay lúc đó Phước Tấn phu nhân, được Hương Kỳ và Tiểu Khấu Tử hộ tống bước vào, phía sau còn có Tần má má... Đám A Đầu, thái giám và thị vệ trông thấy, vội vã quỳ xuống lạy.

- Phước Tấn vạn phúc!

Công chúa còn chưa hoàn hồn thì đã nghe Phước Tấn phu nhân nói.

- Công chúa hãy ngưng giận! Và nghe này.

Phước Tấn điềm tĩnh, bình thản nói.

- Tay A Khắc Đan này đã có ba đời làm võ sư nơi Vương phủ này, là một thân tín của Vương gia. Năm Hạo Trinh vừa lên sáu đã được giao cho ông ta giảng dạy võ nghệ. Vì vậy với Hạo Trinh ông ấy là một người bạn mà cũng là một người thầy. Ông ta cương trực và là người chánh khí. Nghĩ gì là làm ngay chứ không hề mưu tính thiệt hơn, chỉ có cái nóng nảy. Hôm nay đã hành động hồ đồ đó, đắc tội với công chúa. Nhưng xin công chúa nghĩ tình Vương gia và Hạo Trinh, mà tha cho hắn. Còn nếu công chúa vẫn có ý xử phạt thì hãy giao cho tôi xử phạt. Công chúa thấy thế nào?

Công chúa lúng túng. Vì đứng trước mặt mình là mẹ ruột của Hạo Trinh chứ không phải là ai khác, nên miễn cưỡng nói.

- Dạ, mẹ dạy con xin nghe!

Bà Tuyết Như không chần chừ nói thêm:

- Còn nữa! Với con A Đầu Ngân Sương, ta cũng cho gọi nó về.

- Cái này thì...

Công chúa lên tiếng định chặn lại, nhưng bà Tuyết Như đã cương quyết.

- Ta thật không ngờ cái con A Đầu Ngân Sương này lại ngu đần như vậy, dám làm công chúa giận đến độ phải xử dụng cực hình kèm kẹp. Cũng tại ta, nó nguyên là a đầu trong cung ta, vậy thì hãy để ta đem về dạy dỗ lại. Ta không thể để nó tiếp tục ở lại đây gây phiền thêm cho công chúa, như vậy thật là xấu hổ...

Và quay qua Tần má má, bà nghiêm giọng nói.

- Tần má má đâu? Còn chờ gì mà không giải con Ngân Sương đi? A Khắc Đan mi cũng không về để ta hỏi tội, còn đứng đó làm gì?

Tần má má vội "Dạ!" một tiếng, rồi bước tới dìu Ngân Sương đi.

A Khắc Đan thì dập đầu trước mặt bà Tuyết Như mấy cái. Bà Tuyết Như nói.

- Thôi đủ rồi, quấy rầy công chúa thế này là quá lắm chúng ta rút lui thôi!

Nói xong bà nghiêng mình chào công chúa. Rồi dẫn đầu Ngân Sương, Tần má má, A Khắc Đan, Tiểu Khấu Tử, Hương Kỳ... đi sau.

Công chúa chỉ biết trừng mắt nhìn theo. Ngân Sương đã được cứu thoát. Điều này khiến nàng cảm tức nhưng chẳng làm được gì. Có điều công chúa thắc mắc tại sao một con A Đầu mới vào Vương phủ lại được mọi người, từ trên xuống dưới, yêu quý như thế. Tại sao?

Hẳn là không đơn giản, phải có một nguyên do gì đó. Cô ta là ai? Công chúa thấy cần phải tìm hiểu rõ chuyện khi có dịp.

CHƯƠNG 13

Ngân Sương được đưa vào phòng của Phước Tấn phu nhân. Bà Tuyết Như tỉ mỉ quan sát tấm thân gầy yếu của Ngân Sương và gần như không tin những gì mình trông thấy, từ ống chân, bàn tay, cổ, bụng... Gần như chỗ nào cũng có vết trầy, vết sưng đỏ. Rồi mười ngón tay, thật là khủng khiếp. Tuy là người không dính líu máu mủ, mà bà vẫn thấy lòng đau nhói. Tại sao lại có chuyện thế này. Cái nàng công chúa... Một người xuất thân từ chỗ cao quý hoàng tộc, ngay từ nhỏ đã được giáo dục bằng thi ca, bằng lễ nghĩa, biết thế nào là nhân hậu, đức độ, lại có thể hành động ác độc như vậy ư?

Bà Tuyết Như hối Tần má má và đám a đầu mang thuốc men ra, nào là Kim Thương dược, Định thần đơn, rồi lại lấy nước nóng, bông băng đến rửa vết thương cho Ngân Sương. Càng nhìn cái dáng dấp tiều tụy của Ngân Sương, bà càng chua xót.

- Không biết con bé còn bị thương ở đâu nữa không. Chẳng khéo... Người đâu sao quá ác độc.

Và bà quay sang Tần má má.

- Tần má má, bà thấy có cần gọi lương y đến không?

Ngân Sương nghe, vội cản lại.

- Dạ không cần, không cần đâu. Tay con còn cử động được mà! Những vết thương này chỉ là những vết thương nhỏ. Xin phu nhân đừng gọi lương y đến. Làm to chuyện như vậy mà

thấu tai Bối Lạc Gia. Con sợ sẽ lại có chuyện không hay.

Bà Tuyết Như nghe Ngân Sương nói giật mình, rõ là Ngân Sương có lý. Chuyện này cần phải giấu và không nên để Hạo Trinh biết. Vì nếu Hạo Trinh mà biết được thì hậu quả thật khó lường. Bà quay qua Ngân Sương cảm động. Cái con bé này tuy xuất thân từ thứ dân mà khá hiểu biết. Hơn hẳn những người ở chốn cao sang.

Bà Tuyết Như xúc động nói:

- Ngân Sương này! Nhìn con, ta thấy thật đau lòng. Đúng ra ta phải bảo vệ con. Không phải chỉ vì Hạo Trinh mà là vì... Con là một đứa con gái giàu tình người đáng yêu. Vậy mà ta lại không làm được.

Ngân Sương nghe nói vừa cảm kích vừa tủi thân. Lời bà Tuyết Như đầy oán trách.

- Mà tại sao ta không làm được? Tại vì ta quá tin, ta cứ nghĩ là, một người có địa vị và danh giá như công chúa không thể làm những chuyện khắt nghiệt thế này, ta ngây thơ nên đã giao con cho công chúa, không ngờ... Con lại bị cư xử một cách độc ác như vậy... Hãy thử nghĩ xem, nếu ban nãy ta đến chậm một chút, có phải là con và A Khắc Đan đã bị án tử rồi không? May là... Bây giờ nghĩ đến mà ta còn bàng hoàng.

Ngân Sương vội vã nói:

- Xin phu nhân đừng tự trách mình như vậy. Cũng tại con ngu xuẩn, vô dụng... Nên mới khiến cho công chúa giận dữ, bức tức. Con thật đáng chết, chuyện nhỏ vậy mà còn làm kinh động cả phu nhân. Bây giờ phu nhân lại ra mặt giúp con, thế này càng khó xử, vì như vậy rồi sẽ tạo sự bất đồng giữa mẹ

chồng và nàng dâu. Con lại đắc tội với công chúa... Phu nhân đã vì con gánh chịu phiền phức. Cái ơn này sâu tợ bể. Tình cảm phu nhân dành cho con cũng hơn cả mẹ ruột dành cho con gái... Con biết... Con thật không biết phải làm thế nào để trả ơn đó.

Bà Tuyết Như cầm lấy tay Ngân Sương:

- Hãy nghe ta nói này! Chuyện khổ nạn của con đến đây coi như là dứt. Ta hứa với con kể từ hôm nay, ta sẽ bảo vệ con, cạnh con lúc nào cũng có ta. Ta sẽ không để con phải sang hầu công chúa nữa. Công chúa có bắt lỗi thế nào ta chịu. Ta coi con như là con dâu của ta từ lâu rồi.

Câu nói "Ta coi con như là con dâu của ta từ lâu" của bà Tuyết Như làm Ngân Sương quá xúc động. Ngân Sương có cảm giác như mình đang là cánh buồm trên bến tình thương và những đau nhức trên thân hoàn toàn biến mất.

Tối hôm ấy, Hạo Trinh đi thẳng đến "Tịnh Tự Sơn phòng" Tiểu Khẩu Tử và A Khắc Đan hộ giá bên cạnh, với một chút căng thẳng. Mặc dù cả hai có mang theo rượu thịt và một vài thức ăn ngon.

- Ngân Sương!

Vừa trông thấy Ngân Sương, Hạo Trinh đã chụp lấy tay Ngân Sương vồn vã. Nhưng Ngân Sương đã né qua một bên, Hạo Trinh chỉ nắm được cái chiếc áo.

- Anh vừa được mẹ thông báo là... Mẹ đã đưa em ra khỏi phòng công chúa. Anh vui quá! Để em ở lại bên ấy thật anh chẳng yên tâm chút nào. Không những không yên tâm, mà mỗi lần muốn gặp em khó hơn là đi lên trời nữa. Mấy ngày

qua, em có biết không? Lòng anh rồi như tơ vò. Bây giờ thì hết rồi... Em lại được quay về Tịnh Tự Sơn Phòng. Vậy thì chúng ta phải ăn mừng. Ăn mừng chuyện này mới được! Nào rượu đâu, thịt đâu bày ra đi chứ!

Vừa nói, Hạo Trinh vừa đưa tay ra định nắm lấy tay Ngân Sương lần nữa. Ngân Sương lại tránh, và lả.

- Xin chàng uống rượu đi!

Hạo Trinh có vẻ ngạc nhiên:

- Sao vậy? Chỉ có mấy ngày không gặp mà em đã thay đổi? À... trông em có vẻ xanh xao, tiều tụy đấy? Em bệnh à? Thấy trong người thế nào?

- Dạ, không có gì cả!

Rồi để đánh lạc hướng Hạo Trinh. Ngân Sương gọi Hương Kỳ, Tiểu Khấu Tử, A Khắc Đan.

- Nào nào! Quý vị hãy dọn bàn nhanh lên, đừng tôi tiếp đãi Bối Lạc Gia đi chứ?

Rồi Ngân Sương để Hạo Trinh ngồi đấy. Vội vã chạy đi lấy tiêu, lấy tỏi, lấy rượu. Nhưng mười ngón tay bị thương của Ngân Sương đâu phải dễ bảo? Ngân Sương cầm rượu mà bình rượu sắp vượt khỏi tay. Cũng may là Hương Kỳ đã chụp lại kịp. Và rồi những người đó hiểu ý, họ chỉ để Ngân Sương chạy vòng ngoài.

Cuối cùng bàn cũng dọn xong. Hạo Trinh ngồi xuống ngắm Ngân Sương. Ngân Sương tuy tiều tụy xanh xao, nhưng cái đẹp vẫn như cũ. Cái xanh xao đôi lúc lại tăng thêm vẻ liêu trai. Hạo Trinh được rót rượu mời. Uống mới cạn có ba ly.

Rồi có lẽ vì những thương nhớ tích lũy cũng có thể vì sự trùng phùng, nên Hạo Trinh cảm thấy lòng lâng lâng một cảm xúc kỳ lạ. Lúc đó khung cảnh bên ngoài lại khá hữu tình, ánh trăng rọi qua các cành liễu. Liễu lay động theo gió, tạo ra những âm thanh ru hời.... Rồi ánh mắt của Ngân Sương... Chợt Hạo Trinh tứ cảnh sinh tình. Chàng bỗng khác khao cái hình ảnh cũ ở trong hẻm Mao Nhi. Hạo Trinh gật gù nói.

- Ngân Sương! Anh muốn nghe đàn, em hãy đàn cho anh nghe đi!

- Đàn đâu được!

Hương Kỳ đang đổ rượu buột miệng kêu lên. Tiểu Khấu Tử cũng nói.

- Đàn gì? Bây giờ đàn ư?

A Khắc Đan thì nóng nảy hơn.

- Thôi Bối Lạc Gia về phòng đi. Hôm khác đến nghe đàn vậy, khuya rồi.

Hạo Trinh ngạc nhiên nhìn mọi người:

- Sao vậy! Ta đang muốn nghe đàn, mà tại sao mấy người lại cản. Mấy người hôm nay sao thế?

Rồi quay sang Ngân Sương, Hạo Trinh nói.

- Ngân Sương này! Ta rất thích nghe em đàn bản Tây Giang Nguyệt em có nhớ không, ngày xưa ở tại hẻm Mao Nhi, mỗi lần chúng ta uống rượu, em đều đàn bản đó. Thế mà từ ngày em vào phủ đến giờ em quên hết, không còn đàn cho anh nghe.

Ngân Sương lặng lẽ đứng lên vào trong.

- Vậy thì để thiếp đàn cho chàng nghe!

Hương Kỳ nghe nói giật mình.

- Tiểu thơ! Tiểu thơ đừng đàn mà!

Còn Tiểu Khấu Tử đến trước mặt Hạo Trinh vòng tay.

- Thừa Bối Lạc Gia! Phước Tấn phu nhân có dặn là đừng để Bối Lạc Gia ở lại đây lâu. Bây giờ xin ngài về cho!

A Khắc Đan nói:

- Vâng! Chúng ta nên về ngay kéo trễ!

Hạo Trinh giận dữ, trừng mắt nhìn mọi người:

- Sao kỳ cục vậy? Mấy người âm mưu gì? Cả cái vương phủ này, chẳng ai hiểu được ta, bây giờ thêm các người nữa định chia cách ta với Ngân Sương à? Ta thách đấy, chẳng ai kéo ta ra khỏi đây được đâu!

"Tình tình! Tang tang!"

Tiếng đàn đã được dạo lên. Những giọt đàn như những giọt ngọc rơi trên đĩa cắt ngang cơn giận của Hạo Trinh, nhưng tiếng đàn chột khiến những người còn lại ngơ ngác, sợ hãi. Tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Ngân Sương.

Mười ngón tay của Ngân Sương lướt trên dây đàn, mỗi âm thanh phát ra là cái đau thấu tận tim. Ngân Sương mím môi. Cố nhịn đau. Mồ hôi vã lấm tẩm trên trán. Mặt Ngân Sương càng lúc càng nhợt nhạt.

Rồi âm thanh như không còn theo ngón tay của Ngân Sương

nữa, nó trở nên hỗn loạn. Hương Kỳ không chịu nổi, nó chạy đến ôm Ngân Sương, khóa òa.

- Đừng đàn nữa, đã bảo là đừng có đàn nữa mà! Sao tiểu thư không nghe?

Hạo Trinh thấy cảnh lạ giật mình. Có chuyện gì không hay xảy ra ư? Chàng nhanh chóng bỏ đĩa xuống, bước tới, kéo Hương Kỳ qua một bên, chụp lấy Ngân Sương. Nhưng Ngân Sương đã giấu ngay đôi tay ra sau.

Hạo Trinh đâu để qua mặt dễ dàng như vậy? Chàng dùng sức mạnh kéo tay Ngân Sương ra trước. Mọi sự thật đã hiện rõ trước mắt chàng. Hạo Trinh bàng hoàng, không dám tin vào mắt mình. Mười ngón tay của Ngân Sương đã không còn hình dạng của mười ngón tay ngày trước mà nó là mười cái củ cải đỏ. Sưng húp tím bầm. Vết bầm và thuốc lấm lem từng móng tay.

- Ngân Sương!

Thật lâu, Hạo Trinh mới nghẹn lời, hỏi.

- Tại sao thế này? Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Và quay qua trừng mắt nhìn Hương Kỳ, A Khắc Đan và Tiểu Khấu Tử.

- Các người nữa! Tại sao lại lừa dối, lại giấu ta? Các người biết là Ngân Sương bị thương tích trầm trọng thế này lại không nói thật cho ta biết. Chỉ ngăn cản không cho nàng đàn cho ta nghe, đuổi ta đi. Tự nhiên sao ta biết được sự thật? Mấy người rõ là tàn nhẫn! Ta giận mấy người quá!

Tiểu Khấu Tử vội quỳ xuống:

- Dạ! Dạ! Tất cả chúng tôi đều làm theo lời dặn của Phước Tấn phu nhân, không dám trái ý.

Hạo Trinh mặt tái xanh vì giận:

- Ta hiểu! Ta hiểu cả rồi! Chính nhờ vậy mà mẹ ta mới mang được Ngân Sương về đây. Ngân Sương bị cực hình phải không? Kèm kẹp... Có phải là bị dùng kèm sắt kẹp không?

Không đợi câu trả lời, Hạo Trinh nắm tay Ngân Sương lên, chàng vạch cả tay áo, để trông thấy những vết sẹo khác trên người nàng. Hạo Trinh đứng chết lặng thật lâu, không nói gì cả. Rồi chợt nhiên, chàng vung nắm tay lên đập mạnh lên tường.

- Hừ!

Tiếng gầm của chàng giống như tiếng gầm của con thú dữ lúc bị thương. Ngân Sương chỉ biết khóc.

- Quá lắm! Em bị người ta hành hạ, thương tích đầy người thế này, mà ta lại như kẻ bị trùm chăn, ta chẳng biết gì cả! Nay, cô gái Ngân Sương tội nghiệp!... Em đâu phải còn sống ở đầu đường xó chợ, tứ cố vô thân nữa đâu? Em đã ở trong vương phủ, được mang tiếng là có ta che chở, vậy mà... lại đến nỗi thế này. Ta rõ là vô dụng, mà rõ là vô lý... Tại sao? Nếu không có ta thì còn Hương Kỳ, A Khắc Đan, còn Tiểu Khấu Tử, tại sao các người lại để như vậy được chứ?

Hạo Trinh quay nhìn mọi người rồi giận dữ tiếp.

- Mà giả sử các người có chết sạch hết đi, thì còn có vua, có trời có đất chứ? Đâu phải hết người đâu?

Hạo Trinh bước tới ghế ngồi xuống, vỗ mạnh lên bàn.

- Hương Kỳ!

Hương Kỳ nghe nói vội vã quỳ xuống, khóc.

- Dạ... Dạ... Thưa Bối Lạc Gia!...

Hạo Trinh lớn tiếng:

- Không dài dòng gì cả! Mi phải đem đầu đuôi câu chuyện kể hết cho ta nghe! Kể rõ lai lịch của từng vết thương trên người Ngân Sương mới được! Nghe rõ chưa?

Thế là Hương Kỳ tường thuật tỉ mỉ từng chi tiết.

Tối hôm ấy. Cả dinh công chúa bị náo động hẳn lên. Hạo Trinh với khuôn mặt sát khí đằng đằng xông vào cung phủ, đuổi cả đám thị vệ ra ngoài.

Công chúa lúc đó còn chưa ngủ vì nàng còn ám ức cái chuyện xảy ra ban ngày. Ngân Sương bị Phước Tấn phu nhân cướp đi làm công chúa bức tức không ngủ được.

Ta là công chúa mà chẳng nề gì ta. Họ to gan thật! Công chúa giận nhưng không biết phải làm sao. Ngay cả quân sư của nàng là Thôi má má, cũng có vẻ bối rối.

Cành vàng lá ngọc như công chúa lại được nuông chiều từ nhỏ. Mặc dầu có đọc qua sách Thánh Hiền. Công chúa cũng đã từng học qua Tứ thư ngũ kinh rồi cầm kỳ thi họa, cũng biết thế nào là Tam tòng tứ đức. Nhưng cái ý thức về "Tam tòng tứ đức" của công chúa lại gói gọn hạn hẹp hơn chỉ dành cho người trên mình, chứ không ban bố cho mọi người. Trước đó, lúc còn trong cung vua. Công chúa đã từng nghe đồn về Hạo Trinh. Một con người hào hoa văn võ song toàn. Công chúa đã từng nghĩ được gá nghĩa với một người như vậy là

tương xứng và đã tự hứa với lòng là khi về nhà chồng, sẽ hết lòng phục vụ chồng, "phụng hiến" đúng nghĩa tình phu thê. Không ngờ, khi về Vương phủ. Thấy đúng Hạo Trinh đẹp trai, phong cách hơn người. Công chúa rất mãn nguyện. Nhưng rồi chàng lại lơ là, thờ ơ. Lúc đầu công chúa cứ nghĩ, có thể vì mãi lo học nên chàng "không đặt nặng chuyện tình yêu". Mãi đến khi phát hiện sự hiện diện của Ngân Sương. Công chúa mới bị một cú sốc thật mạnh. Thì ra Hạo Trinh không như nàng tưởng. Hạo Trinh vẫn có nhiệt tình... Nhưng cái tình cảm nóng bỏng đó chàng đã dành cho một con a đầu trong Vương phủ.

Ngoài cái ghen tức ra. Công chúa còn thấy bị tổn thương. Cái địa vị cao sang của nàng đã bị xúc phạm.

Lan công chúa đã bực dọc nói với Thôi má má.

- Nó chẳng qua chỉ là một con A đầu, thế thì tại sao nó lại có ma lực gì mà quyến rũ hơn ta? Không lẽ một công chúa như ta lại kém hơn một con A đầu ư? Vậy thì làm công chúa làm gì? Thật là hổ thẹn!

Thôi má má đã trấn an.

- Công chúa đừng nóng! Đừng nóng! Chúng ta rồi sẽ có biện pháp đối phó.

- Biện pháp gì? Nó đã được bà mẹ chồng ta cướp đi rồi còn cách nào đâu/

- Công chúa đừng lo! Đứng bên cạnh công chúa còn có hoàng thượng cơ mà?

Công chúa bực dọc nói:

- Bà hồ đồ! Hoàng thượng chỉ lo việc nước, chớ còn cái chuyện trong phòng the này không lẽ ta cũng kể lại cho người nghe? Không được chỉ tổ xấu hổ thêm. Xấu hổ ở Vương phủ này còn chưa đủ sao mà đem về hoàng cung nữa chứ?

Thôi má má vội vã gặt đầu, rồi an ủi:

- Vâng! vâng! Tôi thấy thì cái con A đầu Ngân Sương này, nó ôm yếu như cọng bún, người có thần sắc như vậy thường là bạc mệnh. Nó làm sao bì lại công chúa? Riêng về phò mã, đối với Ngân Sương, có thể là một phút động lòng phong lưu thôi. Đàn ông mà công chúa còn lạ gì? Họ thích đó rồi chán đó. Người có học như phò mã sớm muộn gì rồi cũng suy nghĩ cận kề để hồi tâm. Lúc đó phò mã sẽ hối hận, rồi tự động làm lành, xin lỗi công chúa. Để rồi công chúa xem.

Thôi má má chưa dứt lời. Thì Hạo Trinh đã hùng hổ đến. Chàng đến với thái độ không khoan nhượng. Chàng như một con bão, muốn quét sạch hết mọi thứ. Linh tính làm Thôi má má thấy sợ hãi. Mới bước tới, chưa nói được gì, thì đã nghe Hạo Trinh lớn tiếng.

- Bà đi ra ngoài, tôi có chuyện riêng muốn nói với công chúa thôi!

Không một chút khách sáo. Hạo Trinh bước tới trước mặt công chúa, trợn mắt, nói.

- Tôi đã rõ hết mọi thứ rồi, không có gì phải giấu cả. Công chúa hay thật, đẹp thật nhưng cũng có đủ thủ đoạn độc ác để hành hạ ngược đãi người ta, có cả những hành vi tàn bạo mà ai nghe qua cũng phải đứng tim rón tóc. Tôi thật sự khâm phục không ngờ trên đời này lại có người đàn bà ác độc như

vậy! Đáng tiếc là người đàn bà đó lại mang tiếng là vợ tôi! Một con người không đạo đức chẳng có phẩm giá. Công chúa đã làm cho tôi thấy xấu hổ! Không phải chỉ có tôi mà cả hoàng gia tôn thất đều xấu hổ lây!

Công chúa tái mặt, giận run người.

- Chàng... Chàng điên rồi ư? Dám nhục mạ... Dám lên tiếng dạy đời ta? Hừ! Chỉ vì một con a đầu thấp hèn. Nó có đáng gì? Không lẽ ta không có quyền đánh nó, phạt nó? Ta có toàn quyền định đoạt số mệnh của nó cơ mà? Ta là công chúa. Ta được hoàng đế chỉ định là vợ của chàng. Một người vợ danh chính ngôn thuận. Ta có toàn quyền dạy dỗ a đầu chứ?

- Đúng! Đúng về phương diện danh chức, địa vị... Nàng có toàn quyền. Nàng là ông trời, còn cô ấy chỉ là đất dưới chân nhưng mà đứng về phía nhân cách, về tính thiện con người thì ngược lại. Cô ấy ở tận trên cao, còn nàng lại thấp lè tè bên dưới.

Lan công chúa giận dữ, lớn tiếng:

- Im đi! Giữa chàng với cái con a đầu đó đã có mối quan hệ gì chứ? Tại sao lại bao che cho nó? Không phải chỉ có mình chàng mà phải nói là hôm nay... Những người trong Vương phủ này kể cả mẹ chàng đều bao che cho nó như vậy tại sao! Chàng hãy nói đi! Nó là cái gì? Từ đâu đến chứ?

Hạo Trình cũng lớn tiếng không kém:

- Ta cấm công chúa không được sử dụng các danh từ hạ cấp đó để đánh giá Ngân Sương! Nàng muốn biết rõ ư? Vậy thì ta nói, cho mà biết, cô ấy mới là người đàn bà vẹn toàn mà ta yêu quý, thương nhớ. Một người đàn bà ta không thể sống

thiếu được!

Công chúa nghe nói cảm thấy bị xúc phạm. Đôi mắt mở to.

- Chàng vừa nói gì thế?

Hạo Trinh chậm rãi lập lại:

- Đúng! Cô ấy mới thật sự là người trong mộng của tôi. Tôi yêu cô ta. Ta nói thật nếu công chúa chấp nhận thì cuộc hôn nhân của tôi và nàng còn mong manh tồn tại. Còn nếu không? Công chúa trăm phương nghìn cách gây khó dễ, hiếp đáp Ngân Sương, thì có nghĩa là công chúa đã dồn tôi vào cái thế phải đối kháng, tình nghĩa chúng ta cũng không còn nữa.

Rồi Hạo Trinh chống hai tay lên, giọng cương quyết.

- Công chúa nghe rõ tôi nói rồi chứ? Công chúa cứ suy nghĩ cho kỹ đi. Nếu khôn thì cứ ở trên cao. Biết thân mình là công chúa đừng để tâm đến Ngân Sương. Nước trong giếng với nước sông là hai dòng khác biệt, không nên trộn lẫn nhau như vậy sẽ tốt đẹp cả hai đảng. Hạnh phúc ai nấy hưởng. Bằng không, có nghĩa là... Mọi thứ sẽ không còn gì hết. Tôi xin nhắc lại mọi thứ sẽ chấm hết!

Công chúa vừa ngạc nhiên vừa tức giận, vừa hận vừa đau. Nàng trợn mắt.

- Chàng định uy hiếp ta ư? Vì con đàn bà thấp hèn đó mà dùng những lời lẽ như vậy để áp lực ta chứ? Ngay cả chuyện đêm hôm khuya khoắc thế này, xông vào đây làm kinh động mọi người đã là một xúc phạm ta rồi, biết không?

Nhưng nói đến đó, công chúa không dần được, nước mắt lưng tròng.

- Ngay chính Hoàng Thượng cũng bị nhà ngươi qua mặt tất cả cái gì là "Trí dũng song toàn, tài cao tám trượng"... Đều là giả dối! Giả dối! Giả dối cả!

Công chúa lập đi lập lại mấy tiếng giả dối, rồi bắt đầu khóc.

- Hoàng Thượng đã lầm ngươi! Ta cũng lầm ngươi! Ta cho ngươi tất cả để chẳng có được gì. Bây giờ thì mọi thứ đã muộn. Hoàng Thượng ơi hoàng thượng có biết...

Rồi công chúa nhìn lên trời.

Cái câu nói:

- Hoàng thượng đã lầm ngươi, ta cũng lầm ngươi!

Rồi cái thái độ tuyệt vọng của công chúa bất ngờ khiến Hạo Trinh xúc động. Con giận dữ xẹp xuống. Hạo Trinh nói.

- Công chúa phải hiểu cho, cái chuyện Hoàng thượng chỉ định hôn nhân là cái chuyện tôi đâu muốn nhưng phải tuân lệnh thôi có ai dám cãi lại vua? Hoàng thượng đã làm khổ công chúa, mà cũng đã làm khổ tôi. Lệnh của vua, chẳng ai dám phản đối... Vì vậy chúng ta cần phải sáng suốt suy nghĩ. Tìm cách để gỡ rối cho cái oan nghiệt này. Bằng không để bị kịch này sẽ kéo dài đến không biết tháng năm nào mới dứt...

Rồi Hạo Trinh thở dài, bỏ đi ra.

Lan Công chúa thì gục đầu trên giường gỗ. Chiếc giường có khắc hoa văn với hình dạng Uyên Ương hí Thủy, Uyên Ương so cánh... Hạnh phúc làm sao,

Nước mắt của công chúa thấm ướt cả chiếc chăn bông lụa hồng.

CHƯƠNG 14

Trời mờ sáng hôm sau, là Lan công chúa dẫn thôi má má, cung nữ, thái giám... Cùng trở về cung.

Mọi chuyện không còn qua mắt Vương Gia được nữa, thật ra thì chuyện công chúa đột ngột hồi cung đã làm cho cả Vương phủ một phen náo loạn.

Trong tòa đại sảnh. Vương Gia chấp tay sau lưng, đi tới đi lui một cách bực dọc, lo lắng. Bà Tuyết Như, Hạo Trinh, Tiểu Khấu Tử và A Khắc Đan thì cũng căng thẳng không kém. Cả Phiên Phiên và Hạo Tường cũng có mặt ở đây.

Hạo Tường vừa nhìn thấy Hạo Trinh như có dịp trả đũa.

- Anh làm gì kỳ vậy? Định giết hết bọn này à? Chỉ vì một con a đầu mà dám làm phật lòng công chúa. Anh điên hoặc là không bình thường?

Hạo Trinh nhún vai.

- Chuyện của ta với công chúa là chuyện riêng không cần mi xía vô. Cái gì ta làm ta sẵn sàng gánh chịu.

Hạo Tường kêu lên:

- Một mình anh gánh được ư? Sao lại nói chuyện đơn giản như vậy? Hay anh nghĩ mình là người nước ngoài? Anh không biết là một khi công chúa nổi giận, tức là vua cũng không hài lòng. Mà như vậy, cha này, mẹ này và cả tôi nữa

cũng phải chịu vạ lây. Anh có biết tội "liên kết, đồng lõa" chẳng? Anh có biết chuyện liên hệ đám "Cửu tộc" không? Anh là "Ngự Tiền hành tẩu" cứ đi tới đi lui, mà vương pháp Đại Thanh thế nào cũng không biết được à?

Phiên Phiên thấy Vương gia đang bức dọc, vội kéo Hạo Tường qua một bên.

- Thôi đủ rồi, đủ rồi. Trước mặt cha, con nên ít nói một chút.

Hạo Tường đẩy tay Phiên Phiên ra. Anh chàng không hài lòng. Cho là mẹ mình cứ "yếu đuối", vì vậy lúc nào cũng bị xử thiệt, làm mình ngóc đầu lên không nổi.

Vương gia lên tiếng.

- Thôi đủ rồi! Đủ rồi! Bây giờ hãy đưa a đầu Ngân Sương ra đây!

Lệnh của Vương gia vừa ban. Ngân Sương và Hương Kỳ được đưa đến ngay.

Ngân Sương trong lúc hồi hả đã không kịp trang điểm. Theo lệnh của bà Tuyết Như. Ngân Sương không được mặc áo tang trong vương phủ. Nhưng vì muốn trả hiếu cho cha. Nên những lúc không phải hầu, Ngân Sương vẫn mặc áo trắng trong phòng. Có điều để đánh lừa mọi người, trên chiếc áo trắng đó Ngân Sương có thêu thêm mấy đóa hoa nhỏ. Vì vậy, khi xuất hiện trước mặt Vương Gia. Ngân Sương vẫn giản dị trong bộ áo thô. Tóc Ngân Sương được búi cao với cây trâm gỗ cài ngang. Tuy bình dị nhưng Ngân Sương vẫn đẹp.

Vừa bước vào đại sảnh, thấy sự hiện diện của nhiều người. Cái không khí nặng nề. Rồi vẻ mặt nghiêm khắc của Vương gia, cái nhìn lo lắng của Bà Tuyết Như. Ngân Sương biết

chuyện đại họa lại đến. Nàng vội vã quỳ xuống trước mặt Vương gia. Hương Kỳ quỳ kế bên.

- Ngân Sương và muội tử Hương Kỳ, xin khấu kiến Vương gia, Phước Tấn!

Vương gia ra lệnh.

- Ngẩng đầu lên xem nào!

Ngân Sương vội nhìn lên, ánh mắt sợ hãi khi trông thấy đôi mắt nghiêm khắc của Vương gia, đang nhíu lại.

- Mi được Tiểu Khấu Tử tiến cử vào phủ đây phải không?

Tiểu Khấu Tử tranh nói vì sợ Ngân Sương làm lộ sự thật sẽ hỏng việc:

- Dạ! Dạ cô ấy là con nuôi của Thiểm ba con. Mồ côi cha mẹ từ nhỏ, hai chị em không nơi nương tựa, nên con mới giới thiệu vào phủ, để được hầu hạ Phước Tấn phu nhân.

- Hừ!

Vương gia trừng mắt với Tiểu Khấu Tử, nhưng người chưa kịp nói gì, thì Hạo Tường đã nhảy vào.

- Thừa cha, cái tay Tiểu Khấu Tử này nó theo hầu anh cả. Nó được anh con cưng chiều, nên chuyên bày chuyện quấy phá không tốt. Vương phủ của chúng ta từ nào đến giờ không hề thiếu người hầu. Hắn đem chi người vào để cho có chuyện. Mà đây rõ là không phải hắn định đưa người vào giúp việc cho phủ ta, chẳng qua là mượn cớ. Mục đích hắn là dâng người đẹp cho chủ hắn để kiếm điểm thôi...

Ngân Sương nghe Hạo Tường nói những lời khó nghe.

Giương mặt đang tái vì sợ thì càng tái hơn. Trong khi Hạo Trinh giận dữ.

- Mi định thừa nước đục thả câu, bôi nhọ người khác!
- Đó là sự thật không thể biện minh được Bởi vì chuyện anh và công chúa, đám cưới mới sò sò đó... Làm sao anh lại ngã lòng với một con a đầu? Anh bị nó quyến rũ vì háo sắc chứ chẳng gì khác? Chẳng lẽ tôi lại nói oan anh?

Hạo Trinh không dần được con giận phóng tới đấm cho Hạo Tường một đấm. Phiền Phiền thấy thế kêu lên. Cả tòa đại sảnh như náo loạn. Vương gia giận dữ quay qua Hạo Trinh quát.

- Mi định phá rối trật tự à? Chẳng lẽ vì một đứa con gái mà mi làm loạn cả thế gian?

Hạo Trinhưỡn ngực ra nói:

- Nếu thế này là tạo phản, thì có nghĩa là con đã tuyên chiến với toàn thế giới! Thừa cha, mẹ. Sẵn đây con xin trình trọng tuyên bố với cả nhà, là kể từ hôm nay, Ngân Sương không còn là a đầu trong nhà này nữa, con coi cô ấy là người của con. Con xin phép cha mẹ thu nhận nàng làm thiếp. Đúng ra thì con cũng cần phải có cái lễ, nhưng con thấy hình thức cũng không cần thiết nên chỉ xin tuyên bố, nhưng khi Ngân Sương đã là thiếp của con, thì bất cứ một kẻ ăn người ở nào trong nhà mà hỗn láo với Ngân Sương là con không chấp nhận, con sẽ có biện pháp trừng trị ngay.

Rồi quay sang Hạo Tường, Hạo Trinh nói.

- Mi nghe rõ chưa? Ngân Sương là chị dâu của ngươi. Ngươi phải biết tôn trọng đấy.

Hạo Tường lộ vẻ khinh khỉnh, rồi quay qua Vương gia:

- Chị dâu à? Cha ơi! Tại sao cha lại để anh Hạo Trinh nói năng một cách lộn xộn, muốn làm gì thì làm vậy?

Hạo Trinh trừng mắt:

- Ta mà nói năng lộn xộn à? Chuyện nạp thiếp là lộn xộn ư? Nếu ngày xưa chẳng có chuyện đó, cha không làm điều đó, thì làm gì có mi hiện ở đây?

- Thật quá lắm, anh dám đem cả mẹ tôi ra so sánh à?

Hạo Tường giận dữ đưa nắm đấm đe dọa về phía Hạo Trinh. Còn Vương gia có cảm tưởng như mình bị xúc phạm, ông lớn tiếng:

- Im đi! Chuyện Vương tôn công tử, cưới bao nhiêu thê thiếp là chuyện thường tình, nhưng mà có ai lại như mi? Chuyện bình thường lại làm âm ỉ. Nếu không có ta ở đây, không biết mi rồi sẽ quậy đến đâu nữa.

Ngân Sương quỳ im, thấy cảnh vì mình mà cả gia đình xáo xáo bồi rối vô cùng. Ngân Sương thật hối hận. Nhưng cũng rất cảm động khi thấy Hạo Trinh vì muốn bảo vệ mình mà bất chấp mọi luật lệ của Vương phủ. Nên vội vã dập đầu thưa.

- Dạ thưa Vương gia, tất cả những chuyện xấu này đều lỗi tại nô tài cả, nô tài khiến cho mọi người bức dọc. Vương phủ bất an, tội đáng chết. Xin Vương gia hãy trừng phạt nô tài. Chỉ một mình nô tài. Còn Bối Lạc Gia chỉ vì nóng nảy vô can.

Ngân Sương chưa nói dứt lời, thì cảm thấy trước mặt tối sầm lại và ngã xuống không biết gì nữa...

Hạo Trinh thấy vậy giật mình. Bỏ hết mọi thứ chạy đến ôm Ngân Sương lên. Nhìn người yêu, rồi ngẩng lên nhìn cha. Hạo Trinh đau khổ nói.

- Cha có biết là mấy ngày qua, cô gái này tuy chỉ là một cô gái yếu đuối đã bị công chúa gia cực hình, kèm kẹp rồi hành hạ quá sức. Vậy mà bây giờ còn bị mọi người nhục mạ, định đem cô ta ra xử lý thế nào nữa mới hài lòng?

Vương gia nghe nói giật mình. Người nào có hay biết chuyện đó, đột nhiên lòng nảy sinh một thứ tình cảm thương hại. Người còn phân vân chưa biết xử lý sao, thì bà Tuyết Như đã hối thúc mọi người.

- Nào nào! Cho gọi thầy thuốc đến! Gọi thầy thuốc đến nhanh lên!

Thầy thuốc đã được dò đến. Ngân Sương nằm trong Tịnh Tự Sơn phòng, được thầy thuốc bắt mạch cẩn thận sau đó, hỏi thêm Hương Kỳ vài câu. Rồi thầy thuốc ra khỏi Sơn phòng, vui vẻ nói với bà Tuyết Như và Hạo Trinh.

- Xin chúc mừng Phước Tấn, chúc mừng Bối Lạc Gia. Thiếu phu nhân này cũng chẳng sao. Chẳng qua vì bị bào thai hành thôi.

- Ốm nghén à?

Bà Tuyết Như giật mình hỏi, rồi quay qua nhìn Hạo Trinh cười.

- Như vậy thì... Thạc Thân Vương phủ đã có người nói dối, đúng không con?

Hạo Trinh quay qua ông thầy thuốc.

- Ông xem kỹ rồi chưa?

Ông thầy thuốc xác định:

- Chắc chắn! Và thai nhi được khoảng hai tháng rồi. Đến mùa xuân sang năm. Tiểu tiểu vương gia sẽ chào đời.

Hạo Trinh và Bà Tuyết Như lại vui vẻ nhìn nhau. Nhưng rồi bà Tuyết Như chợt thấy lo. Ngân Sương cần thai, chuyện này mà thấu tai công chúa thì gay lắm. Nhưng công chúa cũng phải chấp nhận. Vì chuyện "nổi dỗi tông đường" là chuyện hệ trọng với một gia tộc.

Nghĩ vậy, bà ra lệnh.

- Tần má má đâu. Mau đưa Ngân Sương lên phòng trên ngay.

Với các nhà quyền quý. Các thê thiếp khi cần thai thì không những giữ vững được địa vị mà nhiều lúc còn nâng cao thân phận lên.

Nhưng Tần má má nói.

- Không được! Không được! Mới cần thai lần đầu lại yếu sức như Ngân Sương, không thể tùy tiện mà di chuyển. Như vậy sợ động thai nhi, hãy cho ở yên chỗ cũ.

Bà Tuyết Như lo lắng:

- Nhưng mà như vậy thì... Có xử hẹp với Ngân Sương lắm không? Thôi được, vậy thì bà hãy lên phòng tôi, chọn mấy chiếc khăn đẹp một chút mang xuống đây, lựa thêm mấy đĩa a đầu siêng năng nữa để phục vụ cho Ngân Sương nhé.

- Vâng, tôi đi ngay!

Tân má má sốt sáng đi ngay. Bà Tuyết Như vui vẻ nắm lấy tay Hạo Trinh nói.

- Vậy con cũng ở lại đây với Ngân Sương, xem nó cần gì, thiếu gì thì cứ nhờ Tân má má chu tất. Con cũng cần an ủi nó. Tội nghiệp! Nó đã khổ nhiều quá rồi. Nhưng đổi lại bây giờ nó có mang, như vậy mẹ nghĩ mọi thứ đã được giải quyết cả. Chỉ cần bảo trọng và được bồi dưỡng sức khỏe là được... Còn bây giờ để ta đến gặp và báo cáo cho cha con biết.

Khi Vương gia được biết chuyện Ngân Sương có thai. Người vui hẳn. Vì con người ở thời đó ai cũng biết là "bất hiếu hữu tam; vô hậu vi đại". Cái quan điểm này càng được coi trọng hơn ở Vương thất. Nơi mà các Vương tôn công tử thường chơi bời quá độ, nên dễ đưa đến chuyện hiểm hoi.

Vương gia nắm lấy vai bà Tuyết Như lắc mạnh:

- Có tin mừng à? Có tin mừng à! Hà hà! Có nghĩa là chúng ta sắp lên chức bà nội? Vậy thì hãy truyền lệnh xuống, bắt đầu từ hôm nay. Kẻ ăn người làm trong nhà phải đổi cách xưng hô. Phải gọi Ngân Sương bằng "Dì Bạch" chứ không được gọi thẳng tên tộc nữa nghe!

- Vâng, để tôi truyền lệnh ngay!

Chẳng mấy chốc. Cái không khí trong Vương phủ lại xao động. Khu vực Tịnh Tự Sơn phòng ngày nào vắng vẻ, bây giờ lại rộn rịp hẳn lên. Đám a đầu gần như liên tục được lệnh đưa nước, đưa thức ăn bổ dưỡng, đưa thuốc, đưa trà, hoặc đến chia vui, chúc mừng với Ngân Sương.

A Khắc Đan, Tiểu Khấu Tử, Hương Kỳ cũng vui vẻ chia phần vinh dự với Ngân Sương.

Hạo Trinh gần như lúc nào cũng có mặt bên cạnh giường Ngân Sương. Hạo Trinh ngồi đó, nắm lấy bàn tay còn đầy vết thương, hôn nhẹ như đèn bù. Ngân Sương cảm động rung rung nước mắt.

Hạo Trinh nhìn người yêu say đắm dặn dò.

- Từ đây về sau, em phải đổi cách xưng hô với cha mẹ gọi cha ta là Ama và mẹ ta là Khách nương nghe, vì chức phận của em đã thay đổi.

Ngân Sương tưởng chừng mình nằm mơ.

- Dạ... Em được gọi như vậy ư? Vương phủ đã thừa nhận sự hiện diện của em? Chấp nhận em? Em được gọi là dì bạch? Em đã là thiếp của chàng? Vậy thì còn mơ ước gì hơn?

- Em đừng có quỳnh quáng lên như vậy? Để đạt được cái danh xưng "Dì Bạch" thế này, em đã phải trả một cái giá quá đắt, đi một đoạn trường đau khổ. Anh thật lấy làm tiếc. Nhưng anh cũng chẳng biết làm sao hơn.

Ngân Sương nước mắt rung rung nói:

- Em nào dám đòi hỏi gì hơn? Được cùng anh sớm tối có nhau thế này, rồi có con với anh, có nghĩa là em đã hạnh phúc...

Ngân Sương nhìn xuống bụng mình, rồi nhìn Hạo Trinh.

- Có điều, chợt nhiên rồi bao nhiêu hạnh phúc lại đến cùng lúc, làm em sung sướng, em tưởng chừng như đã lên được thiên đàng.

Hai người lại chìm đắm trong cái không khí hạnh phúc triền miên.

Nhưng rồi với cái vui hạnh phúc, Ngân Sương bỗng thấy lo. Nàng nói.

- Nhưng mà còn công chúa? Người đã hồi cung và thế nào cũng tố cáo chàng. Nếu hoàng thượng mà không suy xét rồi kết tội anh thì sao? Em sợ là mọi chuyện sẽ không đơn giản...

Hạo Trinh đặt ngón tay lên môi Ngân Sương.

- Hừ! Em đừng lo nghĩ gì cả. Cái duy nhất hiện nay em phải làm là lo tịnh dưỡng... Còn tất cả những thứ khác hãy để đó cho anh. Bây giờ thì anh hoàn toàn rất tự tin. Anh không sợ gì cả. Anh sẽ đến trước mặt vua biện bạch, để vua thấy rõ chuyện của mình.

Cái lo của Ngân Sương không phải là không có căn cứ, vì vừa...

Sáng hôm sau khi vào triều. Vị "Ngự tiền hành tẩu" đã bị triệu ngay vào "Ngự Hoa viên" để gặp hoàng đế. Nhà vua hỏi.

- Này Hạo Trinh, tại sao mi lại làm mất niềm tin của ta chứ?

Hạo Trinh sụp xuống lạy, với một thái độ bình thản dũng cảm, lần lượt trình bày:

- Dạ. Thánh thượng anh minh! Chuyện thần và Lan công chúa bất hòa để thấu tai thánh thượng, làm thánh thượng không vui là một điều không hay. Nhưng xin thánh thượng nghĩ lại cho. Gia đình nào lại không có chuyện chồng vợ lục đục? Con rất muốn trung trinh với công chúa. Nhưng mà trước khi cưới công chúa, con đã lỡ yêu một cô gái mà cô gái này đã yêu con với tất cả chân tình. Biết yêu con tương lai mù mịt sẽ chẳng đạt được chút danh phận gì, nàng cũng sẵn sàng

hiến dâng, không đòi hỏi. Với con người trung trinh như vậy, con làm sao có thể phụ bạc người ta được? Con không muốn mang tiếng là kẻ sở khanh vô trách nhiệm. Nếu hoàng thượng nghĩ con làm vậy là sai thì cứ kết tội con. Con sẵn sàng chịu tội.

Nhà vua cũng lúng túng khi biết rõ sự thật. Nhưng mà vua cũng cảm phục cái thái độ uy vũ bất năng khuất của Hạo Trinh. Anh chàng đây dũng khí cao ngạo. Việc làm của Hạo Trinh khó mà bắt bẻ. Nhưng vua cũng thắc mắc.

- Ý mi định nói là trước đó mi không muốn cưới công chúa của ta?

- Thần không dám! Thần vẫn làm trọn bốn phận vợ chồng, vẫn tương kính như tân với công chúa, thần chỉ mong công chúa quang đại một chút với Ngân Sương. Nhưng chuyện đã không được như vậy, đến nỗi Hoàng thượng cũng bị quấy rầy.

- Hừ!

Hoàng thượng suy nghĩ. Ngay trong cung đình. Người cai quản cả tam cung lục viện, nhiều lúc cũng bực mình vì các bà khi đã "đổ ghè tương". Cái thời tuổi trẻ của người, mặt là một trang thanh niên ưu tú. Bất giác nhà vua nghĩ đến thời tuổi trẻ của mình và phần nào đứng về phía cánh đàn ông. Ngại phán.

- Thôi được rồi, hôm nay ta tạm tha cho ngươi, nhưng mà khi về, ngươi nên suy nghĩ kỹ lại. Dù gì mi cũng mang danh là phò mã. Mi không được để công chúa bị lạnh lòng bỏ rơi. Tuy là trai năm thê bảy thiếp. Nhưng cũng phải cư xử sao cho tương đồng. Chuyện này cũng khó như chuyện trị quốc vậy.

Ta không muốn thấy lần sau công chúa lại quay về khóc lóc nữa. Nếu còn ta sẽ không tha cho người đâu.

- Vâng!

Hạo Trinh thở ra nhẹ nhõm, không ngờ nhà vua lại dễ dãi như thế, và chuyện Ngân Sương nhờ vậy tuy xui mà hên vì vua cũng đã biết, nên "danh phận" của Ngân Sương sẽ được củng cố. Hạo Trinh vội vã quỳ xuống lạy tạ ơn.

- Thần xin tuân theo những gì thánh thượng đã chỉ dạy thần cũng xin cảm ơn thánh thượng đã khoan dung. Ôn này thần sẽ nhớ mãi. Thánh thượng vạn tuế!

Chuyện Hạo Trinh không bị thánh thượng quở phạt, cộng thêm Ngân Sương có tin vui làm cho không khí trong Vương phủ trở nên vui vẻ trừ Hạo Tường.

Hắn than phiền với Phiên Phiên.

- Thật kỳ cục! Cái tay Hạo Trinh này hẳn như đẽ bọc điều, cái gì hắn cũng vượt trội hơn con, đoạt cái chức Bối Lặc! Rồi cưới vợ sớm hơn, chiếm chức phò mã. Có cả thê thiếp. Bây giờ lại sắp có con nữa! Hừ! Ông trời rõ là bất công! Số con nó xui xẻo. Nó cứ lẻo đẹo theo đuôi người khác. Ông trời vô lý! Con không chấp nhận chuyện này đâu.

CHƯƠNG 15

Khi Lan công chúa kết thúc chuyện làm nư, trở lại Vương phủ thì mới phát hiện ra vị trí của Ngân Sương đã được nâng cao hơn nhiều. Công chúa Lan vừa ngạc nhiên vừa giận dữ.

- Dì Bạch à? Có nghĩa là cái con ấy đã được chính thức đưa vào hàng thiếp? Gần ngang hàng với ta? Mà lại có mang nữa ư? Hừ!

Lan công chúa ném mạnh chén trà đang cầm trên tay xuống đất.

- Thế này thì quá lắm! Hạo Trinh, mi xử ép ta lắm đấy!

Thôi má má vội vã bước đến, vỗ về công chúa.

- Đừng giận! Đừng nên giận công chúa!

Công chúa Lan thắc mắc:

- Tại sao? Tại sao một đứa con gái thấp hèn như Ngân Sương lại có một sức mạnh lạ lùng vậy? Nó gần như lay chuyển được cả càn khôn. Ta mang danh là công chúa mà lại cự không lại nó? ở Vương phủ này, gần như mọi người đều đứng về phía nó, chứ không theo phe ta. Tại sao? Mà chẳng phải chỉ có vậy, ngay cả Hoàng Thượng cũng vậy, chẳng những không bênh vực, mà còn mắng cho ta một trận, chinh ta một trận. Đòi ta nào là... Rộng lượng, khoan dung... Có phải là muốn ta ngồi chung một chiếu với Ngân Sương

không? Bây giờ nó lại có thai nữa, thế này thì... không sớm thì muộn. Ta rồi cũng bị nó qua mặt... Vậy thì phải làm sao? Bây giờ phải làm sao đây chứ?

Công chúa nói với thái độ phiến não. Thôi má má quý công chúa như con mình, nên cũng không khỏi buồn theo. Cung nữ Tiểu Ngọc đang dọn dẹp mảnh vụn dưới đất, chợt nói.

- Thừa công chúa. Trong Vương phủ này, nô tài nghe đám cận vệ với A đầu chúng xâm xì bàn tán nhiều về chuyện của “Dì Bạch”, không biết là công chúa có muốn nghe không?

Công chúa đang buồn nghe nói, tò mò.

- Được mi cứ nói!

Tiểu Ngọc rụt rè nói:

- Chuyện là thế này. Nghe mấy người đó kể lại Đông Khoa Viện tức Tịnh Tự Sơn phòng, từ ngày Bạch cô nương đến ở đến nay thì đêm nào cũng thấy có một bóng trắng lúc ẩn lúc hiện. Mà Bạch cô nương họ Bạch tên lại gọi là “Ngân Sương”. Điều này khá lạ, bởi vì nghe nói Bạch cô nương còn thêu tặng cho phò mã một bức tranh thêu hình con chồn lông trắng. Mà hẳn công chúa cũng biết cái sự tích phò mã “Bắt chồn lông trắng” rồi chứ? Vì vậy người ta đồn là... Dì Bạch không phải người mà là... mà là...

Tiểu Ngọc đưa mắt nhìn quanh, rồi hạ thấp giọng sợ người khác nghe thấy.

- Mà là... một Hồ tiên cô!

Lúc bấy giờ, trong dân gian đang hưng thịnh những tin đồn như thế. Nào là Chồn tu lâu năm có thể biến hóa... thành tiên

cô... Đã tin có quỷ thần, thì chuyện thú tu lâu năm thành người đâu phải không có?

Nên công chúa vừa nghe qua, đã giật mình.

- Hồ tiên cô à? Nó là tiên cô?

Thôi má má trừng mắt với Tiểu Ngọc.

- Mi đừng có nói nhảm. Tất cả những cái đó chỉ là tin đồn, thứ dân họ mới tin, chứ còn ở chỗ Vương phủ này, trên có công chúa, dưới có Phước Tấn, toàn là những người đức trọng, mệnh cao. Những loại quỷ thần, tà ma như vậy, làm sao dám héo lánh đến? Đừng có nói nhảm mà phạm tội...

- Dạ! Dạ!

Tiểu Ngọc sợ hãi dập đầu định rút lui, nhưng công chúa đã ngăn lại.

- Khoan đi đã! Mi còn nghe họ nói gì nữa không?

Tiểu Ngọc thấy công chúa chịu nghe, nó hồi phục đức tin:

- Dạ... Con còn nghe nói, dì Bạch đấy chính là con chồn lông trắng mà phò mã đã phóng sinh năm nào. Bây giờ biến thành người để "Tống tử báo ân".

- "Tống tử báo ân" à?

Công chúa nghe giật mình, Tiểu Ngọc tiếp.

- Vâng, nếu không thì tại sao mới vào phủ không được bao lâu mà Ngân Sương từ một a đầu đã biến thành một "Dì Bạch"? Có phải là có sự can thiệp của phép thuật không? Rồi lại cần thai, mọi thứ nhanh như vậy. Nên người ta đồn...

người ta đồn là...

- Đồn thế nào?

Công chúa hỏi đồn, Tiểu Ngọc nói.

- Người ta còn nói chắc chắn, lần này “Dì Bạch” sẽ sinh con trai.

Công chúa vừa nghe vậy người muốn nhũn ra. Nàng nhìn thẳng vào bức tranh treo trên tường trước mặt. Đột nhiên cảm thấy tranh như biến hóa. Trong tranh bây giờ là cảnh ở đâu đó thật xa... Thật xa... Một cánh đồng cỏ... Với rừng cây rồi Hạo Trinh và con chồn trắng... Mà con chồn lại có đôi mắt. Đôi mắt đen nháy của Ngân Sương... Vâng... Đôi mắt đó lại đang chăm chăm nhìn công chúa.

Khi Tiểu Ngọc bỏ đi ra ngoài. Công chúa vẫn ngồi đó với đôi mắt không rời bức tranh. Thôi má má thấy vậy lo lắng. Bà vội vã đi rót ly nước đến cho công chúa, trấn an.

- Xin công chúa đừng tin những lời đồn nhảm đó. Bởi vì công chúa suy nghĩ kỹ đi. Bạch Ngân Sương làm gì là tiên được? Vì nếu là tiên tại sao trong lúc bị ta đầy đọa, nó lại không trở phép thần thông ra? Nước sôi, dầu sấp, kim đâm, kềm kẹp đã làm cho nó thương tích đầy mình cơ mà? Không ai có quyền phép mà lại để cho mình bị khổ, bị đau như vậy, Công chúa nghĩ xem có đúng không?

Công chúa ngồi yên suy nghĩ, sắc diện lại trở lại bình thường.

- Nhưng mà cuối cùng rồi ả ta cũng chiến thắng, và chúng mình thì chỉ thấy bại. Đúng không?

Thôi má má nói:

- Chưa hẳn! Chúng ta chưa chịu thua đâu, tôi sẽ tìm biện pháp khác... Bây giờ tạm thời ta gát chuyện mình là công chúa, còn Ngân Sương là a đầu qua một bên. Công chúa ngoài mặt làm như chị em, để phò mã thấy ta xử đẹp mà thay đổi quan điểm....

Công chúa sa sầm nét mặt:

- Có nghĩa là ta phải hạ mình à? Nhưng mà ta thấy rất nghi ngờ. Bởi vì từ nào đến giờ ta nào có được phò mã quan tâm yêu quý đâu. Làm sao lấy lại tình cảm khi mà chưa có?

- Công chúa đừng có nản lòng như vậy. Mình là chánh thất, còn Ngân Sương chỉ là thiếp, mình xuất thân từ công chúa, còn nó chỉ là một con a đầu. Thì nếu công chúa mà có con, thì con của chánh thất bao giờ chẳng hơn? Không có gì phải sợ, cũng không có gì phải gập, từ từ rồi ta tính, nhưng trước hết phải làm sao được cắn thai như nó.

Công chúa lại sa sầm nét mặt:

- Cắn thai à? Cắn thai à? Muốn cắn thai đâu phải dễ dàng. Một mình ta muốn cũng không được. Người ta thì cả ngày được ôm ấp, được thương yêu chịu chuộng, chuyện đó không khó. Còn ta? Mới lấy chồng mà đã gặp bao nhiêu trở ngại. Chuyện phòng the miễn cưỡng đầy bức mình. Hỏi như vậy làm sao cắn thai?

Nói xong, công chúa ôm mặt khóc. Thôi má má vỗ về.

- Công chúa đừng buồn! Không nên đau buồn mãi! Chúng ta cần phải nhẫn nại chờ thời, chờ cơ hội. Chỉ cần cơ hội đến là có thể xoay chuyển thế cờ. Chẳng có gì để ta buồn cả.

Công chúa nhìn Thôi má má tuyệt vọng.

- Nhưng mà... Trời ơi! Tại sao ta lại phải nông nổi này? Đi giành chồng với một con a đầu, mà còn phải nhẫn nại, chờ cơ hội! Ta xuống nước như vậy sao?

Thôi má má cũng xót xa.

- Tạm thời chịu như vậy... Rồi sẽ có ngày cơ hội đến. Công chúa lo gì? Đòi còn dài mà...

oOo

Vâng, không phải chờ đợi lâu, cơ hội phục thù rồi cũng đến. Và lần đó Vương phủ lại một phen rối ren.

Hôm đó là ngày mười bốn tháng tám. Trước tiết Trung thu một bữa. Mỗi năm đến ngày này là Vương phủ yến tiệc linh đình, muôn cả ban nhạc, phường hát đến diễn trò. Những người đàn bà có vai vế hay chức phận trong Vương phủ cũng được ra ngồi ở hàng ghế đầu cùng quan khách xem hát. Đương nhiên là nam nữ thụ thụ bất thân. Nên nữ nhân trong Vương phủ ngồi riêng một bên, còn nam dù là chồng cũng phải ngồi một bên.

Tối hôm ấy Ngân Sương lần đầu tiên xuất hiện với tư cách là “Nhị phu nhân”. Ngân Sương được ngồi cạnh bà Tuyết Như. Mặc chiếc áo gấm màu đỏ mới may, tóc búi cao kiểu mệnh phụ Đầu giắt thêm chiếc trâm ngọc có trục dài, khiến cái đẹp lộng lẫy hơn nữa.

Công chúa ngồi ở dãy trên hết cũng trang sức bằng châu báu ngọc ngà, có tiền hô hậu ứng, nhưng không hiểu sao cứ bức bối cảm thấy mình như bị chìm dưới ánh hào quang của Ngân Sương. Điều này làm công chúa không hài lòng.

Ngân Sương ngồi dưới công chúa. Nàng hơi lo lắng, mặc dù

đã làm lễ với người trên. Bà Tuyết Như phải thuyết phục lắm, Ngân Sương mới dám nép mình yên vị.

Trên sân khấu. Ban kịch vừa diễn xong màn Tôn Ngộ Không đại náo Thiên Cung. Lão Tôn và đám võ sinh trước khi rời sân khấu còn diễn thêm một màn nhào lộn được khán giả bên dưới nồng nhiệt cổ vũ.

Màn hạ chờ diễn vở mới. Đây là lúc khán giả thừa cơ hội rảnh rỗi đi rót nước giải khát hoặc tìm thức ăn, hoặc chuyện trò, và giữa cái không khí ồn ào đó, đám thị vệ gát cổng rào.

- Đa Long Bối Tử đến!

Hạo Trinh vừa nghe giật mình. Còn Ngân Sương ngồi phía bên nữ cũng tái mặt. Ly nước trên tay sóng sánh.

Chưa ở vào tư thế chuẩn bị, thì đã thấy Hạo Tường dẫn Đa Long đi vào. Hắn đưa Đa Long qua thẳng bên dãy nữ.

Hạo Tường nói.

- Khải bẩm công chúa, Đa Long Bối Tử cầu kiến và xin vấn an công chúa!

Công chúa chau mày, vừa định bảo không cần, thì chợt nhìn thấy nét mặt sợ hãi của Ngân Sương, nên đổi ý.

- Cho vào!

Đa Long bước vào, Hắn nguyên là anh em họ với công chúa. Nếu trước kia Hạo Trinh đừng có quá nổi bật thì cái vai phò mã kia hẳn là của hắn rồi. Vừa tới trước mặt công chúa, hắn đã sụp xuống kính cẩn.

- Đa Long, xin khấu kiến công chúa!

- Đứng dậy đi!

- Dạ, cảm ơn công chúa!

Đa Long đứng dậy, nhìn lên. Lúc này Ngân Sương có muốn tránh né cũng không tránh được.

Hạo Trinh lúc đó cũng dẫn Tiểu Khấu Tử và A Khắc Đan bước qua. Tiểu Khấu Tử nói.

- Mời Đa Long Bối Tử qua bên này ngồi, bên đó dành cho nữ. Bối Tử đừng nên kinh động công chúa nhiều quá, phiền...

Công chúa vừa thấy Tiểu Khấu Tử đã bực mình, nói.

- Thế nào là kinh động với không kinh động? Đa Long là người nhà của ta, coi như ngoại lệ, được ngồi bên này.

- Cảm ơn công chúa! Cảm ơn công chúa!

Đa Long hài lòng vì thấy có công chúa ở phe mình. Ngay lúc đó một Tiểu Thái giám đã mang thêm một chiếc ghế đến. Đa Long vội ngồi xuống và đưa mắt nhìn quanh. Sự hiện diện của Đa Long làm Ngân Sương thấy căng thẳng lúng túng hơn, tình thế rõ là nguy ngập, vì Vương gia dù chấp nhận Ngân Sương, những rõ ràng là người chưa hề biết chuyện nàng đã từng sống bụi đời, đi hát rong trong các trà đình tửu điểm... Bây giờ nếu cái tay Đa Long này phơi trần mọi thứ ra, thì hậu quả sẽ thế nào?

Ngân Sương đứng ngồi không yên. Giữa lúc đó công chúa lên tiếng.

- Ngân Sương! Làm gì không ngồi cho đàng hoàng? Đứng áng như vậy người khác làm sao xem được?

- Vâng! Vâng!

Ngân Sương vội vã ngồi xuống chỗ cũ. Đa Long nghe công chúa gọi “Ngân Sương” làm anh ta giật mình. Nhìn kỹ người đàn bà mặc áo đỏ. Anh ta chợt nhận ra Ngay lúc đó Hạo Trinh bước tới nắm tay Đa Long nói.

- Tuy là bà con thân thuộc, nhưng đây là khu vực dành riêng cho nữ. Xin mời cậu qua bên kia ngồi dùm.

Sao vậy? Công chúa đã “tri ân” cho ngồi rồi mà còn bị phò mã bắt lỗi Đa Long thấy cảm tức, quay qua nhìn thấy Ngân Sương và chợt nhiên hiểu ra Thế là hấn lớn tiếng, mục đích chỉ là chọc tức Hạo Trinh.

- Ồ! Ngân Sương! Bạch Ngân Sương, thì ra cô đã vào Thục Thân Vương Phủ rồi ư? Báo hại tôi phải đi tìm cô khắp cả thành phố Bắc Kinh này!

A Khắc Đan thòp lấy ngực Đa Long:

- Tầm bậy! Vô lễ! Dì Bạch là người của Vương phủ, mi không được nói năng lộn xộn. Đi chỗ khác chơi!

- Mi mới vô lễ!

Công chúa vỗ bàn đứng dậy. Cái tên A Khắc Đan này rõ to gan thật, lần trước hấn đã tự ý xông vào dinh công chúa. Rồi bây giờ trước mặt mọi người, hấn lại không coi ta ra gì. Công chúa liếc nhanh về phía Ngân Sương, với người thông minh như công chúa thì đương nhiên phải biết. Giữa Ngân Sương và Đa Long hấn có một quan hệ nào đó. Công chúa như mở cờ, trừng mắt với A Khắc Đan.

- Mi định phá rối trật tự à? Dám trước mặt ta mà phô trương?

Được rồi, vậy thì thị vệ đâu. Tất cả hãy kéo hết ra đây, xem thử kẻ nào dám lộn xộn nữa không cho biết!

Rồi quay qua Đa Long, công chúa liếc mắt.

- Đa Long, mi đừng có sợ gì cả, có ta đây. À mà mi cũng quen với Ngân Sương nữa ư?

Đa Long được sự che chở của công chúa. Hắn chẳng những không còn sợ hãi, mà còn thừa thắng xông lên. Nay là dịp giải quyết cái mối hận ngày trước với Hạo Trinh. Thế là trước mặt Vương Gia (vừa thấy có chuyện lộn xộn bước qua xem). Bà Phước Tấn. Hắn lớn tiếng:

- Cái cô nàng Ngân Sương này ư? Trước kia là người của tôi đấy. Đã theo tôi từ khi còn là một ca kỹ ở Long Nguyên Lâu. Tôi còn chưa kịp sắp xếp để đưa cô ta về phủ, thì chợt nhiên mất tích, thì ra... thì ra là... bị Hạo Trinh hắn cướp tay trên...

Làm như vè thân mật, hắn quay qua Ngân Sương trách móc.

- Ngân Sương này. Tại sao cô lại có thể sáng Tần chiều Sở có mới quên cũ vậy hử cô?

Ngân Sương tái mặt, chẳng nói thành lời còn Hạo Trinh thì giận dữ quát.

- Đa Long, tại sao mi lại có thể ngậm máu phun người, đặt điều vu khống người khác? Ta thề chẳng dung tha ngươi!

Nhưng công chúa bước tới chắn ngang.

- Chuyện này có liên hệ đến tai tiếng của Vương phủ chứ không phải nhỏ.

Quay sang Vương Gia, Công chúa nói.

- Thừa cha! Nãy giờ cha có nghe gì không? Cha đã bị người ta qua mặt rồi, cha biết không?

Vương Gia vừa bất ngờ vừa giận dữ quát.

- Mang Ngân Sương lên trên ngay cho ta. Còn nữa... Tất cả mấy người cũng lên trên đấy hết!

Thế là mấy giờ liền sau ấy. Trong một gian phòng kín của “Hoài Viễn Lâu”. Ngân Sương bị Vương Gia và công chúa liên tục chất vấn.

Trên lầu, dưới lầu, đầy đầy thị vệ của công chúa còn những người khác không phận sự, không được vào.

Thôi má má đứng chắn nơi cửa lầu, mắt soi bói cứ nhìn Ngân Sương. Bà Tuyết Như và Tần má má cũng được dự nhưng chỉ đứng ở một bên cửa.

Bà Tuyết Như lòng bồn chồn như lửa đốt. Bà tuy biết rõ xuất thân của Ngân Sương. Nhưng với những lời “vu khống” của Đa Long. Khiến bà cũng không khỏi hoài nghi mặc dù rất tin yêu tiết hạnh cô gái họ Bạch.

- Bẩm Vương Gia, bẩm công chúa! Cái cô gái Bạch Ngân Sương này nguyên là một cô gái hát rong ở Long Nguyên Lâu.

Tay Đa Long đã tự tung tự tác nói.

- Trình Bối Lạc vì muốn chiếm đoạt cô ta, nên đã có lần đã thương tôi. Điều này, nếu Vương Gia không tin cứ hỏi các tiểu nhị và tài phán ở tiểu lầu trên thì rõ, tôi vì võ nghệ kém hơn nên đánh thua, nhưng thật ra thì trước đó Ngân Sương đã là của tôi rồi...

Hạo Trinh gầm lên chụp lấy tay Đa Long bóp mạnh:

- Đa Long! mi là thằng lão khoét hiểm độc, đê tiện, bôi nhọ người khác!

Đa Long đau quá hét lên, công chúa phải lên tiếng.

- Quân bây đầu! Hãy vào đây không chế phò mã.

Mấy tay thị vệ nghe tiếng, vội vã bước vào giữ lấy Hạo Trinh. Hạo Trinh giận quá, hét to.

- Ta biết mà, mi chẳng đụng được đến Ngân Sương, nên mới tìm cách báo thù. Nhưng bôi nhọ người khác là hèn. Ta biết bây giờ mi đã có cơ hội. Nhưng muốn làm gì thì nhắm ngay ta đây nè, đừng có bôi nhọ Ngân Sương... sống cần phải có lương tâm chứ? Mi đã giết cha người ta chết còn chưa đủ. Bây giờ muốn phá hoại cả danh dự của người ta. Mi không sợ trời xanh có mắt rồi oan gia tương báo à?

Vương Gia chỉ thấy mình bị qua mặt nên lòng bốc lửa chứ không nghĩ đến chuyện gì khác, người liếc nhanh về phía Hạo Trinh, rồi bước tới Ngân Sương.

- Tất cả im hết cho ta. Còn Ngân Sương! Hãy ngược mặt lên. Ta có vài câu muốn hỏi ngươi.

Ngân Sương tái mặt không còn giọt máu, nhìn lên.

- Có phải là mi từng hát rong ở Long Nguyên Lâu không?

- Dạ.

- Mi có họ hàng với Tiểu Khấu Tử?

- Dạ không.

- Thế mi và Hạo Trinh gặp nhau ở đâu?
- Dạ... Dạ ở Long Nguyên Lầu.
- Như vậy mi có xuất thân thế nào, nói rõ cho ta biết!
- Dạ từ nhỏ con theo cha và mẹ, sống bằng nghề hát rong.
- Thế làm thế nào mi vào được Vương phủ làm a đầu?

Ngân Sương chưa kịp nói bà Tuyết Như đã bước ra.

- Chính thiếp nhận nó vào.

Vương Gia quay sang nhìn bà Tuyết Như. Ánh mắt giận dữ vì bị qua mặt.

Bà Tuyết Như khổ sở nói.

- Lúc đó hoàn cảnh bức bách, thiếp không thể làm gì khác hơn. Hạo Trinh đến van xin. Thiếp thấy hai đứa đang yêu nhau thật tình, cảm lòng không đau, nên mới nhận nó vào phủ. Nhưng chuyện này bên trong còn nhiều uẩn khúc, thiếp nghĩ là phải từ từ giải thích cho Vương Gia, còn bây giờ Ngân Sương nó đang có mang, đừng nên gay cấn quá không tốt.

Công chúa lớn tiếng nói:

- Tại sao vậy? Thế nào là gay cấn? Thứ gái hát rong ở các trà đình tửu điểm mà lại trà trộn được vào Vương phủ. Vậy thì làm sao tin được? Ngay cả cái bào thai kia chưa biết ở đâu mà có nữa là.

Hạo Trinh giận dữ.

- Công chúa đừng nói bậy!

Công chúa trừng mắt:

- Rõ ràng quá còn gì phải hỏi! Tôi muốn nói là... Cái bào thai kia rất đáng nghi ngờ... Chưa chắc là của chàng.

Hạo Trinh giận bốc lửa:

- Sao lại không phải là của tôi Lúc cô ấy sống với tôi người hoàn toàn trinh bạch.

Công chúa chỉ tay về phía Đa Long:

- Hừ! Thế anh không nghe Đa Long nói gì ban nãy ư?

- Hắn là loại đê tiện, vô liêm sỉ. Con người như vậy cũng có người tin ư?

Và không dẫn được con giận. Hạo Trinh đã dùng hết sức mình đẩy văng mấy thị vệ, sẵn chân chàng đá thêm mấy đấm lăn nhào, rồi giựt lấy thanh trường kiếm của một thị vệ khác nhắm ngay đầu Đa Long bổ xuống. Đa Long sợ quá hét to, rồi nhảy tránh qua một bên.

Ngay lúc đó Vương Gia đã bước tới, lớn tiếng.

- Đây! Mi có đứng im không?

Mũi kiếm Hạo Trinh vừa định bổ xuống, thấy Vương Gia, vội thu về. Những người có mặt ở đấy đều đứng tim.

Vương Gia chỉ tay về phía Ngân Sương hỏi Hạo Trinh:

- Sao? Mi định làm loạn nữa à? Vì một đứa con gái có lý lịch không rõ ràng như thế này, mà mi dám liên kết với mẹ mi, với thuộc hạ thân tín của mi để qua mặt ta, lừa dối ta, mi còn chẳng nể vì thân thuộc, bất chấp cả lễ phép, luật vua, lạnh

nhặt với cả công chúa... Mi thật là... Mi thật khiến ta quá đau lòng...

Nãy giờ quỳ yên một chỗ. Chợt nhiên Ngân Sương cảm thấy đầu nhức như búa bổ. Nàng ôm lấy đầu và không còn nghe thấy gì hết. Ngân Sương nói lớn.

- Thôi đủ rồi! Đủ rồi! Tôi đi! Tôi sẽ đi ngay để mọi người yên!

Nói xong, Ngân Sương đứng dậy loạng choạng chạy về phía cầu thang. Công chúa hét lớn.

- Hãy bắt lấy nó lại!

Lúc đó Ngân Sương đã chạy đến đầu cầu thang. Thôi má má nghe công chúa ra lệnh, vội chụp lấy Ngân Sương. Nhưng Ngân Sương chạy nhanh quá, nên mất đà. Cái chụp hụt của Thôi má má làm Ngân Sương ngã lăn từ cầu thang xuống đất. Bà Tuyết Như chạy theo ra. Trông thấy cảnh đó tái mặt nhưng không còn kịp. Hạo Trinh đuổi theo hét:

- Ngân Sương! Đứng! Đứng Ngân Sương!

- Trời ơi!

Bà Tuyết Như vội vã chạy xuống lầu. Ngân Sương đã nằm im dưới chân cầu thang. Bà Tuyết Như đỡ cô gái dậy, chỉ thấy phần áo nơi bả vai bị rách toạt một mảng. Và trên phần thịt da trắng kia, một vết sẹo, một cánh hoa mai màu đỏ đập thẳng vào mắt bà.

- Trời ơi!

Bà Tuyết Như lại hét thêm một lần nữa, rồi cũng ngất lịm bên Ngân Sương.

CHƯƠNG 16

Sau cái đêm hôm ấy. Ngân Sương bị sảy thai.

Bị trượt té nhưng rất may là xương cốt Ngân Sương được bảo toàn. Có điều tinh thần của Sương lại hoàn toàn băng hoại.

Bên ngoài song, gió thu ào ào thổi, đôi lúc làm cho những son cửa như trở mình. Trong phòng, đèn không đủ sáng. Ngân Sương nằm trên giường, màn giăng trướng rủ. Nàng cứ nhắm riết đôi mắt. Bất động, không phản ứng. Với Ngân Sương, mọi thứ chẳng còn gì để mà thiết tha. Cuộc đời này, thế giới này đã muốn thì Ngân Sương cũng sẵn sàng chối bỏ.

Hạo Trinh ngồi ở cạnh giường, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của người yêu, môi mím chặt, chuyện đã xảy ra như vậy, Hạo Trinh không biết nói gì hơn. Bởi vì những lời an ủi bình thường bây giờ hoàn toàn vô nghĩa. Khung cảnh hoàn toàn yên lặng.

Hương Kỳ đã bước vào mấy lượt rồi bước ra.

- Thừa Bối Lạc gia. Theo lời y sĩ dặn, thì Tiểu thư cần phải được tuyệt đối nghỉ ngơi, xin Bối Lạc Gia hãy về để Tiểu thư an giấc.

Hương Kỳ bức rức nhìn Hạo Trinh nói.

- Ở đây đã có nô tài phục vụ Bối Lạc gia cũng cần nghỉ ngơi, suốt đêm rồi Bối Lạc gia nào có chợp mắt lúc nào đâu? Đồi

mắt của người đỏ cả. Tiểu thơ cần được bảo trọng, nhưng Bối Lạc gia cũng cần phải giữ gìn sức khỏe của mình chứ?

Hạo Trinh lắc đầu, nhưng vẫn ngồi yên. Chàng ngăn người ra nhìn Ngân Sương. Như sợ Ngân Sương sắp biến mất.

Đêm thì dài và lạnh, khung cảnh buồn khôn cùng.

o0o

Cùng lúc đó, ở một nơi khác trong Vương phủ. Công chúa cũng trần trọc trong phòng riêng, không làm sao nhắm mắt được. Chuyện Ngân Sương coi như xếp lại, sau khi Ngân Sương té lầu xảy thai. Cái gã Đa Long thì thừa lúc cả nhà náo loạn lên đó, đã lặng lẽ rút lui. Kế tiếp, Vương phủ lại bận rộn cứu chữa cho Ngân Sương, gọi thầy thuốc đến, chuẩn bị xe mã, bốc thuốc, nấu thuốc... Cảnh thật hỗn loạn chưa bao giờ thấy. Chẳng ai thèm để ý đến công chúa.

Trong cái khung cảnh đó. Công chúa đã rút lui về phòng. Đám cung nữ thì xôn xao bàn tán. Ngân Sương bị sẩy thai, coi như công chúa đã xóa được cái nhọt. Cái nỗi lo trong lòng công chúa đã biến mất. Nhưng mà... công chúa nhìn chằm chằm Thôi má má... chẳng hiểu sao người chẳng thấy vui một chút nào. Trái lại, tim cứ đập mạnh. Mà lại đập một cách hỗn loạn. Công chúa hoàn toàn không yên tâm. Trái lại như ray rức. Công chúa bối rối hỏi Thôi má má.

- Ta... Chúng ta làm như vậy có hơi quá đáng không? Sau chuyện này, rồi phò mã thế nào cũng sẽ căm thù ta và càng không đoái hoài đến ta.

Thôi má má lo âu, nhưng cố tỏ ra cứng cỏi.

- Tôi thấy thì cái a? Ngân Sương đó cũng đáng tội chết. Tôi đã

hành động như vậy chẳng qua vì muốn giữ gìn cái huyết thống Vương thất cho phò mã thôi. Nhưng mà bây giờ, thì vấn đề xem như đã giải quyết. Tất cả có thể từ từ xây dựng lại... Ông trời có mắt, chắc không phụ lòng công chúa, không để công chúa phải khổ tâm thế này lâu đâu, rồi sẽ được bù đắp.

Công chúa có vẻ suy nghĩ nhưng lại rùng mình. Thôi má má lo lắng.

- Công chúa làm sao thế?

- Đột nhiên ta cảm thấy như có một cơn gió khá lạnh thổi qua, mà không cảm thấy sao?

Rồi công chúa thu người lại, và nhìn ra khung cửa sổ. Bên ngoài gió lồng lộng làm cành hoa quế lay lay về phía cửa như những bàn tay muốn trườn vào. Công chúa run rẩy nói.

- Nếu mà... Nếu mà thật sự... Cái con Ngân Sương là chồn tinh thì ta nghĩ... Nó sẽ không để ta yên đâu.

Thôi má má không đồng tình.

- Công chúa khéo lẹ. Nếu Ngân Sương thật là Hồ Ly tinh thì làm gì tôi xô ngã cô ấy được để cô ta truy thai chứ?

Công chúa đặt tay lên lồng ngực.

- À... À... Đúng rồi, đúng rồi! Ta đúng là đã lo quẩn!

Nhưng ngay lúc đó cành cây quế bên ngoài lại đong đưa một cành nhỏ qua cửa sổ. Chiếc nhánh dài như cái đuôi chồn. Rồi một con vật gì nhảy qua. Công chúa sợ hãi nhảy vào lòng Thôi má má.

- Kìa! Con chồn!

Thôi má má nhìn kỹ, rồi nói:

- Không phải! Không phải mà! Chỉ là một con mèo thôi, công chúa đừng sợ! Cũng đừng lo. Hiện tại mặc dù phò mã đang giận công chúa. Nhưng rồi với thời gian, phò mã sẽ suy nghĩ lại, sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của công chúa. Đó là chưa nói. Hiện nay Vương gia đã rõ hết sự việc, ông ấy rồi sẽ sắp xếp lại chuyện gia đình và lúc đó chắc chắn là sẽ đứng về phía công chúa thôi.

Công chúa nghĩ ngợi:

- Nhưng mà... Còn bà Phước Tấn? Ban nãy ta nhìn thấy Phước Tấn đã chạy vội xuống lầu, bế Ngân Sương lên, mà ánh mắt của bà ta lại... Lại rất là giận dữ khi nhìn ta, mi có thấy điều đó không? Hình như cái ngã té của Ngân Sương làm cho quả tim bà ấy tan nát!

oOo

Bà Tuyết Như sau khi phát hiện ra cái vết sẹo hình hoa mai trên bả vai của Ngân Sương, trái tim bà rõ là tan nát. Người bà căng thẳng, đau đớn cùng cực. Nhiều thứ tình cảm pha trộn lại, làm bà như phát điên.

Cái sẩy thai của Ngân Sương, rồi vết sẹo hoa mai. Trời ơi! Sao chuyện lại dồn dập thế này? Bà chạy về phòng, lục tung mọi thứ tìm cho được chiếc trâm cài hình hoa mai cũ.

Tân má má là người ý tứ. Bà cho khép hết mọi cửa nẻo lại. Rồi mới bước tới nắm lấy bàn tay đang run rẩy của bà Tuyết Như.

- Phu Nhân hãy bình tĩnh! Bình tĩnh một chút! Vương Gia giờ này chưa ngủ đâu, bà đừng để ông kinh động, nguy hiểm. Chiếc trâm kia ngày trước tôi đã cất giữ, để tôi mang ra cho bà xem.

Tần má má đã mở chiếc hòm gỗ lớn ra, bên trong còn một chiếc hòm nhỏ khác màu đỏ được khắc hoa văn tỉ mỉ, bà mở ra ngoài những món nữ trang. Trong đó có chiếc hộp nhỏ đựng cây trâm hình hoa mai.

Bà Tuyết Như cầm lên, đặt lên lòng ngực mình.

- Trời ơi, nó đây rồi! Cây trâm hoa mai. Cái vết sẹo kia, hình giống như thế này. Tần má má, bà cũng trông thấy chứ? Đúng không? Phải không?

Tần má má căng thẳng không kém:

- Vâng! Vâng! Nhưng mà biết đâu đó chỉ là một sự trùng hợp? Cái vết sẹo trên vai Ngân Sương có khi là vết sẹo còn lại của bệnh đậu mùa không chừng, chỉ tại nó có giống như một đoá hoa mai...

Bà Tuyết Như cầm chiếc trâm trên tay, đứng dậy:

- Vậy thì... Bọn ta nên đến tìm Ngân Sương ngay... Chúng ta cần phải đối chứng.

Tần má má vội can ngăn:

- Không được! Không được! Cái con bé đó đáng thương quá, nó đã bị dày dạn, khổ sở, đau đớn suốt đêm qua. Rồi bị sẩy thai nữa. Nó đang tuyệt vọng cùng cực, bây giờ nếu phu nhân mà đem cả chiếc trâm cài kia ra đối chiếu... Nếu đúng, thì phu nhân sẽ ăn làm sao nói làm sao với Ngân Sương?

Không lẽ phu nhân bảo là xem thử nó có phải là đứa con mà ngày xưa phu nhân đã bỏ đi ư? Đừng có quên là... Đứng bên cạnh Ngân Sương lúc nào cũng có Hạo Trinh. Không được! Không được!

Tần má má càng nói càng thấy sợ hãi.

- Cái bí mật đó đến lúc chết đi cũng phải mang theo về suối vàng, không thể để tiết lộ ra. Phu Nhân mà để lộ ra thì không phải chỉ có tôi, phu nhân, Ngân Sương, Hạo Trinh mà cả Vương Gia cũng bị vạ lây... Đó là nói Hạo Trinh bây giờ đã là người có tước danh, đã cưới công chúa... Từ lúc nhà Đại Thanh khai quốc đến nay. Không có chuyện Mãn Hán thông hôn, huyết thống của vua chúa không cho pha tạp. Vì vậy nếu phu nhân không kín miệng, là chỉ có tội chết?

Bà Tuyết Như buồn bã:

- Làm sao tôi có thể bình thản trong lúc này được? Làm sao? Tần má má hãy suy nghĩ cho kỹ đi. Đã mười mấy năm qua. Tôi cứ mãi bị bức rức... Cứ nghĩ đến đứa con bất hạnh của mình mà đau buồn. Tôi cứ tưởng là nó đã chết. Vậy mà, đột nhiên, rồi nó lại xuất hiện trước mặt tôi. Trời ơi! Tôi không ngờ nó lại chính là Ngân Sương. Hèn gì... Ngay cái nhìn đầu tiên, tôi đã thấy nó quá quen thuộc ngay cả Vương Gia, cũng cho là giống tôi lúc còn trẻ. Đúng rồi! Đúng rồi! Nó chính là con gái của tôi... Mà nếu thật vậy thì tội quá... Nó đã khổ quá... Tôi đã nhẫn tâm trơ mắt ngó, để nó bị người ta bạc đãi, bị đày đọa, bị cực hình... Trời ơi! Có phải là trời đã dùng cái phương thức đó để mà trừng phạt tôi không? Trời đã mang trả đứa con bỏ rơi của tôi, để rồi hai mẹ con sống gần bên nhau mà chẳng hề biết... Bây giờ biết rồi, mà lại không được nhận!

Rồi bà Tuyết Như khóc như mưa, bà nói.

- Không. Không thể như vậy được! Tôi phải đi nhìn lại con tôi!

Tân má má cũng vừa khóc vừa nói:

- Chẳng được đâu! Phu Nhân đừng làm vậy! Làm vậy là không sáng suốt! Biết đâu lại không đúng. Bởi vì Ngân Sương nói rõ là có cha lẫn mẹ cơ mà. Nó có cả họ tên nghề nghiệp...

Bà Tuyết Như nắm chặt chiếc trâm trong tay:

- Hừ! Tôi phải đi hỏi nó cho ra lẽ.

Tân má má giữ lại.

- Trời ơi! Có gì mà phu nhân nôn nóng thế? Có muốn tìm hiểu thì cũng phải đợi đến khi trời sáng tỏ chứ? Phu nhân cũng cần phải suy nghĩ cho kỹ rồi hãy đến đó. Phu nhân nên biết là chuyện vừa mới xảy ra. Ở đằng đó mới về đây, rồi lụp chụp quay lại. Cái thái độ thất thần của phu nhân dễ làm mọi chuyện bại lộ, mà như vậy lợi chưa thấy, hại đã trước mắt. Liệu lúc đó Phu nhân có giữ lại được Ngân Sương không, hay là gieo họa thêm cho cô ấy?

Bà Tuyết Như nghe nói có lý nên bị thuyết phục. Bà lặng lẽ ngồi xuống mép giường. Mắt hướng ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài trời tối đen. Sao trời lại lâu sáng thế này? Sao vậy?

Lúc đó ở Tịnh Tự Sơn phòng. Trời tờ mờ sáng. Ngân Sương trở mình. Hạo Trinh ngồi cạnh, thấy vậy mừng rỡ chồm tới. Kéo lấy chiếc chăn trên ngực Ngân Sương xuống, nàng thở yếu ớt. Đôi mắt thất thần đang nhắm kín bị ánh sáng làm những cọng long mi rung nhẹ Ngân Sương mở mắt ra, trước

mặt là Hạo Trinh. Họ chỉ yên lặng nhìn nhau chẳng nói lời nào, cả ánh mắt của họ đã nói thay mọi điều họ nghĩ. Từ chuyện ân tình, niềm đau, nỗi thống khổ. Rồi không dần được. Họ ôm nhau. Ngân Sương nói.

- Em đã mất con, mất hết danh dự... như vậy sống không bằng được chết!

Hạo Trinh áp đầu Ngân Sương vào lòng ngực mình, nước mắt trào ra. Chàng bực mình sao chẳng hóa được Ngân Sương vào trái tim mình. Để hai thành một. Như vậy thì chẳng còn cái thế lực nào có thể chia cắt họ được nữa.

Hạo Trinh nghẹn ngào nói:

- Nếu trời đất này có tan biến. Trăng và tất cả mặt trời không còn, để quả đất này trở nên băng giá hay sa mạc. Thì em cũng không bao giờ cô đơn. Vì lúc nào bên em cũng còn có anh.

Ngân Sương dòng lệ tuôn trào.

- Thật vậy ư? Hạo Trinh!

Hai người ôm nhau khóc nước mắt sẽ rửa sạch hết những bóng đen trong tâm hồn, rửa sạch cả đau khổ.

Trong lúc hai người quên cả bằng thời gian, thì bà Phước Tấn và Tần má má xuất hiện. Đến nơi, trông thấy cái cảnh trên, Bà Tuyết Như cũng không dần được xúc động. Bà chạy tới mở rộng đôi tay, ôm chầm cả hai người. Bà khóc, đau khổ và tủi thân. Bà nói.

- Trời ơi! Tại sao tụi con lại lăm trắc trở như vậy? Trời đã cho hai con yêu nhau, rồi lại đầy đọa... Nhưng trời cũng có mắt, để cho ba mẹ con ta, tan rời hợp. Những khổ đau và phiền hà

tụi con có đều do ta gây ra cả. Lỗi ở ta, ta đã không bảo vệ được các con. Ta để cho các con cứ bị chia cách. Đã không cho được các con một mái ấm gia đình. Ta còn làm các con khổ. Đúng rồi, vì ta đã nghịch lại ý trời, nên mới có cảnh đoạn trường này. Ta thật là hối hận... Ta van xin trời cao. Tất cả những hậu quả lỗi lầm cũ hãy để ta gánh chịu hết, ta xin nhận mọi trừng phạt! Còn các con ta phải được hạnh phúc! Chúng phải được hạnh phúc!

Bà Phước Tấn nói liền một hơi. Hạo Trinh và Ngân Sương chẳng hiểu gì cả. Nhưng trong cái phút giây cảm động này, đột nhiên lại hưởng được cái tình mẫu tử trên xuống. Cả hai cùng cảm động... Nhất là Ngân Sương, cái đau khổ bấy lâu nay một gánh bấy giờ có người san sẻ, cảm thông. Lại được thương yêu, còn gì bằng. Ngân Sương chợt thấy mọi cay đắng như hoàn toàn biến mất.

Hạnh Phúc quay lại với nàng.

CHƯƠNG 17

Vương Gia sau mấy ngày điều tra, nghiên cứu, hạch hỏi Tiểu Khấu Tử, A Khắc Đan, Thường má rồi đến Tài Phán và Tiểu Nhị của Long Nguyên Lầu. Từ đó kết hợp lại mới làm rõ được thân thế của Bạch Ngân Sương.

Nghĩa là... Ít ra ông cũng có được cái cảm giác là đã làm rõ được thân thế của cô gái bấy lâu làm náo động Vương Phủ, Ngân Sương trước đó đã hát rong ở Long Nguyên Lầu, rồi bị Đa Long chọc ghẹo thế nào, Hạo Trinh ra tay cứu giúp ra sao đến ông lão họ Bạch vì muốn bảo vệ con gái mà hy sinh, sau đó Ngân Sương định bán mình chôn cha rồi sự tái xuất hiện của Hạo Trinh. Chuyện mướn nhà ở hẻm Mai Nhị, Hạo Trinh ghé qua tạo nên một tổ ấm nhỏ. Ngân Sương núp dưới danh nghĩa là thân thuộc họ hàng của Tiểu Khấu Tử để được bà Tuyết Như cho vào cung...

Tất cả những tình tiết đó phác họa cho Vương Gia thấy, ngoài cái mưu đồ để được vào cung ra, nó hoàn toàn tình cảm, chẳng có một chút âm mưu đen tối nào, mà muốn đạt được nó còn phải trải qua biết bao nhiêu trắc trở, éo le đầy cảm động. Vương Gia là người nhiều kinh nghiệm sống, chuyện thương hải tang điền, trên cõi đời này mục kích quá nhiều. Chuyện cấy kết, mưu đồ, chuyện tội ác ở nơi cung cấm ông cũng rõ. Đối với những con người gian xảo, ngấm máu phun người như Đa Long chẳng phải là hiếm.

Chuyện được dựng lại một cách tình tiết. Ngoài cái cảm giác

“bị qua mặt” ra. Còn thì chuyện của Bạch Ngân Sương rất đáng thương. Con bé lại bị sẩy thay. Còn quá trẻ mà lại gánh chịu quá nhiều tai ương, tội thật!

Nhưng mà... Nước thì có phép nước, nhà thì có gia quy! Cái hành vi “lừa gạt” “qua mặt” đó là một cái tội, không thể không xử phạt. Thế là Tiểu Khẩu Tử bị đưa vào tù, phạt roi hai mươi trượng. A Khắc Đan tự nguyện cũng bị quỳ ở phòng luyện võ một ngày một đêm.

Bà Tuyết Như thấy hai thân tín của Hạo Trinh bị phạt sợ hãi nắm lấy tay áo Vương Gia nói.

- Nếu ông mà định phạt Hạo Trinh và Ngân Sương, thì tôi đây này, tôi xin chịu thay cho chúng nó. Ông muốn phạt thế nào tôi nhận cả chỉ xin đừng đùng đùng đến chúng cho tôi. Con Ngân Sương, cuộc đời nó khổ quá nhiều. Nó cũng chẳng thiết sống đâu. Còn Hạo Trinh, nó cũng đâu có sung sướng, nó bị dày dò đến độ, chẳng thấy hạnh phúc! Ông là Vương Gia, lại là cha của nó... Ông đã thấy rõ chúng nó yêu nhau dường nào Tình yêu vô tội! Nếu coi như ông chẳng hề biết chuyện đó, thì ít ra ông cũng phải cảm động vì sự thành tâm của chúng chứ?

Vương Gia hừ một tiếng. Thật ra thì lòng ông đã mềm đi nhiều, nhưng vì cái vị thế nghiêm khắc của Vương Gia nên ông cảnh cáo:

- Ta chỉ mong là từ đây về sau, trong Vương Phủ này không còn chuyện mờ ám nào xảy ra nữa. Nếu có một sự qua mặt nào khác. Thì lúc đó đừng trách ta, đừng hòng cầu xin. Ta sẽ không tha cho đâu?

Bà Tuyết Như nghe qua giật mình! “Qua mặt”? Chuyện qua mặt lớn nhất hiện nay là “Ngân Sương! Thân thể của Ngân

Sương!” Mà bà biết sớm muộn gì rồi Vương Gia cũng sẽ rõ.

Bà Tuyết Như đã tìm hiểu được lý lịch của Ngân Sương. Lợi dụng lúc Vương Gia bận chuyện trong phủ. Hạo Trinh đi vắng. Bà lấy cớ là ghé qua thăm Ngân Sương. Những cuộc ghé thăm này thường xảy ra lúc Ngân Sương ngủ. Và bà đã len lén lấy chiếc trâm “Hoa Mai” ra so với vết sẹo trên vai của Ngân Sương. Hai mẫu dáng hoàn toàn hòa hợp nhau và Bà Tuyết Như với Tần má má đã trao nhau cái nhìn qua màn lệ. Mọi chuyện đã quá rõ ràng rồi. Sau đó, khi Ngân Sương tỉnh lại. Bà còn lựa lời truy hỏi.

- Này con, con ở bên ta đã bấy lâu nay, vậy mà ta chưa hề biết cha mẹ con là ai? Hãy nói cho ta biết tên họ người, làm gì, ở đâu? Nhà con có mấy chị em? Có còn thân nhân nào ở chốn kinh thành này không? Kể cho ta biết đi nào?

- Dạ không? Con là con duy nhất chẳng có anh chị em gì cả. Mẹ con mãi đến năm bốn mươi tuổi mới sinh ra con.

- Vậy à?

- Cho con tên là Bạch Thắng Linh, là một thầy đàn, ông ấy đàn hồ cầm rất điêu luyện. Mẹ con thì cũng tài giỏi hơn người, biết đánh trống, ca hát, lại soạn nhạc nữa. Gia đình con nhàn nghề ca hát ở kinh đô này đã lâu. Và con cũng được sinh ra ở kinh đô này.

Bà Tuyết Như gật gù:

- À! Thế con sinh ra vào ngày nào vậy?

Ngân Sương nhìn lên bà Tuyết Như:

- Dạ, con sinh ngày hai, tháng mười năm Mậu Dần. Chuyện

này con có kể lại với anh Hạo Trinh. Anh ấy bảo là chúng con sinh cùng năm cùng tháng, cùng ngày nữa. thật kỳ lạ!

Bà Tuyết Như bây giờ tin tưởng trăm phần đã xác định được thân thế của Ngân sương. Lòng đau như thắt, bà hỏi thêm một câu.

- Thế lúc đó, gia đình con sống ở khu vực nào trong thành phố Bắc Kinh này?

- Lúc còn nhỏ, gia đình con sống ở vùng ngoại ô. Ở một nơi heo hút có tên là Hạnh Hoa Khê.

Hạnh Hoa Khê? Con tuổi Hạnh Hoa? Hai mươi một năm về trước chính ở nơi này, đưa con gái mới chào đời của bà đã được thả trôi theo suối. Và rồi... Thì ra vợ chồng lão họ Bạch đã nhặt được đem về nuôi... Thế này thì.... Không có gì phải hỏi nữa. Chẳng có gì để mà hoài nghi nữa... Bà Tuyết Như chăm chú nhìn Ngân Sương, rồi ôm chầm lấy con gái vào lòng xiết mạnh. Bà nghẹn ngào nói.

- Nghe này, con ơi! Cuộc đời khổ ải của con đã qua rồi. Kể từ hôm nay nếu trời à có nổi sấm sét thế nào thì ta cũng hứa với con. Mọi thứ sẽ có ta chống đỡ.

Sau hôm ấy. Bà Tuyết Như cùng với Tần má má đã lặng lẽ đến Nghĩa trang Hương Sơn, thắp một nén hương trên mộ Bạch Thắng Linh. Bà thành tâm lạy ba lạy với lời cầu khẩn.

- Bạch sư phụ Bạch sư mẫu, xin hai người ở chốn linh thiêng chứng giám cho ba lạy này. Đây là những cái lạy cảm ơn người đã có công nuôi dưỡng con gái tôi, yêu quý nó, dạy dỗ nó nên người. Hiện nay thì tôi thấy không thể không tin chuyện nhân quả tuần hoàn được vì vậy mong rằng ở kiếp

sau, chúng ta có duyên sẽ gặp lại nhau, tôi nguyện làm thân trâu ngựa, để đáp lại cái ân ở kiếp này của hai vị.

o0o

Thân thế Ngân Sương tuy đã được làm tỏ rõ. Nhưng quả tội cho bà Tuyết Như, biết con mà chẳng dám nhìn. Tần má má nói đúng. Cái chuyện này không đơn giản, nó sẽ liên lụy đến cả gia tộc. Nó đưa đến tội khi quân. Và lúc đó chỉ còn có nước chết nếu bị lộ ra ngoài.

Vì vậy bà Tuyết Như đành cắn môi, cố niêm kín bí mật trong lòng nghe Vương Gia hăm dọa “không chấp nhận một sự qua mặt khác” làm tim bà nhói đau. Bà sợ hãi. Thế mới biết cái hành động hai mươi năm về trước, bây giờ phải trả giá đắt dường nào. Nếu chuyện trả giá đó mà chỉ một mình bà gánh chịu thì cũng chẳng sao đằng này nó liên lụy đến cả Ngân Sương và Hạo Trinh. Mà nếu xảy ra, thì quả là điều ân hận.

Tiểu Khấu Tử bị đánh, A Khắc Đan bị phạt, Ngân Sương bị sảy thai... Hạo Trinh chấp nhận mọi thứ bởi vì như Vương Gia đã nói.

- Nước thì phải có phép nước, nhà thì phải có gia quy!

Cũng trong buổi chiều hôm ấy. Hạo Trinh đã dẫn theo mấy tay võ sĩ. Xong vào dinh công chúa. Ngoài cửa có tiếng hô:

- Phò mã đến!

Tướng Hạo Trinh đến giảng hòa. Công chúa vội dặn Thôi má má đi ngay ra đón. Thật ra thì lúc đó công chúa cũng có một chút mặc cảm, vì cái chuyện tối hôm qua. Công chúa cũng đang muốn làm hòa... Không ngờ Hạo Trinh tiến vào không phải với thái độ hòa nhã, mà lại đằng đằng sát khí. Vừa thấy

hai người. Hạo Trinh đã ra lệnh cho võ sĩ.

- Đưa ngay mộ Thôi này ra ngoài cho ta!

Đám thị vệ vừa nghe lệnh, đã xông ngay lên chụp lấy Thôi má má trối ngay lại. Thôi má má biết sắp gặp chuyện chẳng lành, vội sụp xuống nói:

- Xin phò mã tha tội cho! Xin phò mã tha tội cho!

Một mặt quay lại cầu cứu.

- Xin công chúa hãy cứu mạng tôi! Hãy cứu tôi!

Công chúa nhanh chóng bước tới chụp áo Hạo Trinh.

- Chàng định làm gì vậy? Hãy thả bà ấy ra!

Hạo Trinh đẩy công chúa qua một bên, trừng mắt.

- Công chúa hãy nghe này. Cô đã liên kết với cái tay Đa Long kia tạo ra bao nhiêu sóng gió ở Vương Phủ này, lại còn xúi mộ Thôi này ra tay đẩy Ngân Sương té lầu, xảy thai... Cô tưởng cô là công chúa rồi muốn làm gì thì làm ư? Nhưng cô đừng quên rằng cô đã được gả cho tôi, cô đã là vợ tôi! Tôi là chồng thì tôi cũng có quyền xử dụng gia pháp để trị cô. Bắt đầu từ hôm nay, cô như bị bỏ vào lãnh cung. Tôi sẽ không còn qua lại với cô nữa. Còn cái mộ Thôi này, thì mộ ta phải đền mạng cho đứa con đã mất của tôi. Mộ ta phải được đưa vào tù lãnh phạt!

Công chúa thấy thái độ đàng đàng sát khí của Hạo Trinh, vội xuống nước:

- Oan cho tôi lắm, phò mã ơi! Tôi không hề liên kết với gì với tay Đa Long. Tự tay hắn dẫn xác đến, tôi cũng không hề xúi

dục Thôi má má đẩy Ngân Sương xuống lầu. Đó hoàn toàn là tai nạn...

Thấy thị vệ sắp giải Thôi má má đi, công chúa năn nỉ.

- Hãy thả Thôi má má của tôi ra. Bà ấy là vú nuôi mà cũng là người thân thích nhất của tôi ở đây. Hạo Trinh! Anh đã hiểu lầm rồi! Đừng làm vậy!

Hạo Trinh lạnh lùng:

- Vậy à? Hiểu lầm hay không bây giờ cũng chẳng cần. Chỉ biết là bi kịch đã xảy ra và không có gì cứu vãn được nữa, bà ta phải bị trừng trị!

Rồi quay sang đám thị vệ, Hạo Trinh ra lệnh.

- Đưa mẹ ta đi!

Công chúa sợ hãi, vội chạy ra kêu người của mình.

- Bọn bây đâu? Bọn bây đâu cả rồi?

Thấy đám cận vệ của mình đứng yên, công chúa quay sang đám thị vệ của Hạo Trinh và nói.

- Chúng bây muốn đưa Thôi má má đi thì hãy đưa ta đi trước đi!

Đám thị vệ của Hạo Trinh tuy làm theo lệnh chủ nhưng nào có dám động đến công chúa. Thế là hai phía ở trong tư thế hoàn toàn khó xử. Tiến thoái lưỡng nan. Bọn thị vệ của Hạo Trinh muốn đưa Thôi má má đi cũng không được vì công chúa ở phía trước. Bên ngoài còn có đám cận vệ của công chúa nữa.

Hạo Trinh nghiêm giọng với đám thị vệ của công chúa.

- Bọn bây định nổi loạn ở Vương Phủ này à?

Thấy chúng đứng yên Hạo Trinh quay sang công chúa.

- Cô gây chiến như vậy còn chưa đủ sao? Bây giờ muốn máu chảy ở đây nữa, cô mới hài lòng à?

- Không phải! Không phải như vậy!

Công chúa làm lành khoát tay ra lệnh cho lính mình đứng qua một bên, rồi quay sang Hạo Trinh, dịu giọng.

- Coi như chuyện hôm qua là thiếp đã sai, thiếp xin lỗi chàng? Nhưng mà, xin chàng đừng đưa Thôi má má của thiếp đi. Thiếp không muốn điều đó xảy ra lúc này.

Hạo Trinh nói:

- Được! Không đưa đi thì xử ngay tại chỗ! Thị vệ đâu thi hành ngay!

Một thị vệ của Hạo Trinh, vội bước ra, lấy giải lụa trắng trong người ra quấn quanh cổ Thôi má má, làm bà này kinh hải kê lên!

- Công chúa ơi! Công chúa, hãy cứu mạng tôi!

Chỉ kêu được mấy tiếng, giải lụa đã xiết lại làm đôi mắt mù ta trợn trừng. Công chúa thấy vậy hồn phi phách tán. Vội quỳ xuống trước mặt Hạo Trinh, van xin.

- Đừng! Đừng như vậy! Thiếp xin chàng. Thôi má má với thiếp tình sâu nghĩa nặng. Thiếp xem bà ấy như mẹ đẻ. Bây giờ thiếp quỳ xuống đây. Thiếp không còn là công chúa,

không dám lấy cái tư cáchh đó nữa. Thiếp xin dập đầu cầu xin chàng tha mạng cho Thôi má má. Chàng hãy thương tình. Thiếp bây giờ là người đàn bà cô đơn, chẳng được chồng thương, chỉ có Thôi má má là chỗ dựa... Thiếp xin chàng hãy tha cho bà ấy.

Công chúa lúc quá sợ hãi đã nói liên tục, dập đầu liên tục. Tất cả những người hiện diện lúc đó đều bất ngờ, kể cả tay thị vệ thì hành án.

Kịp lúc đó Vương Gia và Tuyết Như phu nhân đến nơi. Vương Gia vừa thấy đã giật mình.

- Mi làm gì vậy? Mi dám tự tiện xông vào dinh công chúa lại tự ý xử dụng hình phạt. Mi có biết là mi làm gì không? Mau mau thả người ra!

Hạo Trinh quay qua Vương Gia.

- Ở trong phủ của chúng ta, chuyện tự ý xử dụng hình phạt là chuyện quá thường xảy ra rồi. Đâu phải chỉ mới bây giờ? Đây những chuyện còn sờ sờ đó? Tiểu Khấu Tử bị đòn, A Khắc Đan bị phạt, Ngân Sương bị thẩm vấn rồi bị người ta mưu sát... Vậy thì những chuyện đó phải giải quyết làm sao? Nếu đã có biệt lệ như vậy, thì thêm hay bớt một lần nữa cũng nào có nghĩa lý gì? Cái mụ Thôi này đã gây ra bao nhiêu chuyện động trời. Con thù mụ ta thấu xương... Hôm nay con muốn mụ ta phải đền mạng.

Vương Gia trừng mắt.

- Hạo Trinh! Không lẽ mi không còn nghe lời của ta ư?

Ông bước tới nắm lấy tay Hạo Trinh nghiêm giọng.

- Ta biết chuyện Ngân Sương bị áp bức, rồi con bị mất con, những điều đó làm con giận, con bất bình, nhưng mà trên đời này có cái gì toàn hảo đâu? Con cũng đừng nên chỉ thấy cái xấu của kẻ khác. Dù gì thì bây giờ mưa đã qua, trời lại sáng rồi cái địa vị của Ngân Sương đã được cả nhà thừa nhận. Chẳng còn ai thắc mắc cũng như hoài nghi về sự trinh bạch của nó. Người ta nói nếu không có chuyện mất của làm sao cứu được người? Con bây giờ cũng còn trẻ, thì lo gì không có con? Năm nay không được làm cha thì sang năm. Chứ nếu bây giờ vì chuyện đó mà con lại giết người có phải là gây thêm oan nghiệt nữa không?

Hạo Trinh nhìn cha. Dưới cái ánh mắt nghiêm nghị nhưng đầy cảm thông và những lời phân tích thiệt hơn làm Hạo Trinh mềm lòng phần nào. Chàng quay sang công chúa nói.

- Vì có sự can thiệp của cha nên ta tha cho mục Thôi một lần, nhưng mà phải nhớ. Cái món nợ này ta không quên đâu. Ta sẽ ghi sổ để đó. Công chúa nghe rõ chứ? Và cũng chính cha ta vừa rồi xác định. Vị trí của Ngân Sương trong nhà này đã được mọi người công nhận. Nếu các người mà còn bịa đặt chuyện này chuyện nợ để vu khống ta sẽ không tha cho đâu. Ta cũng nghiêm khắc cảnh cáo nếu công chúa mà quay về cung lần nữa để tố ta với vua cha, thì cứ tự tiện, ta sẵn sàng vào hầu. Nhưng coi chừng hậu quả con người ta sinh ra đời sống chết có số giàu sang có số. Ta không sợ đâu!

Công chúa quỳ đó cả người run rẩy. Cứu được Thôi má má, công chúa đã quá mừng rồi, dám đòi hỏi gì hơn? Công chúa dập đầu.

- Dạ... Thiếp không dám! Không dám làm bận gì nữa đâu!

Hạo Trinh bấy giờ mới khoát tay, dám thị vệ của chàng rút

lui. Vương Gia nhìn cảnh đó thở dài, nói với công chúa.

- Thôi chuyện cũng chưa có gì xảy ra, thì cũng nên kết thúc đừng gây thêm phiền toái đến tai Hoàng Thượng mà chẳng vui.

Rồi Vương Gia, Phước Tấn, Hạo Trinh và đám thị vệ kéo đi hết. Còn lại Công chúa nhào tới cởi giải lụa cho Thôi má má. Đến lúc đó Thôi má má vẫn chưa hoàn hồn. Công chúa cũng vậy. Người lảo đảo như kẻ mộng du.

- Ta đã sớm biết mà... Ta không cự lại với nó đâu... Làm sao có thể đụng đến nó được? Vì nó nào phải là người? Nó là hồ ly tinh! Hồ ly tinh! Chắc chắn như thế!

CHƯƠNG 18

Cũng từ đó, cái tin đồn. Ngân Sương không phải là người mà là “Hồ ly tinh” hay nói đẹp hơn là “Hồ tiên cô” được lan rộng ra. Không phải chỉ ở Vương phủ mà cả vùng lân cận. Đã là tin đồn tức là những gì không có thường loan truyền rất nhanh, nhất là những chuyện liên hệ đến thánh thần, yêu quái. Để trở thành câu chuyện truyền khẩu mua vui trong các buổi hội họp, tiệc tùng, tán gẫu. Thành viên trong Vương phủ lại nhiều quá, phần lớn là a đầu, thị vệ, lính canh, nô bộc. Họ xuất thân từ đám thị dân ít học, nên chuyện này còn dễ bị thêu dệt, huyền thoại hóa thêm.

Khi chuyện đã trở thành truyền khẩu thì không có gì có thể cản ngăn được.

Chính Ngân Sương, Hạo Trinh rồi Vương gia cũng nghe chuyện đó. Ngân Sương đã ngạc nhiên.

- Ta là Hồ ly ư? Con chồn lông trắng hiện hình người để trả ơn cứu tử? Tại sao người ta lại nói vậy? Sao họ lại ác ý thế?

Trong khi Tiểu Khấu Tử lại nghĩ khác, anh chàng nói.

- Như vậy thì cũng hay đó chứ? Bởi vì khi họ nói họ có vẻ vừa sợ, vừa kính trọng. Có cả cung nữ còn lén mang hình của “Dì Bạch” ra thờ nữa. Vì vậy, tôi nghĩ. Chuyện đó chẳng có hại mà có lợi, nó như tấm bình phong chắn cho dì Bạch không để ai xâm phạm. Vậy thì cứ để mặc họ loan truyền đi!

Còn Hạo Trinh? Nhìn Ngân Sương với thái độ khó hiểu.

- Hồ tiên cô? À..... Cũng đúng thôi, vì em thích mặc áo trắng nên biến thành chồn trắng chứ gì? Vậy thì để từ từ xem. Em có chút phép tiên nào để khiến anh chán em không?

Ngân Sương thì có vẻ lo lắng.

- Nếu em thật sự là chồn tinh, em phải biến em ra thật nhỏ, như thế này này....

Ngân Sương đưa tay ra so sánh. Hạo Trinh chưa hiểu thì Ngân Sương đã giải thích.

- Vì như vậy, anh có đi đến đâu cũng mang em theo được, đến đó, em sẽ núp trong cánh tay áo của anh, em có thể cùng anh vào châu vua, hoặc cùng vua đi săn bắn...

Hôm ấy, vào đầu một ngày tháng chín. Mùa thu là mùa săn. Hoàng thượng lại giáng chỉ, sẽ tổ chức một buổi săn bắn trong rừng. Vương gia, Hạo Trinh, Hạo Tường đều được chỉ định theo hầu.

Đoàn tùy tùng lần săn đó thật lớn, tháp tùng theo có đủ cả Vương thất, tử đệ với Vương Công đại thần trong triều, vì vậy mà cả Vương gia và hai con đều có mặt. Đây là một vinh dự hiếm có, nhưng mà Hạo Trinh lại không vui. Bởi vì chuyến đi này nào có nhanh chóng kết thúc, nó sẽ kéo dài tùy theo sở thích của nhà vua. Ngắn thì khoảng mười hôm, mà dài thì trên tháng. Mà trong cái khoảng thời gian dài không có chàng ở nhà. Ngân Sương ở cạnh công chúa như chuột gần mèo, lại chẳng có người bảo vệ. Đó là nguyên nhân khiến Hạo Trinh không yên tâm.

Bà Tuyết Như nhận ra điều đó, trấn an.

- Đừng lo, có ta mà! Con cứ yên tâm mà đi hầu vua. Vua đang thích con đấy. Đừng để người phật lòng. Riêng công chúa chẳng làm gì được Ngân Sương đâu, có ta bảo vệ! Ta sẽ bảo vệ nó hết sức mình. Bởi vì ta quý nó hơn cả con ruột của ta. Con cứ yên tâm đi. Ngân Sương sẽ được ở bên cạnh ta Có ta, chẳng ai dám lộn xộn!

Tân má má cũng tiếp lời.

- Công chúa bây giờ khác công chúa ngày trước. Tôi để ý thấy, từ lúc tiểu gia muốn giết Thôi má má đến giờ, bà ấy đã thay đổi nhiều, không còn hung dữ như trước. Nghe cung nữ Tiểu Ngọc nói thì sau trận đó. Công chúa đã sợ khiếp đi, không chỉ vì sự cứng rắn của thiếu gia, mà còn vì những lời đồn “Hồ tiên cô”. Chỉ cần nghe đến tên Dì Bạch là bà ấy đã run bầy bầy. Đâu có lý do gì mà đến gây chuyện với Ngân Sương nữa chứ?

Hạo Trinh cứ không yên tâm.

- Thôi thì thế này vậy. Tôi sẽ để A Khắc Đan và Tiểu Khấu Tử lại nhà bảo vệ cho Ngân Sương!

Ngân Sương nghe nói đã khước từ.

- Không được! Không được! Đâu cần phải sợ như thế? Em cũng đâu có đến nỗi nào. Ở trong Vương phủ lại có mặt đông đủ người, thì đâu có chuyện gì nguy hiểm xảy ra. Chàng cứ đi đi. Ra ngoài mới cần người bảo vệ Tiểu Khấu Tử và A Khắc Đan bên cạnh chàng. Như vậy em mới yên tâm!

Cuối cùng, sau những tính toán cân nhắc, A Khắc Đan được theo hầu Hạo Trinh, còn Tiểu Khấu Tử được lệnh ở lại nhà. A Khắc Đan có sức khỏe hơn người, nhưng có cái hữu đồng vô

muu, nên dễ gây sự, còn Tiểu Khấu Tử tay thư sinh nhỏ, nhưng tính toán nhạy bén, có thể ứng phó sự việc dễ dàng hơn.

Thế là Hạo Trinh lên đường.

Tuy chỉ là một cuộc tạm biệt, nhưng giữa Hạo Trinh và Ngân Sương cũng có một cuộc chia tay ngậm ngùi. Họ chong đèn ngồi cạnh nhau, thủ thủ điều căn dặn. Khung cảnh hạnh phúc hoàn toàn khác hẳn bên dinh công chúa.

Nhưng có thể nào, thì sáng hôm sau Hạo Trinh, Hạo Tường và Vương gia cũng phải ra đi. Vương phủ mà cùng một lúc lại vắng mặt ba người đàn ông bề thế nhất, thì cái khung cảnh ở Vương phủ cũng buồn tẻ đi thật nhiều.

Theo lệnh của bà Tuyết Như, Ngân Sương mỗi ngày mang kim chỉ qua phòng Tuyết Như phụ nhân, ngồi ở đấy khâu thùa. Hết thêu đai lưng cho Hạo Trinh đến khăn tay rồi ví tiền, áo đai lễ... Ngân Sương thêu rất khéo. Bà Tuyết Như thường ngồi đối diện nhìn Ngân Sương thêu với ánh mắt trìu mến. Chưa bao giờ bà cảm thấy yên ổn, hạnh phúc hơn bây giờ. Ngân Sương là con gái của ta! Đưa con gái út, mất đi lại trở về. Mấy lần bà muốn ôm vào lòng bày tỏ nỗi niềm. Nhưng rồi cố nén xuống để khỏi phải hành động một cách kém suy nghĩ.

Hạo Trinh đi được mấy ngày đầu. Vương phủ trôi qua trong êm ả chẳng có chuyện gì xảy ra. Nhưng rồi, sau đấy có tin ở dinh công chúa. Công chúa đã ngã bệnh.

Các thầy thuốc giỏi nhất được vời đến. Bà Tuyết Như thấy lo lắng. Bà kéo cả Phiên Phiên sang phòng công chúa vấn an.

Công chúa nằm trên giường, người uể oải, đôi mắt thất thần. Nói năng rối loạn. Bà Tuyết Như thấy căng thẳng. Sao lạ vậy? Chỉ mới có mấy ngày. Bệnh lại trở nặng nhanh chóng vậy sao? Nếu có chuyện gì không hay xảy ra thì biết ăn làm sao, nói làm sao với Hoàng Thượng? Thầy thuốc đến bắt mạch, ra toa, thì phần lớn đều cho thuốc bổ bồi dưỡng nguyên khí, hoặc cảm mạo thương hàn. Thuốc uống vô chẳng thấy một chút hiệu quả nào hết.

Công chúa ngày qua ngày lại gầy yếu tiều tụy đi. Sau đó lại biếng ăn, biếng uống, từ chối cả thuốc men. Mà nào chỉ có vậy? Công chúa cũng không chịu nằm yên trên giường. Cứ đứng dậy đi tới đi lui trong phòng, đôi lúc lại bực dọc như con thú dữ bị nhốt. Chỉ cần trông thấy ánh sáng hoặc cảnh cây lay động ngoài cửa sổ, là sợ hãi hét la. Công chúa bầu chặt lấy Thôi má má, kêu lên.

- Con chồn tinh! Con chồn kia! Nó đến để bắt ta đấy! Nó đến đây báo thù... Nó đang đứng bên ngoài cửa sổ!

Thôi má má phải vội vã đóng kín cửa sổ lại. Kín như bưng, không để cả gió lọt vào. Bà vừa sợ, vừa đau lòng nói.

- Không có đâu! Công chúa đừng sợ, tôi đã đóng hết cửa rồi, nó không vào được đâu!

Công chúa trợn mắt, nhìn quanh, khi đã thấy không có gì để sợ nữa, mới yên tâm ngồi xuống, nhưng chẳng được bao lâu, lại nhìn lên ngọn đèn nói.

- Nó đã vào rồi kia! Vào đến rồi! Có làm thế nào cũng vô dụng thôi. Nó là Hồ ly tinh mà... Ở đâu nó lại không đến được? Mi nhìn xem! Nhìn xem! Ta chống không lại nó nữa rồi!

Rồi ôm lấy Thôi má má, công chúa lại run rẩy.

- Nó tìm cách đẩy phò mã đi! Nó cô lập ta! Nó muốn đổi phò với ta mà... Hiện giờ... Nó đang ở trong cái phòng này đây, mi có thấy vậy không?

Mắt công chúa trợn ngược nói.

- Đó! Gió ào ào thổi... Mi có nghe không? Vậy là nó đã đến! Nó đang đến!

Thôi má má nghe công chúa nói, càng kinh hãi, vội nói.

- Công chúa! Hay là chúng ta hãy rời khỏi nơi này? Quay về cung vua đi. Cần phải rời khỏi nơi đáng sợ này ngay. Công chúa thấy thế nào?

Công chúa lùi lại sát bên Thôi má má, nói như hét lên:

- Không được! Ta làm sao có thể rời cung được, ta về đây rồi Hạo Trình tìm không thấy ta, chàng sẽ nghĩ sao?

- Ông ấy!

Thôi má má ngẩn ra nhìn công chúa thấy thái độ ngậy dại của công chúa mà đau lòng. Nên vừa định nói:

- Ông ấy không hề quan tâm chuyện đó đâu.

Đã ngưng lại, chỉ thở dài. Vậy thì... mình phải làm sao? Phải làm sao bây giờ?

Cung nữ Tiểu Ngọc lo thuốc thang bên cạnh, chợt lên tiếng.

- Con thấy thì... Công chúa cứ uống thuốc thế này, chẳng có một tí kết quả nào đâu, đây không phải là bệnh tật thông

thường, mà là... Bệnh tà. Có thể là vì công chúa đã xúc phạm đến “Hồ tiên cô”. Vậy sao chúng ta chẳng nhờ đến một vị đạo sĩ đó có phép thuật cao cường giúp đỡ?

Công chúa vừa nghe nói tới đạo sĩ, mắt chợt sáng lên như vó được phao:

- Đạo sĩ à? Đúng rồi! Đúng rồi! Mi phải kiếm cho ta một vị đạo sĩ, mời ông ta đến đây ngay.

oOo

Thế là đạo sĩ được mời vào dinh công chúa.

Vị đạo sĩ, một tay cầm chuông, một tay cầm phất trần, mắt nửa nhắm nửa mở cứ đi vòng vòng trong sân, chiếc chuông trong tay lắc “keng! keng!”. Miệng đọc thần chú bằng tiếng gì không rõ. Rồi đột nhiên dừng lại, mắt hướng về phía đông “À” lên một tiếng nói.

- Đúng rồi! Ở đây có quỷ lộng hành!

Công chúa hướng mắt về phía lão đạo sĩ chỉ. Rõ ràng đấy là hướng của “Tịnh Tự Sơn Phòng”

- Thật vậy ư? Như vậy, ta phải làm sao bây giờ?

- Thì phải lập đàn hương án. Rồi công chúa giữ thân chay tịnh tập trung tư tưởng, ngồi ở đàn sau. Còn cái người do Hồ ly tinh hóa thân thì phải bị bắt trói lại để ngồi phía trước đàn. Bần đạo lúc đó mới làm phép giải.

Thôi má má nghe nói, lạng người đưa tay sờ cổ, run rẩy.

- Nhưng mà... Dì Bạch đó... Bọn tôi chẳng ai dám động đến. Chớ đừng nói là trói lại, không được đâu! Không được đâu!

Đạo sĩ nói.

- Vậy thì cứ mời cô ta đến đây, phần còn lại bản đạo sẽ thi hành các vị đừng sợ gì cả. Bản đạo có phép thuật cao cường. Nếu cần sẽ đấu phép với nó, bắt nó phải hiện nguyên hình và mọi lời nguyên sẽ được hóa giải cả!

Thôi má má kinh ngạc.

- Bắt nó hiện nguyên hình được à?

Vị đạo sĩ gật đầu. Thôi má má tràn trề hy vọng.

- Vậy thì chỉ có cách đó. Nó mà hiện nguyên hình rồi thì những người bị nó ám, mới có thể tỉnh ngộ được!

Vị đạo sĩ khoát tay một cách tự tin:

- Tự nhiên như thế! Bất kể một ai, nam cũng như nữ bị ám, đều sẽ tỉnh ngộ hết. Không còn bị nó phỉnh gạt!

Thôi má má nghĩ. Nếu mà phò mã có thể tỉnh ngộ, rồi bà Phước Tấn nữa thì công chúa sẽ khỏe mạnh, sẽ thoát khỏi bệnh tà... Lúc đó phò mã sẽ quay về với công chúa. Như vậy còn gì hơn?

Thế là Thôi má má quay qua nháy mắt ra hiệu với công chúa. Bằng mọi cách, bằng mọi giá phải triệu cho được Ngân Sương đến nơi này!

Sáng hôm ấy, Ngân Sương vừa mới rửa mặt, chải tóc xong, đang chuẩn bị sang phòng bà Tuyết Như thì Thôi má má xuất hiện. Bà ta quỳ trước mặt Ngân Sương, với giọng ai oán.

- Dì Bạch ơi, tôi xin dì hãy mở lượng từ bi sang dinh công chúa. Tôi chỉ cần dì đứng trước giường công chúa nói cho

công chúa biết là dì đã tha thứ tất cả những lỗi lầm cũ. Để công chúa yên tâm. Chứ bây giờ bệnh công chúa nặng lắm, mà chúng tôi chẳng còn cách nào khác. Bệnh công chúa thuộc vào loại tâm bệnh. Không có dì cứu sợ lành ít mà dữ nhiều.

Thôi má má lại dập đầu, khóc lớn.

- Chuyện trước kia, tôi làm dì ngã té. Đó là cái tội đáng chết của tôi. Vậy mà dì còn tha thứ được. Nếu lần này, mà dì giúp được cho công chúa tôi khỏi bệnh. Thì dì có muốn thế nào, tôi cũng cam lòng... Tôi biết dì là người tốt, không dám làm phiền dì nhiều nhưng dì cũng thông cảm cho, chỉ lần này nữa thôi. Công chúa dù gì giờ cũng là người của phò mã... mà bây giờ lại không có phò mã ở nhà. Tôi không biết cầu cạnh ai ngoài gì giúp cho.

Ngân Sương nghe nói cảm động. Thật ra thì từ khi nghe công chúa bệnh. Ngân Sương cũng muốn quên hết chuyện cũ, nàng cũng muốn sang vấn an công chúa, nhưng cứ bị Tuyết Như phu nhân ngăn cản. Ngân Sương cũng biết người ta đồn nàng là “Hồ Tiên Cô” nhưng lại nghĩ. Họ đồn mà không thấy gì rồi cũng chán nản, cũng chẳng hại gì ta, nên cũng không để ý đề phòng. Với Ngân Sương mọi thứ quá đơn giản. Ngân Sương chỉ mong công chúa hồi tâm, xem Ngân Sương như người nhà là được. Ngân Sương biết cuộc sống lâu dài cần có cái tình cảm đó, nhất là khi hai người cùng lúc thờ một chồng. Vì vậy Ngân Sương vội vàng đỡ Thôi má má lên. Nhiệt tình nói.

- Được rồi, tôi sẽ cùng bà đến đó ngay. Chỉ cần công chúa tâm thần an ổn là tôi vui rồi. Ta cùng đi vậy.

Tiểu Khấu Tử thấy vậy, ngăn lại.

- Không được, nếu dì Bạch muốn đi hãy cùng Phước Tấn phu nhân đi.

Ngân Sương lắc đầu.

- Sao vậy? Tiểu Khấu Tử, đây chỉ là chuyện nhỏ đừng có làm kinh động mọi người.

Nói xong, Ngân Sương theo chân Thôi má má đi ra ngoài. Linh tính của Tiểu Khấu Tử cho biết có chuyện không ổn, nên vội vã chạy sang phòng của Phước Tấn phu nhân báo tin ngay.

Khi Ngân Sương cùng Thôi má má vừa bước vào dinh của công chúa, thì đôi cánh cửa dinh đóng sập lại, nhốt cả Hương Kỳ bên ngoài.

Ngân Sương kinh hãi, chưa kịp hoàn hồn, thì bị một sợi dây thừng lớn từ bên phải bay qua, rồi một sợi dây khác từ bên trái nữa. Hai sợi dây tạo thành một cái gút buộc chặt Ngân Sương ở giữa. Trước mặt Ngân Sương là hai đạo sĩ nhỏ đi chéo theo hai hướng đối nghịch. Miệng lẩm bẩm thần chú nghe không rõ.

Ngân Sương mở to mắt kinh ngạc chưa biết gì xảy ra, nàng nhìn xa tới trước hơn. Thì lại thấy một tế đàn. Rồi một lão đạo sĩ ngồi phía sau đàn. Mắt nhắm nghiền miệng đang lâm lâm khẩn. Chiếc chuông trên tay trái thì rung liên hồi. Còn tay phải, thì đang bắt ấn trước ngực. Phía sau vị đạo sĩ nọ, trên nền đất, có vẽ một chiếc bùa bát quái. Công chúa thì ngồi ở giữa lá bùa kia, mắt cũng nhắm nghiền. Bất động, Ngân Sương lớn tiếng kêu.

- Công chúa ơi! Công chúa làm gì đó? Hãy thả tôi ra! Thả tôi

ra!

Nhưng công chúa vẫn ngồi yên. Còn tay đạo sĩ thì đập chuông liên hồi lên đàn tể. Mắt hắc bắt đầu mở ra nhìn chằm chằm về phía Ngân Sương, làm nàng hoảng sợ Ngân Sương lùi ra sau. Nhưng lão đạo sĩ đã chồm tới. Hắc ngậm một ngụm nước trong miệng và phung thẳng vào mặt Ngân Sương. Nàng kinh hãi quá, hét to.

- Đứng! Đứng có làm như vậy!

Hai tiểu đạo sĩ sợ Ngân Sương chạy thoát nên nắm hai đầu dây kéo mạnh thêm, xiết chặt Ngân Sương lại.

Lúc đó đạo sĩ già lại đổi chuông bằng một thanh kiếm gỗ. Trên đầu thanh kiếm có một lá bùa màu vàng. Lão đưa cao tay kiếm lên, quơ quơ trước mặt Ngân Sương, miệng lầm bầm.

- Bái thiên địa thần linh nhật nguyệt, dùng ánh sáng để sứ giả truyền lệnh đồng tử, thần thông khiển binh, khiển tướng cưỡi bạch mã phá lưới báo kiếm phá tan xiềng xích, cứu lượng ngư dân, cấp cấp như luật lệnh....

Niềm tới niệm lui một hồi. Lão ta lại đưa lá bùa về phía lò hương đốt đi. Rồi lại quơ quơ thanh kiếm trước mặt Ngân Sương. Hét lớn.

- Tất cả vận xấu bệnh tai theo tro tàn mà bay hết!

Rồi hất hết tro lò về phía Ngân Sương làm nàng vừa ngộp vừa sặc. Ngân Sương sợ hãi hét to.

- Ối!

Bụi tro dơ bẩn đã ụp cả vào người nàng. Lão đạo sĩ lại lớn

tiếng.

- Ma quái, quỷ hồ! Hãy hiện hình ngay lập tức!

Rồi lại lấy chén huyết gà đặt trên bàn, tưới mạnh lên người Ngân Sương. Nàng hét lên:

- Đứng! Tại sao mấy người cư xử với tôi như vậy? Tại sao? Tôi đâu có phải là hồ ly đâu? Tôi là người cơ mà?

Lão đạo sĩ chẳng đếm xỉa gì đến lời nói của Ngân Sương, đổ thêm một xô nước có pha rượu lên người nàng. Rồi ông ta lại chụp lấy chiếc chuông đồng, lắc nhanh trước mặt Ngân Sương, miệng niệm chú phun nước, ném tro, rưới máu gà... liên tục như vậy.

Ngân Sương bị ngộp nhưng không làm sao thoát khỏi được sợi dây thừng quấn quanh, nàng chỉ biết vùng vẫy la hét.

- Trời ơi! Trời ơi! Sao vậy nè? Cứu tôi! Cứu tôi với!

Cả người Ngân Sương ướt nhem, dính đầy tro tàn hương, máu gà, nước, rượu...

Ngay lúc đó, bà Tuyết Như, Tiểu Khấu Tử... mới kéo đến. Từ xa họ đã nhìn thấy khói bụi bốc lên, mà không biết chuyện gì xảy ra bên trong dinh. Họ dùng cả sức bình sinh đẩy mạnh vào cửa.

- Mở cửa! Mở cửa! Mấy người làm gì thế?

Cửa không mở được, nhưng nhìn qua cửa sổ, họ đã có thể thấy những gì đang xảy ra bên trong. Bà Tuyết Như giận dữ.

- Mấy người làm gì vậy? Thật là quá đáng! Mở cửa ra mau. Thôi má má mi muốn mất mạng phải không?

Bên trong sân, đám đạo sĩ căng thẳng, nhưng chẳng ai để ý gì đến lời của bà Tuyết Như, Tiểu Khấu Tử chạy vội qua phòng luyện võ, gọi thêm mấy tay võ công cao cường đến tiếp cứu.

Lúc đó Ngân Sương mình mẩy ướt lem. Tro tàn và máu gà tanh tưởi lên làm Ngân Sương vừa ho vừa sặc. Ngân Sương chỉ còn biết khóc lóc. Hai tay đạo sĩ trẻ buông rơi dây thừng hỏi lão đạo sĩ già.

- Sư phụ, nó không chịu hiện nguyên hình, ta phải làm gì bây giờ?

Thôi má má cũng sợ hãi, nắm lấy tay lão đạo sĩ.

- Ban nãy mi đã nói là sẽ làm nó hiện nguyên hình. Thế thì... Bây giờ làm sao đây?

Nhìn ra thấy cửa đã được phá. Đám đông đang tràn vào, Lão đạo sĩ lắp bắp nói.

- Chuyện này... chuyện này... Nó phép thuật cao cường quá, bản đạo không đủ sức, đánh không lại vô phương... vô phương...

Ông ta quay sang hai đệ tử, khoát tay.

- Bọn bây đi nào! Chúng ta phải rút lui ngay.

Rồi thừa lúc lộn xộn, lão dẫn hai đệ tử chuồn mất. Mục đích Bà Tuyết Như là cứu Ngân Sương, chứ không để ý đến lão đạo sĩ hay Thôi má má. Vì vậy bỏ mặc họ, bà chỉ chạy đến trước mặt Ngân Sương, vội vàng mở lấy dây trói, rồi lau chùi những vết bẩn trên người Ngân Sương. Bà ghen ngào nói.

- Đứa con khốn khổ của ta ơi! Ta thật là vô dụng đã biết là

con gặp nạn mà đành trơ mắt ngó để con phải bị dọa đày...
Tại sao vậy? Sao con khổ như vậy? Càng thấy con khổ, ta
càng khổ tâm. Càng không thiết sống, con biết không?

CHƯƠNG 19

Ngân Sương được bà Tuyết Như đưa về phòng. Đám a đầu một phen bận rộn. Nấu nước, giặt khăn, nấu trà, pha dầu gội... Hương Kỳ về Tịnh Tự sơn phòng mang quần áo sạch sẽ đến, đích thân bà Tuyết Như xoa tóc cho Ngân Sương, gội đầu cho nàng. Nhưng Ngân Sương vẫn thút thít khóc. Nỗi uất ức, nhục nhằn làm Ngân Sương cảm thấy bất an. Nàng lẩm bẩm:

- Ta là hồ ly ư? Ta đã biến thành hồ ly từ bao giờ vậy? Tại sao mọi người cứ nhìn ta, rồi nghĩ như thế? Có dính chính thể nào cũng chẳng ai tin. Cả cái tay đạo sĩ cũng vậy, hấn hết niệm chú, bắt ấn, lại phun rượu bắn rồi tưới máu gà vào người. Bắt ta hiện nguyên hình...

Rồi Ngân Sương lại khóc.

- Như vậy cuối cùng rồi tôi là gì? Còn là người không? Tại sao tôi lại phải gặp thảm cảnh này chứ?

Tần má má vừa lau nước mắt cho Ngân Sương vừa nói.

- Thôi đủ rồi! Đủ rồi! Tất cả những nạn tai đã qua khỏi. Đừng buồn khổ nữa! Bây giờ thì dì Bạch đi thay áo quần đi!

Bà Tuyết Như cũng trấn an Ngân Sương.

- Con không phải là hồ ly! Không phải! Ta hoàn toàn tin tưởng như vậy. Ta cũng có thể chứng minh điều đó. Có điều

ta không thể nói ra được bây giờ... Ta bật quá! Cứ để con gặp khổ mãi.

Rồi bà Tuyết Như bước vòng qua, búi mái tóc Ngân Sương lên cao, giúp tần má má thay áo cho con gái, chiếc áo dơ vừa tuột cái vết sẹo hoa mai trên chiếc vai trần của Ngân Sương lại đập mạnh vào mắt bà.

Và chợt nhiên trong thoáng giây. Tất cả những bi thương đau khổ, ẩn ức, đè nén trong lòng như bùng lên. Bà Tuyết Như không dần được nữa ôm chầm lấy Ngân Sương khóc ngất.

- Mẹ con ta... chỉ còn biết dựa vào chiếc sẹo này, con biết không?

Ngân Sương sau cái biến cố ở dinh công chúa chưa hoàn hồn. Bây giờ lại bị cái xúc động của bà Tuyết Như làm kinh hoàng. Nàng mở to mắt, trừng trừng nhìn mẹ chồng.

Trong khi Tần má má cũng hoảng hốt không kém. Nhưng bà vẫn còn tỉnh táo, nên vội vã đuổi hết đám cung nữ. A đầu và cả Hương Kỳ ra ngoài. Rồi đóng kín cửa lại.

Còn lại trong phòng bà Tuyết Như vừa khóc vừa nói.

- Ngân Sương ơi! Ngân Sương! Con có biết không? Con chính là con ruột của ta! Chính ta đã banh da xẻ thịt đẻ con ra! Hai mươi một năm rồi... Con của ta đẹp đẽ thế này, thanh tú thế này mà ta không biết! Con là kết hợp của ta và Vương Gia thì làm sao lại là Hồ Ly tinh cho được? Không! Không thể như vậy... Không phải như vậy... Bằng chứng là con thấy đó? Cái vết sẹo hình hoa mai trên vai con, là do chính là ta làm dấu! Ta đã ấn lên đấy.

Ngân Sương bàng hoàng. Đầu rối tung không biết Bà Tuyết

Như nói gì. Ngân Sương vùng vẫy cố thoát khỏi cái ôm chặt của bà Tuyết Như.

- Phước Tấn phu nhân nói gì vậy? Người nói gì mà con chẳng hiểu gì cả.

Nước mắt đầm đìa Bà Tuyết Như trực diện với con gái. Người nắm lấy tay Ngân Sương.

- Bây giờ thì ta không còn giấu giếm được nữa! Ngân Sương, mẹ thú thật với con! Ta là mẹ ruột của con! Con là máu mủ của ta! Con có nghe rõ không? Ta là mẹ! Mẹ ruột của con nè!

Ngân Sương loạng choạng lùi ra sau, mặt tái không còn giọt máu Nàng quay sang Tần má má.

- Tần má má ơi! Hãy đến đây mau! Phước Tấn phu nhân bị xúc động quá, nên đã bị rối loạn thần kinh rồi! Bà ấy nói gì mà tôi nghe không hiểu.

Tần má má bước tới, nước mắt chảy dài.

- Ngân Sương này! Phước Tấn nói toàn là sự thật. Bà ấy rõ là mẹ ruột của cô. Thật đấy chính cô mới là đứa con ruột thứ tư trong vương phủ này!

Ngân Sương càng thấy hoảng hốt. Nhưng nàng không còn chỗ để lùi nữa. Bàn tay của bà Tuyết Như đã nắm chặt lấy nàng. Ngân Sương mở to mắt hết nhìn bà Tuyết Như lại nhìn Tần má má.

- Đây là chiếc trâm hoa mai! Chiếc trâm hoa mai đây!

Bà Tuyết Như vội móc trong người ra chiếc trâm hình hoa mai ngày cũ, bà đưa đến trước mặt Ngân Sương.

- Con hãy nhìn cho kỹ đi! Đây chính là chứng tích ngày xưa, trước khi cho người mang con đi. Ta vẫn sợ thất lạc con, nên ta đã cho đốt chiếc trâm này rồi in lên vai phải con làm dấu. Kết quả là có cái sẹo hoa mai kia. Con không tin đưa tay lên sờ xem!

Rồi bà lấy tay Ngân Sương đặt lên vết sẹo. Xong quay sang Tần má má.

- Tần má má đâu! Hãy đem chiếc gương soi lại đây, để Ngân Sương ngắm! Xem thử coi có đúng không?

Tần má má vội vã lấy chiếc gương soi nhỏ, rồi kéo Ngân Sương đến cạnh chiếc gương soi to hơn. Để nhờ ánh sáng phản chiếu qua hai chiếc gương mà Ngân Sương có thể trông thấy rõ và so sánh chiếc sẹo nằm trên bả vai phải của mình.

Lần đầu tiên Ngân Sương có thể thấy rõ cái vết sẹo hình hoa mai kia rồi so sánh...

Sau đó, bà Tuyết Như và Tần má má mới họp nhau lại, kể chuyện “Đổi phụng chuyển rồng” mà hai mươi một năm trước họ đã làm. Kế hoạch vẽ ra thế nào. Hạo Trinh được mang vào đúng lúc bà Tuyết Như chuyển bụng ra sao. Sau đấy Ngân Sương chào đời. Cuộc đánh tráo. Rồi trước khi mang đi. Đứa con gái bất hạnh kia được làm dấu bằng trâm nung đỏ... Tuyết Tịnh sau đấy thú nhận đã thả đứa bé theo dòng suối Hạnh Hoa Khê thế nào...

Khi chuyện được kể xong, thì trời đã sụp tối, Ngân Sương với quần áo mới, tóc buông xõa trước gương ngồi giữa. Bà Phước Tấn và Tần má má ngồi hai bên nàng. Cả ba đều yên lặng.

Bây giờ thì Ngân Sương biết. Tất cả sự thật. Ngay từ nhỏ lúc

sống bên cạnh mẹ nuôi, thỉnh thoảng Ngân Sương cũng được tiết lộ đôi điều nhưng nghĩ đó chỉ là những lời đùa, chọc phá. Bây giờ thì so lại... Mọi thứ rõ ràng. Thì ra mình chỉ là đứa con rơi mà nghệ nhân Bạch Thắng Linh đã nhặt được. Sự thật quá đột ngột, làm cho người nghe phải bàng hoàng. Ngân Sương ngồi yên lặng. Sự suy nghĩ gần như đóng băng. Đó là sự thật hay mơ?

Bà Tuyết Như thấy vậy lo lắng:

- Ngân Sương này! Con lên tiếng đi! Con nói đi! Con có giận, có hận thù mẹ không? Tất cả là lỗi ở ta cả. Chính ta đã làm cho con phải sống kiếp sống trôi dạt giang hồ, phải chịu đựng trăm đắng nghìn cay... Ngay cả lúc khi con đã vào phủ rồi mà ta vẫn không che chở, bảo vệ được cho con, ta cứ để con bị ức hiếp hết lần này đến lần khác. Tất cả những cái đó làm cho ta bức rức... Ta có cảm giác như có hàng trăm nghìn con sâu, nó cắn, nó gặm nhấm quả tim ta... Từ sai lầm này đưa đến sai lầm khác... Ta rất ân hận. Con ơi! Ta biết mình đã ăn ở không phải với con. Đó là sai lầm! Ta mong rằng từ giờ về sau Với những ngày còn lại trong đời... Con hãy để ta có thời gian chuộc lại, đền bù lại cái lỗi lầm cũ.

Ngân Sương nhìn bà Tuyết Như với ánh mắt ráo hoảnh. Không giọt lệ, không biểu lộ một cảm xúc.

Tân má má cũng giục Ngân Sương:

- Nói đi! Nói đi tiểu thơ! Phu nhân đã nói những điều hối hận. Bây giờ Tiểu thơ nên đáp lại một vài câu, để người biết là Tiểu thơ đã nghe, đã hiểu rồi!

Mắt Ngân Sương chớp nhanh. Rồi đột nhiên Ngân Sương đứng dậy, lớn tiếng.

- Nếu thật sự tôi là con ruột của phu nhân, thì Hạo Trinh là con ai? Tại sao phu nhân lại kể câu chuyện đó cho tôi nghe? Một câu chuyện quá ư là tàn nhẫn! Hai mươi một năm trước phu nhân đã chọn Hạo Trinh, chọn cái vinh hoa phú quý chọn và giữ lấy địa vị của mình. Vậy thì sao không giữ luôn, bây giờ lại nhìn tôi làm gì? Không! Không. Không thể chấp nhận được! Tôi không là con của phu nhân!

Trong cái trạng thái kích động. Ngân Sương bỏ chạy về phía cửa.

- Tôi không phải là con của phu nhân. Tôi là Bạch Ngân Sương, tôi không phải là tiểu thơ thứ tư trong Vương phủ. Tôi chỉ là người thiếp của Hạo Trinh. Xin quý vị đừng có tạo dựng sự phiền nhiễu nữa cho tôi... Tôi đã đóng vai Bạch Ngân Sương suốt hai mươi một năm qua rồi... Hãy để tôi mãi mãi đóng vai đó mãi mãi là Bạch Ngân Sương thôi!

Nói xong, nàng đẩy cửa chạy vội ra ngoài.

Bà Tuyết Như đứng bất động. Bà biết Ngân Sương cũng thù bà. Con gió từ ngoài thổi ùa đến làm bà như buốt cả toàn thân...

oOo

Đêm đã thật khuya. Lan công chúa đang ngủ, đột nhiên vùng dậy, hét lớn.

- Đạo sĩ! Đạo sĩ! Khoan hãy đi! Ông phải bắt nó phải hiện nguyên hình chứ?

Thôi má má và Tiểu Ngọc vội vàng chạy đến đỡ công chúa dậy. Họ biết là công chúa bị ác mộng. Người đi lấy nước cho công chúa uống, rồi lấy quạt.

Từ lúc gã đạo sĩ bỏ trốn, rồi bà Tuyết Như xông vào cứu Ngân Sương. Công chúa ngồi yên giữa Bát quái trận độ, mà tâm thần như không vững. Đám cung nữ đưa công chúa về phòng, đỡ lên giường... Công chúa đã thiếp đi, đến mãi bây giờ mới tỉnh. Thôi má má nói.

- Công chúa ơi! Công chúa! Công chúa hoàn toàn tỉnh táo lại đi Công chúa đã ngủ một giấc quá dài. Hẳn bây giờ đã đói. Có muốn dùng món gì không?

Công chúa ngồi trên giường, mắt thao láo như đang nhìn vào chốn hư vô. Rồi đột ngột đưa tay lên dụi mắt.

- Pháp sư! Đúng rồi! Đúng rồi! Lão đạo sĩ đã giúp ta làm phép... Vâng... Ta nhớ lại rồi... Nhưng mà... Bây giờ ta chỉ cảm thấy mệt mỏi, cả người ta như không còn sức...

Công chúa nắm lấy Thôi má má hỏi.

- Thế nào? Nó có hiện nguyên hình không?

Thôi má má thở dài:

- Hừ! Chúng ta đã bị lão đạo sĩ kia lừa gạt. Lão nào có phép tắc gì? Múa kiếm đọc thần chú vẽ bùa, thổi phép, đốt tro rồi phun máu gà... Đâu có tác dụng gì đâu. Dì Bạch vẫn trợ trợ, chứ đừng nói chuyện hiện hình... Rồi thì Phước Tấn phu nhân đến, lão đã thừa lúc lộn xộn bỏ trốn. Để lại cái chuyện lộn xộn này không biết rồi sắp xếp thế nào đây. Cái tay Tiểu Khẩu Tử còn dọa tôi, là bao giờ phò mã về thì sẽ biết tay. Tôi thấy là...

Thôi má má nói đến đó, mắt đỏ hoe.

- Tôi nghĩ là lần này... Coi như tôi sẽ không thoát khỏi cái chết!

Công chúa ngồi nghe, mắt mở to, khố sờ.

- Như vậy có nghĩa là... Cuối cùng nó cũng chẳng hiện nguyên hình à? Nhưng mà... Nhưng mà...

Công chúa đặt tay lên ngực, rồi lại sờ sờ đầu.

- Chợt nhiên bây giờ ta lại cảm thấy dễ chịu nhiều lắm. Không còn nhức đầu, cũng không còn nặng ngực... Vậy là lão cũng hiển linh lắm chứ?

Rồi công chúa gật gù.

- Có nghĩa là cách làm phép của lão đạo sĩ cũng hữu hiệu. Lúc đầu ta tưởng là mình sẽ chết đến nơi. Bây giờ thì người đã nhẹ hẫng lão đạo sĩ đã cứu sống ta! Nếu không được lão ấy hóa giải. Biết đâu ta đã ra người thiên cổ? Vậy thì làm phép cũng có công hiệu đấy?

Thôi má má ngạc nhiên:

- Thật vậy ư? Công chúa thấy người khỏe hơn à?

Công chúa tỉnh táo:

- Đúng vậy! Còn cái con Ngân Sương kia, không biến thành Hồ Ly à?

- Dạ không!

- Không lộ một chút nào cả à? Móng vuốt? Lỗ tai?

- Dạ không!

- Cả cái đuôi có xuất hiện không?

- Cũng không!

Cung nữ Tiểu Ngọc đứng một bên chen vào.

- Lão đạo sĩ nói Dì Bạch có phép thuật cao cường quá, nên ông ta không phải là đối thủ... Con nghĩ, đạo sĩ không nói dối đâu, rõ ràng là ông ta đâu không lại dì Bạch.

Công chúa giật mình, sợ hãi:

- Nếu vậy thì... Cái hạn của ta chưa hết. Ta đã nhờ đạo sĩ đến trấn áp, mà trấn áp không xong, như vậy sẽ gây thêm oán hận. Thế nào nó cũng sẽ có những thủ đoạn khác nguy hiểm hơn để hại ta. Bây giờ làm sao? Làm sao đây?

Công chúa ném chăn gối qua một bên, bước xuống giường tìm đôi dép. Bà Thôi má má hỏi.

- Công chúa, công chúa định đi đâu đấy?

Công chúa nói:

- Ta đi tìm lá bùa! Lão đạo sĩ có cho ta nhiều lá bùa lắm. Mi mau mau đi lấy phụ cho ta! Trong học tử đấy!

- Vâng, nhưng đừng có quỳnh quáng quá vậy.

Thôi má má kéo học tử, trong đó đầy ắp những tấm bùa màu vàng.

- Đây này, tất cả đều ở đây này!

- Mau mau đem lại đây. Chúng ta cần phải dán nó lên mọi nơi, từ cửa ra vào, đến cửa sổ, cột kèo, rồi giường ngủ nữa. Hai ba người phụ giúp cho mau... Dán không thừa chỗ nào hết. Để nó không vào nơi này được! Hồ dán đâu? Hồ dán để

đâu rồi?

Tiểu Ngọc vội đi lấy hồ dán thế là công chúa, Thôi má má và cả mấy cung nữ, đều được điều động.

- Dán! Phải dán cho thật kỹ thật dính mọi nơi!

Công chúa vừa dán vừa ra lệnh. Thái độ và thần sắc của nàng thật căng thẳng. Thôi má má nhìn công chúa chột biến sắc. Thôi má má nghĩ.

- Thế này thì nguy quá. Công chúa đang ở bờ vực của sự điên loạn. Ta phải vào cung để báo với vua!

CHƯƠNG 20

Hai bữa sau. A Khắc Đan cỡi ngựa phi như bay về Thạc Thân Vương phủ.

Vừa đến nơi. A Khắc Đan nhảy ngay xuống ngựa, đến trước mặt bà Tuyết Như, quỳ xuống nói:

- Hoàng thượng, Vương gia và hai vị Bối Lạc gia đã về đến kinh. Hoàng thượng nhân dịp này định đến thẳng đây thăm công chúa. Vì vậy Vương gia phái tôi cấp tốc về thông báo trước, để Vương phủ chuẩn bị cung nghênh Hoàng thượng giá lâm.

Bà Tuyết Như vừa nghe nói, đã giật mình:

- Hoàng thượng đích thân giá lâm Vương phủ Thật vậy ư?

A Khắc Đan căng thẳng không kém:

- Vâng, vì trên đường đi sấn. Hoàng thượng đã nhận được thư của hoàng hậu, báo cho biết là công chúa bị quỷ ám, bệnh nặng nguy kịch. Vì vậy Hoàng thượng muốn đích thân đến đây, để xem xét cụ thể như thế nào.

Lời của A Khắc Đan, càng làm cho bà Tuyết Như lo âu. Nhưng mà, lúc này cũng không còn thời gian. Phải chuẩn bị nghênh đón vua trước rồi mới tính.

Thế là bà hạ lệnh huy động tất cả người trong Vương phủ, trải thảm đỏ trên đường, quét dọn sạch sẽ nhà cửa, đặt thị vệ

canh phòng.

Chỉ một lúc sau. Hoàng thượng giá lâm.

Trước tòa đại sảnh. Đôi cổng mở rộng, quân lính được sắp thành hai hàng nghiêm chỉnh chờ đợi. Khi đoàn xa giá vừa đến, thái giám hô to.

- Hoàng thượng giá lâm!

Đoàn người ngựa đã xuất hiện trước cổng. Tất cả người trong phủ đều quỳ xuống cung nghinh. Bà Tuyết Như quỳ ở dãy đầu lớn tiếng.

- Xin khấu kiến Hoàng thượng!

Đức vua ra lệnh.

- Đứng lên!

- Xin cảm tạ Hoàng thượng!

Bà Tuyết Như và đám cung nữ đứng dậy, nhưng chẳng ai dám nhìn lên.

Hoàng thượng đi vào, ngồi xuống chiếc ghế đặt giữa đại sảnh. Vương gia, Hạo Trinh, Hạo Tường và đám thị vệ được đứng phía sau.

Sau khi an tọa, nhà vua không nhìn thấy công chúa ở đâu, nghi ngờ hỏi:

- Còn Lan Thanh đâu? Sao không ra đây tiếp giá?

Bà Tuyết Như vội nói:

- Bẩm Hoàng thượng, công chúa mấy hôm rày, ngọc thể bất

an, nên chuẩn bị hơi chậm, để hạ thần cho người đi thông báo, mời công chúa ra ngay.

Hoàng thượng khoát tay ngăn lại:

- Thôi miễn! Đợi ta uống xong chén trà, ta sẽ đích thân qua đây thăm nó!

Lúc đó, một tiểu thái giám khúm núm bụng ly trà chạm rỗng bằng đất nung đỏ dâng lên. Hoàng thượng nhấp một miếng trà. Nhìn xuống. Đại sảnh đầy chật người, nhưng ai cũng đứng bất động. Tiếng ruồi bay còn nghe.

Uống trà xong, nhà vua đứng dậy.

- Thôi đi! Đến phòng công chúa!

Thế là cả đoàn người lại rầm rộ kéo qua dinh công chúa. Vừa đến trước cổng dinh. Công chúa Lan Thanh, Thôi má má, Tiểu Ngọc đã bước ra nghênh đón. Công chúa nói:

- Hoàng thượng làm con quá cảm động. Thấy con lâu ngày không về cung, nên ghé thăm... Xin hoàng thượng hãy niệm tình mà tha thứ về chuyện ban nãy con không ra tòa đại sảnh đón cha được. Bởi vì... Bởi vì... Con không dám rời khỏi cái khu vực này nửa bước, con sợ...

Nhà vua nghe nói, giật mình. Vội đưa mắt nhìn quanh, khung cảnh càng khiến cho ông lạ lùng. Tại sao ở đây, giữa cơ ngơi đồ sộ như vậy mà. Từ cây cột đến cửa lớn, cửa nhỏ. Cây cối trong sân đều dán đầy bùa chú màu vàng như trong các đền miếu vậy?

Không những chỉ có vua, mà cả Vương gia, Hạo Trinh và Hạo Tường đều kinh ngạc, đi vắng mấy ngày, mà trong Vương

phủ lại xảy ra chuyện kỳ quái.

Vương gia đưa mắt sang Tuyết Như phu nhân dò hỏi. Bà Tuyết Như không biết làm cách nào khác hơn là cúi xuống thở dài.

Hoàng đế nén sự kinh ngạc, đỡ công chúa dậy. Rồi nhìn sắc diện nhợt nhạt như mất hồn của cô con gái nuôi, mà tái mặt:

- Tại sao lại đến nông nỗi này? Chuyện gì đã xảy ra chứ? Phải nói ngay cho ta nghe!

Công chúa ấp úng nói:

- Xin hoàng thượng đừng giận. Mấy ngày trước con bệnh nặng lắm... Nhưng hôm nay đỡ rồi. Không có gì đâu. Chỉ tại... Chỉ tại cái con...

Công chúa nói đến đây, chợt đưa mắt nhìn quanh như sợ hãi. Nhà vua thắc mắc.

- Tại cái con gì?

Công chúa nói nhỏ, mà vẫn không giấu nỗi khiếp đảm:

- Dạ con chồn trắng. Đấy Hoàng thượng hãy nhìn xem. Vị đạo trưởng đã cho con thật nhiều bùa chú, để con dán khắp nơi. Có như vậy con chồn trắng kia mới không làm sao vào được. Cũng nhờ vậy mà sức khỏe con mới khá lên. Có lẽ vài hôm nữa con sẽ bình thường trở lại... Xin hoàng thượng yên tâm.

Nhà vua càng nghe càng ngạc nhiên, không tin:

- Con chồn trắng à? Ở đâu mà có con chồn trắng đó?

Hạo Trinh tái mặt, vội vã bước tới, quỳ xuống thưa:

- Tất cả toàn là bịa đặt, là tin đồn nhảm, Hoàng thượng là người sáng suốt hẳn hiểu là dị đoan.
- À... À... Thì ra lại có liên hệ đến cái cô thiếp nhỏ của nhà người! Cô ta tên là gì vậy?

Hạo Trinh miễn cưỡng:

- Dạ... Dạ... tên là Bạch Ngân Sương!

Nhà vua ra lệnh?:

- Vậy thì mi hãy mang ra đây trình diện! Để ta xem thử mặt mũi nó thế nào?

Công chúa chợt cuống quýt:

- Đừng! Đừng, cha! Đừng đưa nó đến đây, con van cha. Con... Con và nó bây giờ là hai cỗi riêng biệt. Mạnh ai nấy sống... Con ở trong dinh như vậy đã quá an toàn, đừng để nó xâm nhập vào... Lúc này ở đây cũng không có đạo sĩ... sẽ không có ai khống chế được nó... Con sợ...

Nhà vua trợn mắt:

- Tại sao nó lại khiến cho con sợ đến độ hồn phi phách tán như vậy? Không được?

Nhà vua giận dữ:

- Hãy mang nó lại đây! Lập tức mang ra... Để ta xem nó có quyền phép gì?

Thế là Ngân Sương được mấy tay thái giám điệu đến trước mặt vua. Mặt Ngân Sương tái ngắt vì kinh hãi. Ngân Sương

quỳ xuống, không dám nhìn lên.

Nhà vua ra lệnh:

- Hãy nhìn lên xem nào!

Từ trước đến giờ, Ngân Sương toàn bị người ta ra lệnh “Ngẩng đầu lên!” Nhưng chưa lần nào Ngân Sương lại sợ như lần này. Ngân Sương ngược lên, nhưng cũng không dám nhìn thẳng, vua lại phải ra lệnh:

- Hãy nhìn thẳng vào ta!

- Dạ!

Đôi mắt Ngân Sương đầy lệ. Vua ngẩng rồi giật mình, vì trước mặt vua là một cô gái đẹp! Phải nói là quá đẹp! Từ trước tới giờ vua mới gặp lần đầu. Trong số ba ngàn cung tần mỹ nữ trong cung chẳng có ai bằng, thì nói gì Lan công chúa...

Vậy thì cái gai này phải khử ngay! Không cần biết đây là người thật hay quỷ, ma hay chồn! Khử tức là trừ họa, là mang lại hạnh phúc cho công chúa!

Ngân Sương thấy thái độ vua, linh tính cho biết là sắp gặp đại họa nên không dám nhìn thẳng, nàng lại cúi xuống. Vua không hài lòng, lớn tiếng:

- Cả gan thật! Ta đang nhìn ngươi, mà ngươi lại nhìn chỗ khác. Mắt không thẳng thì hẩn lòng tà, là không thiện!

Hạo Trinh vội vã quỳ xuống, biện minh cho Ngân Sương:

- Dạ thưa Hoàng thượng. Xin Hoàng thượng hãy mở lượng hải hà. Ngân Sương không đúng như lời đồn đãi. Hoàng thượng là minh quân hãy minh xét. Sức khỏe công chúa kém

là lỗi tại thần. Hoàng thượng kết tội thì thần chịu, chứ Ngân Sương vô can!

- Im nào!

Hoàng thượng thấy Hạo Trinh bênh vực cho Ngân Sương, càng nổi giận, người liếc nhanh về phía công chúa, thấy công chúa như ngây dại nhìn Hạo Trinh, nên không còn nghĩ ngợi gì nữa, quyết định.

- Ta không cần biết. Bạch Ngân Sương là người hay quý, nhưng cái cách mê hoặc người khác của ả quả là dễ sợ. Có thể chính cái tà ý này đã làm cho gia đình con gái ta bất hòa. Làm cho công chúa phải khổ sở. Chỉ như vậy không đã phải tội chết. Nhưng hôm nay vì nể tình phò mã, ta miễn tội chết cho ả. Nhưng đương sự phải xuống tóc quy y, làm ni cô ở cửa phật, để tránh hậu hoạn sau này cho mọi người.

Lời phán truyền của vua như tiếng sấm nổ trong đầu Ngân Sương. Tất cả sụp đổ. Còn Hạo Trinh? Chàng như người say rượu. Cả hai chưa kịp phản ứng gì, thì bà Tuyết Như đã chạy tới sụp xuống.

- Hoàng thượng ơi Hoàng thượng! Thần thiếp dập đầu xin Hoàng thượng hãy xét lại cho Ngân Sương nhờ. Cái bất hòa trong gia đình này, lỗi chính là do thiếp không biết cách tề gia, chớ hoàn toàn không liên can gì đến Ngân Sương cả. Hãy để cho thần thiếp được cạo đầu quy y thế cho Ngân Sương. Thiếp sẵn sàng ngày ngày ăn chay tụng niệm, hối lỗi chuộc tội... cho kiếp này. Đừng bắt tội Ngân Sương mà tội cho nó.

Vương gia quá đổi ngạc nhiên. Người không ngờ Tuyết Như lại có thể hành động như thế! Mà sao lại muốn hy sinh cho người lạ? Nó chẳng qua chỉ là thiếp của Hạo Trinh? Vậy mà

sẵn sàng bỏ cả chồng con để thế vào cửa Phật? Không đành được, ông bước tới kéo lấy Tuyết Như lại.

Hành động của bà Tuyết Như, cũng gây bất ngờ cho cả nhà vua. Ông nhìn ba người đang quỳ trước mặt, càng thấy khó chịu, nên “Hừ” một tiếng rồi nói:

- Như vậy thì lời đồn quả là không ngoa! Cái ả này hẳn phải có tà phép thế nào, mới lôi cuốn, mới bắt người khác phải hy sinh cho mình chứ? Vậy ta ra lệnh. Ta không cho phép ai xin tội cho ả nữa. Và trong vòng ba ngày. Vương phủ phải đưa ả vào Bạch Vân Am. Nếu sau ba ngày, mà ta thấy lệnh chưa thi hành, thì đừng có trách, ta sẽ cho người đến bắt, và lúc đó không còn cách nào khác. Ta sẽ ra lệnh chém đầu con tà ma này để trừ hậu họa!

Rồi nhà vua khoát tay, quay qua công chúa:

- Riêng về công chúa. Ta sẽ đưa về cung, để bồi dưỡng lại. Bao giờ xử việc này xong, các người sẽ sang đây rước công chúa về.

Rồi vua đứng dậy đi ra. Cuộc họp xem như kết thúc, đám thị vệ bước theo. Người trong Vương phủ cúi xuống, hô to:

- Xin cung tống Hoàng thượng!

Thế là nhà vua đã đưa công chúa, Thôi má má, cung nữ Tiểu Ngọc về cung.

Công chúa không muốn, nhưng không thể phản kháng lại lệnh vua. Riêng Hạo Trinh, thì quỳ đó với cõi lòng tan nát.

o0o

Tối hôm ấy, cả Vương phủ như không ngủ, đèn đuốc sáng

choang. Bà Tuyết Như nắm lấy tay Vương gia, khẩn khoản van nài:

- Xin ông hãy nghĩ cách, tìm giải pháp giúp tôi đi! Ông hãy vào cung, xin vua giảm tội giùm. Ngân Sương năm nay chỉ mới có hai mươi một tuổi. Nó với Hạo Trinh đang tình cảm mặn nồng. Duyên trần chưa bén. Bây giờ bắt nó phải giam thân vào am, có phải là tội quá không? Như vậy chỉ làm cho cửa Phật mang tai mang tiếng. Ông hãy đến nói với Hoàng thượng. Chúng ta sẽ cố sức thuyết phục Hạo Trinh, để nó quay lại với công chúa, đền bù lại lỗi lầm cũ, chỉ cần vua tha cho Ngân Sương là thế nào tôi cũng chịu.

Vương gia đã trừng mắt nhìn Phước Tấn:

- Sao bà hồ đồ quá vậy? Không lẽ đến bây giờ mà bà còn chưa biết, lệnh vua đã ban ra là không có gì thay đổi được ư? Hôm nay cả nhà ta thoát được đại họa cũng là nhờ công chúa đấy. Vua vì thấy công chúa quá yêu Hạo Trinh, nên chỉ bắt tội Ngân Sương mà tha cho cả chúng ta vậy là đại kiết rồi. Mà vua chỉ lệnh đưa Ngân Sương vào Bạch Vân Am là đã xử nhẹ lắm. Chớ đúng ra đó phải là cái tội chết. Bà chẳng hiểu gì, được voi đòi tiên. Không xin xỏ gì cả, mọi chuyện phải gấp rút thi hành!

Bà Tuyết Như tái mặt:

- Ông nói vậy là sao? Là sao chứ?

Vương gia lớn tiếng:

- Còn sao nữa? Lệnh vua ban ra kỳ hạn là ba ngày, nhưng chúng ta phải hiểu ý vua, ta không được chần chờ. Sáng ngày mai là phải đưa Bạch Ngân Sương vào Bạch Vân Tự!

Bà Tuyết Như lặng người. Mọi thứ đã vô phương cứu chữa.

oOo

Cùng lúc đó ở Tịnh Tự Sơn phòng. Hạo Trinh đang đứng trước mặt Ngân Sương. Tay họ đan vào nhau.

- Ngân Sương! Chúng ta bỏ nơi này đi em!

Ngân Sương ngơ ngác nhìn lên.

- Đi à?

Hạo Trinh gật gù:

- Đúng! Ở đây chẳng có ai giúp đỡ gì cho ta được, chúng ta phải cứu lấy vận mệnh của chúng mình, ngoài con đường bỏ trốn, ta không còn con đường nào khác. Anh không thể sống mà thiếu em. Anh cũng không đành tâm đứng nhìn em làm ni cô. Chỉ có nước bỏ trốn. Vâng, ta sẽ trốn đến một nơi thật xa nào đó, không tên không tuổi. Ta sẽ sống ẩn như một đôi vợ chồng bình thường, mai danh ẩn tích!

A Khắc Đan bước tới cúi đầu:

- Nô tài xin được đi theo hầu, để bảo vệ hai vị. Nô tài tự nguyện làm điều đó.

Hương Kỳ cũng gạt nước mắt nói:

- Con cũng đi theo nữa!

Tiểu Khấu Tử đập nắm tay xuống bàn.

- Vậy tất cả chúng ta cùng đi. Đi ngay tối nay. Thần sẽ giúp Bối Lạc gia thu xếp hành lý. Còn Hương Kỳ thì lo cho dì Bạch.

Ngân Sương nước mắt lưng tròng nhìn Hạo Trinh rồi nhìn ba người nghĩa bộc một cách xúc động. Ngân Sương ngã vào lòng Hạo Trinh nói:

- Thiếp... Thiếp không biết nói sao nữa. Vâng, lúc nào thiếp cũng muốn được theo chàng, đến nơi cùng trời góc biển nào cũng được... Miễn là sao chúng ta có thể sống bên nhau chẳng phiền nhiễu ai... Nhưng mà khi chúng ta đi rồi... Cha và mẹ ta sẽ thế nào?

Ngân Sương dùng tiếng “cha và mẹ” để chỉ vợ chồng Vương gia. Lúc đó nàng bất giác liên tưởng đến “Vết sẹo Hoa Mai” trên người, lòng vô cùng xót xa.

- Chúng ta bốn phận làm con, chưa trả hiếu được cho cha mẹ một ngày nào, mà chỉ mang lại phiền toái cho người, bây giờ chúng ta lại bỏ đi nữa. Chắc chắn là... Cha mẹ còn lại phải gánh tội...

Hạo Trinh nghe nói giật mình. Nhưng mà không biết phải nói sao... Trong khi A Khắc Đan, Tiểu Khấu Tử và Hương Kỳ chỉ cúi đầu nhìn xuống.

Không khí trong phòng nặng nề. Hạo Trinh không dám được, dấn mạnh lên tường.

- Thế này là bất công! Vô lý! Tại sao như vậy được? Vua là thượng đế? Chỉ gì một chút giận dữ là vua có quyền quyết định vận mệnh của một người khác? Vua có quyền không cho người ta yêu nhau, bạc đầu có nhau ư? Vô lý! Vô lý! Chẳng công bằng một chút nào cả, còn ông trời đâu? Ta còn có thể tin tưởng cuộc đời này được không? Trời Phật, thần linh... Những người vô hình đó trốn đâu cả rồi?

Ngân Sương bước tới ôm chầm lấy Hạo Trinh.

- Anh hãy tin đi. Cái gì còn có thể dứt được, chứ tình duyên của hai đứa mình... Mãi mãi sẽ trường tồn!

Hạo Trinh đứng yên xúc động, nhưng không quay lại. Ngân Sương nghẹn ngào nói:

- Anh Hạo Trinh! Anh đừng có quá xúc động không nên! Biết đâu thật tình, em lại là con chồn lông trắng? Con chồn lông trắng định trả ơn anh?

Hạo Trinh quay lại nhìn thẳng vào mắt người yêu.

- Em nghĩ như vậy ư?

Ngân Sương nói, nước mắt chảy dài:

- Dạ... Có thể... Có lẽ như vậy... Em đã đến với anh bằng cái ý định trả ơn. Và bây giờ, có lẽ vì ân tình đã dứt, kỳ hẹn đã hết, nên em phải đi thôi.

- Tại sao em lại nói vậy?

Hạo Trinh hỏi, trong lúc lòng Ngân Sương lại tan nát.

- Chưa bao giờ em lại mong mỏi mình được là con chồn trắng như lúc này. Nếu em là con thú chứ không phải là con người thì hay biết bao. Em sẽ thu người nhỏ lại núp vào tay áo anh, để được gần anh, được anh che chở mãi mãi ta không xa lìa nhau. Làm thú nhiều lúc hạnh phúc hơn người.

CHƯƠNG 21

Hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng. Cả nhà không hẹn đều đổ xô đến khu sân rộng trước nhà, để đưa tiễn Ngân Sương. Vương Gia, bà Tuyết Như, Phiên Phiên rồi Hạo Tường cũng có mặt. Tân má má dẫn đầu đám a đầu, cung nữ. A Khắc Đan với đám võ sĩ, vệ binh. Tiểu Khấu Tử với đám thái giám.

Mọi người đứng đặc cả bốn góc sân. Ngân Sương từ ngày vào quan phủ tuy đã tạo ra biết bao biến cố và đồn đại. Nhưng trong cách cư xử, thái độ hòa đồng của Ngân Sương đã gây được nhiều tình cảm với mọi người. Bên cạnh đó chuyện Ngân Sương được phong chức “tiên cô” mà không có một hành vi thô bạo nào, càng khiến người người kính nể, tôn trọng. Bây giờ, Ngân Sương bị vua đưa vào chùa, coi như sẽ khó còn gặp nhau. Một cuộc chia tay lần cuối... Nhiều người lại tin là... Bạch Vân Am rồi sẽ không giữ được Ngân Sương. Vì Ngân Sương là “Tiên Cô” cơ mà?

Ngân Sương mặc bộ áo trắng điểm hoa màu lam. Đầu chít khăn cùng màu, với chiếc gói hành lý nhỏ trên vai. Cách ăn mặc giản dị này chẳng làm giảm đi nét đẹp sẵn có. Nàng đứng lại giữa sân nhìn quanh như để từ giã. Cái Vương phủ này không phải là chỗ dừng chân cuối cùng. Ấu đó là định mệnh, một định mệnh tàn khốc... mà có phần đấu thế nào cũng không thoát được.

Hạo Trinh đứng cạnh Ngân Sương, chưa xót nhìn người yêu. Còn bà Tuyết Như, nỗi đau còn sâu sắc hơn nữa, con gái

mình đứng trước mặt, mà lại như cách xa ngàn trùng.

Sân Vương phủ đông nghẹt người mà lại im vắng. Chỉ có tiếng gió với tiếng nấc buồn đau đây.

Ngân Sương do dự một lúc rồi, tiến về phía Vương gia, nàng quỳ xuống, cố dần hết mọi cảm xúc, nói:

- Thừa cha, từ lúc con vào Vương phủ đến giờ, con đã gây biết bao sóng gió, khiến cho cha giận, cha buồn. Con là một con dâu hư đốn. Bây giờ con rời khỏi đây. Và sẽ mang hết những rắc rối ưu phiền ra khỏi nơi này. Con mong là từ đây Vương phủ rồi sẽ an ổn vui vẻ trở lại. Xin cha hãy tha thứ, hỉ xả những lỗi lầm cũ mà con đã gây ra...

Lời của Ngân Sương, rời ánh mắt của Ngân Sương, làm cho Vương gia bối rối. Người không còn giữ thái độ cứng rắn được.

- Con... Con cũng đừng có trách, đừng buồn ta nhé. Lệnh của vua đã ban ra không ai có thể cãi lại. Ta đành bất lực. Thôi thì bây giờ ta đã chuẩn bị xe mã sẵn sàng, có cả bốn thị vệ đưa tiễn... Con hãy gắng mà bảo trọng lấy thân...

- Vâng, con cũng xin Vương gia bảo trọng!

Ngân Sương dập đầu lạy người lần cuối. Rồi quay qua bà Tuyết Như. Bốn mắt vừa nhìn nhau, là lệ của bà Tuyết Như đã tuôn trào như suối. Ngân Sương nói:

- Ông mẹ dành cho con chẳng biết bao giờ mới trả được. Thôi thì xin hẹn ở kiếp sau...

Ngân Sương nói mà lòng cũng tan nát.

- Không được! Ta không thể chờ được! Không thể chờ được!

Không có kiếp sau nào cả...

Bà Tuyết Như khóc ngất lên, và đột nhiên bao nhiêu nỗi lo âu, tính toán, sợ hãi đều biến mất. Trước mắt bà đây giờ chỉ còn Ngân Sương, đứa con gái tưởng mất đi rồi gặp lại, nhưng bây giờ lại không ở với bà. Bà nói:

- Biết còn có cái kiếp sau không? Chúng ta hiện có “kiếp này”. Vậy mà còn không giữ được, còn bị chia cách... thì làm sao có thể tin được, đợi được nữa? Hai mươi một năm qua... Ta đã bị bả vinh hoa, phú quý che mắt... Một đời người có mấy lần hai mươi một năm. Không! Không! Ta không chờ nữa.

Rồi bà ôm lấy Ngân Sương, giọng kích động tột độ.

- Nếu con không thể là dâu nhà này, thì con hãy nhận làm con gái của ta, ta không muốn con sống xa ta. Ta cũng không muốn con trẻ thế này mà phải nương cửa Phật... Con là con gái của ta cơ mà...

Vương gia bước tới, giữ bà Tuyết Như lại.

- Sau bà lại bi thương quá đôi như vậy! Bà điên rồi, nói năng lộn xộn thế. Hãy để cho nó đi, xuống tóc đi tu, bà còn có thể trông thấy được nó, còn hơn là...

Bà Tuyết Như quay qua nắm lấy chéo áo của Vương Gia, vừa lắc đầu vừa van nài:

- Không! Ông phải cứu lấy nó, phải cứu lấy nó, đừng để nó phải xuống tóc... Nó là con của ông mà... Nó là con ruột của ông mà. Nó không phải là ma quái, con chồn trắng gì cả, nó không hề gây náo loạn... Nó chính là đứa con gái thứ tư của ông đấy, ông biết không?

Ngân Sương đứng bật dậy, bước lùi ra sau:

- Mẹ! Mẹ hãy, hãy ngưng lại... Đừng có nói gì cả! Con muốn giữ nguyên trạng này.

Vương gia chau mày:

- Tuyệt Như! Em làm sao thế? Em cũng bị mê hoặc, bị hóp hồn rồi ư? Tại sao lại nói năng lảm nhảm vậy?

Hạo Tường chen vào:

- Đúng rồi! Con cũng nghĩ là mẹ bị hóp hồn. Vậy thì, thưa cha, sao không đưa ngay cái cô gái ma quỷ này vào Bạch Vân Am ngay đi. Cho vào đấy là mọi chuyện sẽ giải quyết và cô ta sẽ chẳng còn hại ai được nữa!

Bà Tuyệt Như hét lên như điên loạn:

- Đừng! Đừng! Nó không phải là bạch hồ, nó là con của ta, con ruột của ta đó.

Ngân Sương lắc đầu, nhìn sang Hạo Trinh, rồi nhắm mắt lại. Còn Hạo Trinh thì chỉ biết đứng bất động như trời trồng.

Ngân Sương đột ngột lên tiếng:

- Mẹ ơi mẹ! Mẹ đừng có nói lảm nhảm như vậy? Tại sao lại nói một chuyện không có? Mẹ mê sảng ư?

Và quay sang đám đông. Ngân Sương tiếp:

- Vâng tôi là bạch hồ đây! Tôi chính là con chồn lông trắng! Tôi đã làm cho Phước Tấn nói năng lảm nhảm, tôi đã mê hoặc phò mã. Tôi nhận hết mọi lỗi lầm. Đó đủ rồi! Đủ rồi! Quý vị tin đi! Và hãy trừng phạt tôi đi!

Bà Tuyết Như nhào tới, nắm lấy đôi vai Ngân Sương gào:

- Ngân Sương! Tại sao con lại nói như vậy? Tại sao con lại nhận cái không có? Con thà nhận mình là con chồn trắng, chứ không chịu nhận mẹ ruột của mình, con hận mẹ đến độ như vậy sao? Con không thể tha thứ cho mẹ được sao?

Bà khóc lớn, xiết chặt Ngân Sương vào lòng.

- Chuyện tráo phụng dối rỗng ngày nọ là chuyện... bất đắc dĩ. Con phải hiểu cho ta, tha thứ cho ta chứ? Hai mươi một năm rồi ta luôn sống trong sự hối hận dày vò... Con có biết không?

Vương gia lớn tiếng quát, kéo bà Tuyết Như ra khỏi Ngân Sương:

- Thôi đủ rồi! Bà vì không muốn xa Ngân Sương nên đã tạo chuyện, đặt điều. Bà điên rồi! Bị quỷ ám thật rồi! Tôi phải chấm dứt chuyện này ngay mới được!

Bà Tuyết Như bây giờ bất chấp tất cả:

- Tôi không điên! Không hề điên! Ông không biết ư? Tôi đã lừa dối ông suốt hai mươi một năm. Bây giờ thì tôi không giấu giếm nữa. Tôi nói sự thật đây. Ngân Sương thật sự là con ruột của chúng ta. Nó sinh ra cùng ngày cùng tháng cùng năm với Hạo Trinh... Nói đúng ra Hạo Trinh lớn hơn nó mấy ngày... Và khi tôi lâm bồn. Hạo Trinh đã được đưa vào phủ...

Vương gia vừa nghe giật mình. Như trên trời rớt xuống. Ông vừa sợ vừa giận, nhưng sợ nhiều hơn. Ông bước tới chụp lấy tay Ngân Sương.

- Mi là ma quái, là quỷ! Mi hãy cút ngay cho ta!

“Soạt!”

Ngay lúc đó thanh mã tấu giắt trên lưng Vương gia đã bị bà Tuyết Như đoạt lấy. Đám đông đứng trong sân nhà sợ hãi. “Ồ!” lên một tiếng kinh ngạc.

Chỉ thấy bà Tuyết Như đặt lưỡi đao ngang cổ mình, nói:

- Con ruột không nhìn ta, chồng lại không tin ta... Vậy thì ta còn biết sống làm gì? Ta có biện hộ thế nào chẳng ai chấp nhận. Không lẽ phải đứng trơ mắt ngó cảnh cốt nhục chia lìa... Thôi thì để ta chết hay hơn!

Nước mắt tuôn như mưa, bà nhìn lên trời tuyệt vọng:

- Cái oan khiên mình tạo mình lãnh... Tội chết là phải, không có gì ân hận!

Bà cương quyết đưa đao vào cổ. Ngân Sương nhanh chóng nhào tới chụp được thanh đao.

- Mẹ! Đừng làm như vậy! Con nhận rồi! Con nhận rồi! Con là con của mẹ đây!

Ngân Sương khóc oà. Lúc giật lại thanh mã tấu, tay của Ngân Sương đã bị đứt một đường dài. Máu đang tuôn ra. Ngân Sương tiếp tục nói:

- Nhưng mà... Tại sao? Tại sao hai mươi mốt năm sau, mẹ đã nhận ra được con rồi, mà mẹ lại định bỏ con ra đi nữa chứ?

“Rồn!”

Thanh mã tấu được ném qua một bên lăn lóc dưới nền gạch. Máu từ vết thương ở cổ bà Tuyết Như đã hòa lẫn với máu ở tay của Ngân Sương trên thanh đao.

Bà Tuyết Như mở to mắt nhìn Ngân Sương:

- Con đã nhìn ta? Con thật sự đã nhìn ta ư?

Ngân Sương khóc lớn và cũng không e dè nữa:

- Vâng! Con đã nhìn mẹ từ lâu. Nhưng con không nói ra, con chỉ để trong lòng mình vì con sợ...

Bà Tuyết Như lại nước mắt như mưa:

- Ngân Sương! Con của ta! Để con nhận mẹ một cách đau khổ thế này, mẹ không đành lòng. Tim mẹ tan nát hết rồi, con biết không?

Hai mẹ con lại ôm chầm nhau khóc. Vương gia, Hạo Trinh, Hạo Tường, Phiên Phiên đều đứng lặng. Cả sân Vương phủ im phăng phắc. Chẳng ai biết rồi việc sẽ diễn biến ra sao cả.

Rất lâu sau đó. Phiên Phiên mới nói nhỏ với Hạo Tường:

- Cái con hồ ly này... Hình như... pháp thuật cao cường lắm!

Nhưng bà Tuyết Như đã nghe thấy, bà quay lại:

- Đủ rồi! Đừng có lặp lại cái chuyện hồ ly gì nữa! Ngân Sương chính là con ruột của ta chớ không phải ma quỷ gì đâu.

Quay sang Hạo Trinh bà tiếp:

- Hạo Trinh! Xin lỗi con. Bây giờ ta nói thật... Con không phải là con ruột ta!

Hạo Trinh lão đảo như người say rượu. Trong khi Vương gia lại lồng lộn lên như thú dữ. Ông hét lớn:

- Bà nói dối! Bà phải rút lại lời nói vừa rồi! Tôi ra lệnh đấy!

Tôi hoàn toàn không tin những gì bà nói. Bằng chứng cụ thể đâu! Nói dối! Hoàn toàn bịa đặt.

- Chứng có à? Mấy người muốn có chứng có ư?

Bà Tuyết Như nhìn lên, rồi bất chợt nắm lấy vai áo của Ngân Sương kéo mạnh. Vết sẹo hình “cánh hoa mai” hiện ra.

- Đây này, mấy người nhìn thấy cánh hoa mai này không? Nó là dấu ấn của tôi tạo ra đó. Tôi đã làm vậy để sau này còn có cơ hội nhận ra được con gái của mình!

Sợ người khác không tin. Bà Tuyết Như lại lấy trong người ra chiếc trâm cài tóc. Bà đưa nó lại gần cái vết sẹo của Ngân Sương để mọi người so sánh.

Vương Gia mở to mắt, nhìn trừng trừng hai thứ. Ông cũng không phủ nhận được sự thật, ông biến thành tượng gỗ.

Không khí trong sân trở nên nặng nề hơn lúc nào hết.

Đột nhiên có tiếng cười lớn gần đấy.

- Ha! Ha! Ha!

Mọi người quay lại. Tiếng cười của Hạo Tường! Tiếng cười rộn rúc như của loài chim ăn đêm.

- Ha! Ha! Ha! Vậy mà hơn hai mươi một năm qua. Ai cũng thấy Hạo Trinh lúc nào cũng sáng giá hơn ta. Hắn chiếm cái vị trí số một, chỉ chừa lại cho tôi một khoảng đất nhỏ. Tôi luôn như núp bóng hắn. Bây giờ mới biết ra, hắn chỉ là thứ đồ dỏm. Tôi mới là thứ thật. Một Bối Lạc gia duy nhất trong Vương phủ này! Ta đứng ở trên hắn mới đúng!

Quay qua Hạo Trinh, hắn lớn tiếng một cách không khoan

nhượng.

- Lâu nay ta cứ bị mi khống chế, áp bức... Ta cứ bị người đứng ở tư cách đàn anh, dạy dỗ, chỉ bảo... Ha ha! Buồn cười thật! Đồ dỏm!

Rồi quay sang Phiên Phiên, hắn nói:

- Mẹ dỏ quá! Mẹ tuy chỉ là người Hồi, nhưng ít ra cũng phải động não một chút chứ? Tại sao để cho cái chuyện lường gạt này qua mặt dễ dàng vậy? Nếu không có chuyện gian dối này, thì mẹ đã lên chức Phước Tấn từ lâu... Mẹ biết không? Biết không chứ? Mẹ rõ là yếu đuối, khờ khạo... Cái dốt của mẹ khiến cho con mãi cúi đầu trước người ta, ngóc đầu lên không nổi!

Không còn dằn được, Hạo Tường lại bước tới trước mặt Vương gia, nói to:

- Con biết là... Bấy lâu nay, Hạo Trình mới là niềm hãnh diện, là hạnh phúc, là vinh quang của cha. Với cha hắn xứng đáng nối dõi tông đường... Còn con? Cha coi thường con quá. Cha khinh bỉ hất hủi chẳng coi con ra một ký lô gì, cái thằng nghịch tử đáng ghét đó, lại mới thật sự là giọt máu của mình. Còn cái thằng mà mình bấy lâu nay hãnh diện, lại chỉ là của giả!

“Bốp!”

Vương gia bất ngờ vung tay lên cho ngay Hạo Tường một cái tát như trời giáng. Hạo Tường không kịp đề phòng ngã lăn ra sau. Phiên Phiên phải bước tới đỡ con trai dậy và đưa mắt ngạc nhiên nhìn Vương gia.

Vương gia đánh Hạo Tường xong giống như quả bóng xì hơi.

Người lắc đầu ngao ngán, rồi đưa mắt nhìn mẹ con Tuyết Như, Ngân Sương, Hạo Trinh đến Hạo Tường. Bao nhiêu cái cảm xúc phức tạp đan nhau trong lòng ông, ông nói:

- Ta thà có một thằng con trai giả, nhưng biết vươn lên. Còn hơn là thằng con trai thật mà chẳng ra gì!

Lời của Vương gia làm Hạo Tường đang ở tận mây xanh rớt ngay xuống đất. Hắn có vẻ giận dữ.

- Cha... Cha... Hừ... Cái Thạc Thân Vương phủ này sao lạ vậy? Đúng rồi... Ta đã thấy rõ cả rồi. Ở đây chẳng có anh em, bạn bè, cha con.... gì cả... Mọi người chẳng có xem ta ra gì? Chẳng ai quan tâm đến sự hiện diện của ta... Vậy thì ta sẽ đi... Đi ngay... Đi khỏi cái chốn này cho khỏi bực!

Nói xong, Hạo Tường lồng lộn lên như con thú dữ, hắn chạy thẳng ra cổng.

Hạo Tường bỏ đi mà đám đông trong sân Vương phủ vẫn đứng bất động. Hình như họ không quan tâm đến chuyện đó. Mọi tình cảm đã dành hết cho mẹ con Ngân Sương.

Phiên Phiên ngạc nhiên khi thấy chẳng ai đuổi theo Hạo Tường, bà lên tiếng:

- Tại sao chẳng ai giữ Hạo Tường lại thế? Để mặc nó à?

Phiên Phiên quay qua Vương gia.

- Thạc Thân Vương! Bây giờ Hạo Tường là con trai duy nhất của người phải không? Chỉ có nó nối dõi tông đường...

Vương gia khẳng định:

- Không! Ta còn có Hạo Trinh nữa.

Hạo Trinh bây giờ không còn tha thiết gì nữa. Chàng đứng tựa người vào thân cây gần đây. Nhìn về phía Vương gia Vương gia cũng nhìn chàng.

Ánh mắt của Vương gia vẫn thiết tha, vẫn ngập đầy tình cảm. Có lẽ vì sự gần gũi suốt hai mươi một năm, đã cột chặt ông với chàng. Dù không cùng huyết thống. Nhưng sự cảm thông, yêu quý đã vượt lên hẳn tình cảm bình thường.

Phiên Phiên nhìn Vương gia, nhìn Hạo Trinh, rồi nhìn hai mẹ con Tuyết Như và Ngân Sương. Bất giác như ngộ ra mình chỉ là một cá nhân đơn độc bị cô lập. Họ mới thật sự ở trong một gia đình.

Phiên Phiên lùi lại, lùi ra cổng, rồi đột ngột chạy ra ngoài nói:

- Hạo Tường! Hạo Tường! Hãy đợi ta! Đợi ta, ta sẽ cùng đi với con!

o0o

Chuyện Bạch Ngân Sương bị đưa đến “Bạch Vân Am” được tạm thời dời lại.

Cả ngày hôm đó. Vương phủ lại ở trong tình trạng rối mù. Đám gia nhân xì xào bán tán trong khi chủ nhân của nó ở trong trạng thái nặng nề khó xử chỉ thở vắn than dài.]

Vương gia và Tuyết Như ở trong phòng riêng, tự bạch và tính toán cặn kẽ về điều đã xảy ra trong quá khứ. Phiên trách, hối hận, rồi ăn năn. Những đau lòng khó trách. Nhưng cũng có những cái cho thấy cái cơ trời kỳ diệu. Tại sao Ngân Sương đã bị bỏ trôi sông lại quay về? Có sự sắp xếp để gặp lại Hạo Trinh rồi trở về Vương phủ... Mọi thứ như có mắc xích xoay vòng, và lá cũng rụng về với cội.

Trong khi đó ở Đông Khoa Viện, Hạo Trinh và Ngân Sương lặng lẽ đối diện nhau.

Tất cả thật đột ngột. Bỗng nhiên rồi, vị trí của hai người lại đổi ngược với nhau. Ngân Sương trở thành con gái của Vương gia, còn Hạo Trinh? Lại không rõ lý lịch, tông tích mình là ai. Sự đổi đột ngột làm cho hai người không biết phải xử trí thế nào. Nhất là Hạo Trinh. Sự thật đã đánh gục chàng một cách bất ngờ.

Hạo Trinh không biết nói gì. Ngồi yên như một pho tượng gỗ.

Trời bên ngoài đã sụp tối, nhưng thời gian giờ chẳng có một ý nghĩa gì với Hạo Trinh.

- Tôi biết. Tu hú đã chiếm tổ quạ hơn hai mươi một năm qua. Bây giờ thì đã đến phút quạ chiếm lại tổ, và tu hú phải đi thôi.

Ngân Sương lắc đầu:

- Anh không hiểu. Tất cả chẳng có gì thay đổi. Ở đây có sự huyền diệu của đất trời. Phải nói là có sự sắp xếp của trời đất. Nếu ngay từ lúc mới sinh đến nay, em vẫn là cô gái thứ tư của Vương gia. Còn anh có là một công tử tôn thất hay một kẻ vô danh nào đó, thì chúng ta vẫn là hai người xa lạ... Còn bây giờ? Anh và em. Sau bao nhiêu gay go, đã gặp nhau, yêu nhau. Cái quý là ở đây. Em có được tình yêu của anh là đủ. Em không cần bất cứ một cái gì khác. Anh đừng có hiểu sai mà em đau lòng.

Hạo Trinh nhìn Ngân Sương, những giọt nước mắt của Ngân Sương làm lòng Hạo Trinh mềm hẳn.

- Anh hiểu rồi. Ý em là dù anh có là Bối Lạc hay dân thường, chuyện đó không quan trọng với em. Cũng như chuyện em là con gái của Vương gia hay chỉ là một cô gái hát rong, cũng chẳng quan trọng với anh. Chúng ta đến với nhau bằng tình yêu. Và chỉ biết có tình yêu thôi, phải không em?

- Vâng!

Ngân Sương gật đầu và ngã vào lòng Hạo Trinh.

- Những lời của anh vừa rồi đã làm cho em hạnh phúc em không dám mong mọi gì khác!

o0o

Sáng hôm sau. Ngân Sương còn chưa kịp đến “Bạch Vân Am” thì Vương phủ đã bị một đám binh lính đến vây chặt. Người dẫn đầu đội binh là Hình bộ Đông Thụy Đông đại nhân, có mang theo thánh chỉ của Hoàng Đế.

Vương gia, Tuyết Như, Hạo Trinh và Ngân Sương đều phải phục trong sân, nghe thánh chỉ.

“Phụng thiên thừa nhận, Hoàng đế phán rằng. Xét phò mã Hạo Trinh, không phải là con ruột của Thạc Thân Vương mà chỉ là con nuôi mạo nhận, chuyện này làm hoen ố dòng tôn thất, qua mặt cả vua, để đoạt chức hầu, vi phạm cả quyền lợi của quốc gia, là một trọng tội. Nhưng cũng đoái nghĩ đến Thạc Thân Vương và Phước Tấn, nguyên là hoàng thân quốc thích, nên miễn cho tội chết, chỉ xử phạt tù hai năm và giáng cấp làm thứ dân. Những người còn lại trong Vương phủ đều bị bãi bỏ chức vụ và địa vị. Vương phủ bị xung công. Riêng Bạch Ngân Sương phải xuống tóc quy y. Còn Hạo Trinh, vì lý lịch không rõ ràng mà dám tiến danh phò mã. Tội không thể

tha thứ, phải trị làm gương. Nội trong ba ngày, phải đem xử chém. Khâm thủ!”

CHƯƠNG 22

Vương gia, Tuyết Như, Hạo Trinh bị tổng vào ngục. Riêng với Ngân Sương, thì do thánh chỉ không nói rõ ngày phải xuống tóc nên Ngân Sương vẫn được tại ngoại.

Vương phủ trong bỗng chốc trở nên hỗn loạn, vì bọn quan binh đã lợi dụng lúc Vương gia được giải đi, đã thừa cơ cướp phá những thứ đáng giá trong Vương phủ, ngoại trừ dinh công chúa ra, còn thì chẳng phòng nào không bị lục soát, mất của.

Đám a đầu, nô bộc thì thấy là cơ nghiệp của Vương gia đã tận, họ sợ vận xấu rồi sẽ liên lụy đến thân. Nên số nào có nhà có cửa riêng tư đã bỏ đi, chỉ còn một ít là nấn ná lại đợi thời.

Vậy là chỉ trong một đêm. Cả một Vương phủ to lớn đã biến thành một dinh thành chết. Cảnh hưng phế rõ là phù du.

Mà mùa thu ở phương Bắc đặc biệt thê lương. Những chiếc lá vàng của cây Ngân Hạnh rụng trong sân, chỉ cần một ngày không người quét dọn là đã thành đồng. Phòng ốc, lầu các, cửa đóng im lìm. Chẳng còn cảnh rộn rịp, áo quần xênh xang, chẳng còn tiếng cười nói rộn rã. Chỉ thấy hoa nở rồi tàn, cỏ dại lấn dần ra lối đi, rồi sẽ là rêu phong lạnh lẽo.

Những chiếc lá rụng không người quét cứ lùa theo gió chạy từ đầu nó đến đầu kia.

Cái hưng thịnh của Vương phủ như đi vào dĩ vãng.

Hai ngày sau. Khi Hạo Tường và Phiên Phiên quay lại, thì chỉ thấy cảnh hoang phế suy tàn... Họ ngơ ngẩn nhìn lên vách. Bức cửa của vua vẫn còn đó.

“... Tất cả người trong Vương phủ, đều bị tước hết chức vụ Vương phủ bị xung công... Những người ở cũ phải dọn ra...”

Hạo Tường đọc đến đây giật mình.

- Sao lại thế này? Chẳng lẽ chuyện chúng ta vào cung mật báo, lại không được thưởng công? Con cũng bị cách chức giáng thành thứ dân ư? Con đâu có lừa dối Hoàng đế bao giờ? Mà cũng bị ghép tội phạm thượng? Như vậy là bất công quá!

Tần má má ở đâu đó đi ra chỉ Hạo Tường nói:

- Vì con người cậu tâm địa độc ác, nên mới có cảnh này, phước chưa đến mà họa cũng rình rập chờ cậu kìa.

A Khắc Đan cũng xuất hiện, nắm lấy ngực áo của Hạo Tường quát:

- Đúng đó! Thế mới gọi là báo ứng! Bọn mi cứ hại người. Làm sao có phước mà hưởng, chỉ đắc tội thêm với Vương phủ thôi.

Tiểu Khấu Tử cũng có mặt:

- Bọn bây hại Vương gia và Phước Tấn phải vào tù, Phò mã thì bị tội chết. Thế mà vẫn bình tâm ngủ ngon được ư? Bây giờ thì không còn gì nữa, thành quách nguy nga, lầu son gác tía, vàng bạc châu báu sạch hết. Chẳng còn cái gì. Bọn mi cũng chẳng còn gì hưởng. Các người đã hài lòng rồi chứ?

Hạo Tường nổi giận đưa cao nắm đấm lên, nói:

- Chúng bây chỉ là nô bộc thôi! Đừng lên tiếng dạy đời. Rồi bọn bây sẽ biết tay ta.

A Khắc Đan chẳng thềm nói thêm một lời, đẩy Hạo Tường ngã nhào xuống đất.

- Đủ rồi! Đủ rồi! Đừng quên là ngươi bây giờ đã bị giáng xuống làm thứ dân cũng ngay hàng ta thôi. Thì đừng có lên cái mặt ông chủ gì cả. Vương gia và phò mã không còn, thì mi là cái thể thống gì? Có cần mi cứ vào Vương phủ xem, còn gì vót vát không?

Phiên Phiên nhìn quanh. Trước sân Vương phủ cảnh đồ nát hỗn loạn còn đó. Bàn ghế ngả nghiêng. Rương hòm rỗng với những vật không đáng giá vứt bừa bãi. Đột nhiên trái tim của bà thất lại, một chút hồi hận trong lòng. Ngay lúc đó, Ngân Sương không biết từ đâu chạy đến. Vừa trông thấy Phiên Phiên, như trông thấy cứu tinh. Ngân Sương đã quỳ xuống nói:

- Trắc Phước Tấn! Xin người hãy cứu lấy mọi người... Tôi đã gõ cửa khắp nơi rồi mà chẳng hiệu quả. Sáng qua, đến mãi hôm nay, tôi đã đến Đô Thống phủ, Duyệt Vương phủ, Khang Vương phủ... Rồi đến cả nhà chị Cả, chị Hai, chị Ba... Vậy mà ở nơi nào, họ nghe nói là từ Thạc Thân Vương phủ đến, là khép cửa, chẳng ai chịu tiếp tôi cả... Ngay những người người thân nhất như bà dì ruột của tôi, cũng cho người báo là đi vắng... Đi nghỉ hè thật xa rồi. Bây giờ chỉ có một con đường duy nhất, đó là vào cung bái kiến công chúa. Trắc Phước Tấn! Tôi biết là người từ trong cung đình ra. Từ nào đến giờ, người và công chúa lai rất thân nhau. Xin người hãy nói giúp. Chỉ có người mới làm được chuyện này. Chốn cung đình là nơi canh phòng rất nghiêm ngặt. Tôi không vào nơi

ấy được. Bà hãy giúp tôi, tạo dịp cho tôi được diện kiến công chúa, để tôi van xin người... Bằng không, chắc chắn là Hạo Trinh sẽ bị tội chết, còn Vương gia và Phước Tấn sẽ bị tù đầy... Họ rồi sẽ không sống nổi. Tôi van bà...

Rồi Ngân Sương dập đầu liên tục:

- Hãy để tôi đóng vai cung nữ hoặc a đầu của bà, để tôi được vào cung bái kiến công chúa đi!

Phiên Phiên nhìn Ngân Sương. Thái độ thành khẩn của Ngân Sương phần nào khiến bà xúc động. Sống ở Vương phủ trên hai mươi năm trời, bà cũng có một ít tình cảm, kỷ niệm. Bà cũng không vui vẻ gì khi thấy Vương phủ đột nhiên ngã sụm trong một sớm một chiều.

Bà lặng lẽ nhìn Ngân Sương. Rõ Ngân Sương là người chứ không phải là yêu quái. Mới có tính người như vậy. Ngân Sương muốn vào cung đình. Nhưng bây giờ mà vào đấy thì cũng nào có lợi ích gì?

Phiên Phiên chậm rãi nói:

- Lan công chúa đang cảm hận mi vô cùng, làm sao cô ấy chịu giúp mi chứ?

Ngân Sương đau khổ nói:

- Không cần biết chuyện đó! Nhưng tôi cần gặp công chúa ngay, vì đây là cơ hội cuối cùng... Chỉ còn có một ngày nữa... Qua ngày sau là Hạo Trinh sẽ bị đưa lên đoạn đầu đài, lúc đó có muốn cứu cũng không còn kịp. Chuyện này không thể chậm trễ. Xin bà hãy vì tôi một lần cuối cùng. Tôi van xin bà, cầu khẩn bà.

Ngân Sương lại đập đầu mấy lượt. Phiên Phiên ngược lên nhìn cảnh hoang phế của Vương phủ nói:

- Thôi được! Ta sẽ đi lo ngay! Ta tìm đến Thôi má má xem thử người có giúp được gì không?

Và sau đó... Mãi đến tối mò. Thôi má má mới đồng ý đưa Ngân Sương vào gặp công chúa.

Thật ra thì không phải vì Ngân Sương. Thôi má má có cách nghĩ cách hành động của mình. Tất cả cũng vì công chúa. Bởi vì bà biết. Công chúa vẫn một lòng yêu mến phò mã. Bây giờ nếu phò mã bị chém đầu. Công chúa sẽ ra sao? Rồi cuộc sống mai sau? Tình cảm sẽ thế nào? Có giữ lại được người thì vẫn còn hy vọng. Và lại... Và lại...

Thế là buổi tối hôm ấy, Ngân Sương đóng vai cung nữ, được đưa vào cung bằng cửa sau. Công chúa không làm sao ngủ được cứ đi tới đi lui trong phòng. Đêm thật vắng, thật buồn như lòng nàng. Thôi má má đưa Ngân Sương đến tận nơi.

- Thừa công chúa, có người muốn diện kiến công chúa!

Công chúa vừa trong thấy Ngân Sương đã giật mình:

- Sao? Sao vậy?... Lại là người? Cả cung đình mà mi cũng vào được ư? Trời ơi! Vậy là pháp thuật của nhà người càng lúc càng cao siêu rồi...

Công chúa quay sang Thôi má má:

- Thôi má má! Thôi má má! Sao người để nó vào đây?

Thôi má má trấn an công chúa:

- Chính tôi đưa cô ấy vào. Bây giờ, ai ai cũng biết là Ngân

Sương đâu phải hồ ly tinh. Chính Hoàng Thượng đã xác nhận chuyện đó với công chúa cơ mà? Đừng sợ! Tất cả chỉ tại công chúa bị ám ảnh thôi. Còn bây giờ... Tôi nghĩ là... Công chúa cần phải giải quyết sự việc. Bằng không. Tôi sợ là... Công chúa sẽ mãi bị ân hận, bị ray rứt... Hãy tỉnh táo đi, công chúa.

- Nó thật sự không phải là chồn? Không phải là hồ ly tinh ư?

Công chúa vẫn còn nghi ngờ nhìn Ngân Sương.

- Mãi đến giờ này ta cũng chưa thật tin! Ta thấy bối rối làm sao khi đối diện với nó... Bởi vì sự việc nó như một mớ bòng bong vậy. Hoàng thượng gả chồng cho ta, lại chọn phải một phò mã thứ dân. Bây giờ Hoàng thượng lại định đem phò mã đi chém đầu. Nhưng mà như vậy... ta rồi sẽ trở thành đàn bà góa ư? Mà lúc đó thì...

Công chúa quay sang Ngân Sương:

- Này này... Mi là người có pháp thuật cao cường, sao mi chẳng cứu Hạo Trinh đi?

- Nếu thật sự mà tôi có pháp thuật cao cường, thì tôi còn đến đây cầu cạnh công chúa làm gì? Tôi đã làm hết mọi cách...

Ngân Sương bước tới nắm lấy tay công chúa, van xin:

- Công chúa, xin người hãy bình tĩnh. Hãy giúp đỡ! Ngày mai này rất là quan trọng. Hạo Trinh sẽ phải lên đoạn đầu đài... Chàng sẽ chết! Lúc đó chuyện Hạo Trinh là hoàng thân thật hay giả không còn quan trọng... Tôi nghĩ dù gì chàng cũng đã là chồng của hai chúng ta. Tôi biết công chúa và tôi ai cũng yêu chàng cũng không muốn chàng chết, đúng không?

Công chúa lắng nghe và hình như cũng xúc động:

- Công chúa hãy nghĩ cho kỹ đi! Kẻ thù của công chúa là tôi chứ không phải là chồn tinh. Đừng vì sự thất bại của mình, rồi đổ lỗi cho ma quái, để an phận. Công chúa hãy can đảm đối diện sự thật, chiến đấu đến cùng. Biết đâu rồi một ngày nào đó. Công chúa sẽ thắng lợi. Công chúa sẽ có Hạo Trinh? Còn bây giờ nếu công chúa để Hạo Trinh chết... Có phải là công chúa đã thua cuộc rồi không?

Công chúa gật gù như đã nhìn thấy chân lý:

- Mi không cần dùng phương thức khích tướng đó với ta. Vì nếu Hạo Trinh mà chết đi, thì mi cũng chẳng còn gì.

Ngân Sương mừng rỡ nói:

- Đúng! Công chúa nói đúng. Rõ là công chúa còn rất sáng suốt, công chúa đã nghĩ là thà để Hạo Trinh chết. Tôi và công chúa sẽ mất hết. Còn hơn để Hạo Trinh sống. Sớm muộn Hạo Trinh rồi sẽ quay lại với tôi. Đúng không? Hay lắm! Đây cũng là một cách phá vỡ tình yêu của kẻ thù. Công chúa nói đúng!

Ngân Sương nhìn thẳng vào mặt công chúa, tiếp:

- Tôi biết. Ở địa vị của công chúa. Công chúa còn có sự kiêu hãnh, tự trọng, nhưng đây là bước cò cuối cùng.... Nếu công chúa cứ chần chờ... Sẽ không còn cơ hội nào để lập lại... Và có nghĩa là công chúa cũng thua cuộc.

Công chúa mím môi, không nói, Ngân Sương tiếp tục:

- Đó là sự thật!... Tôi biết công chúa vẫn còn yêu, còn nhớ Hạo Trinh... Mà Hạo Trinh là con người biết ân biết nghĩa. Công chúa không nghĩ là... Hạo Trinh rồi một ngày nào đó sẽ xét lại ư? Chưa nói. Ai cũng có kỷ niệm. Công chúa không nghĩ đến cái đêm tân hôn, giờ hợp cẩn... Những lúc hạnh phúc trong

đòi... Hình ảnh Hạo Trinh hẳn còn rõ nét? Nếu chàng chết. Tôi nghĩ công chúa cũng chưa hẳn là quên hết...

Ngân Sương nhìn thẳng vào công chúa, nói tiếp:

- Bây giờ, không còn gì phải úp mở nữa, ta cứ thẳng thắn mà đặt điều kiện. Với tôi thì đơn giản thế này. Nếu công chúa mà cứu được Hạo Trinh rồi, thì tôi xin hứa. Tôi sẵn sàng chết! Tôi bảo đảm với công chúa là sẽ biến mất trước mắt hai người. Lúc không còn tôi, thì thời gian sẽ giúp cho công chúa lấy lại được tình cảm của Hạo Trinh. Công chúa có cả một khoảng thời gian dài để lấy lại tình yêu của chàng mà?

Công chúa nhếch môi, không tin tưởng lắm:

- Nếu mi mà chết đi! Ta sợ là... trái tim của chàng cũng đi theo mi và lúc đó ta cũng chẳng có gì.

- Nếu công chúa mà sợ như vậy, thì tôi không chết, tôi sẽ vào chùa tu như Hoàng thượng đã chỉ định... Và hứa là sẽ không bao giờ quấy rầy đến hai người nữa.

- Nhưng nếu mi mà xuống tóc đi tu, rồi Hạo Trinh lại cất thảo lư ngoài chùa ở ẩn thì sao?

- Hạo Trinh không dám làm vậy đâu. Chàng là hiếu tử, còn phải phụng dưỡng cha mẹ.

- Ta không tin! Trái tim chàng thế nào, ta quá rõ mà.

- Vậy thì công chúa cứ xin vua cha khoan hồng, đại xá cho gia đình chàng. Chúng ta cùng có chung chàng. Nhưng công chúa cứ yên tâm. Khi mà công chúa đã có công cứu Vương gia, Phước Tấn và Hạo Trinh, thì cái ơn đó không phải chỉ có tôi mà cả Hạo Trinh cũng kết cỏ ngậm vành. Chẳng ai dám

làm gì công chúa buồn đâu. Chúng ta cùng tồn tại trong hòa bình, còn hơn công chúa phải sống cảnh góa bụa.

Ngân Sương nắm lấy tay công chúa, nhưng công chúa đã rút tay về.

- Thôi mi đi đi! Ta bây giờ đã biến thành gỗ đá. Mi có thuyết phục thế nào cũng vô dụng thôi. Đi đi! Ta không muốn nghe gì, cũng chẳng muốn nhìn thấy mi nữa!

Ngân Sương tuyệt vọng cực điểm. Nàng nhìn công chúa, thái độ lạnh lùng của công chúa khiến Ngân Sương thấy không còn gì để hy vọng, nhưng Ngân Sương vẫn cố gắng, một lần cuối:

- Công chúa! Hẳn công chúa cũng biết, cái chết chẳng có nghĩa là kết thúc, mà nó chỉ khiến cho tình yêu trở thành trường cửu, vĩnh hằng...

Công chúa giận dữ đẩy Ngân Sương:

- Thôi đủ rồi! Đủ rồi! Ta biết rất rõ tình yêu của mấy người vĩ đại, cao thượng, nó tỏa sáng như mặt trăng, mặt trời. Với một tình yêu như vậy, thì còn sợ chết gì nữa? Vậy thì... Sau khi Hạo Trinh chết, mi có thể cùng chết theo. Mà khi mi chết rồi thì ta chẳng bận tâm gì nữa. Mi biến thành chồn, thành quý, thành thần, mặc người. Bấy lâu nay ta chịu đựng quá đủ rồi. Ta không còn muốn trông thấy người nữa...

Ngân Sương lùi người về phía cửa, nhưng khi đến cửa chẳng hiểu nghĩ sao, Ngân Sương lại ưỡn ngực kiêu hãnh, quay người đi. Đúng! Công chúa đã nói đúng. Với một tình yêu “vĩ đại” như vậy thì... Có gì để mà sợ chết nữa chứ?

o0o

Cũng như lúc đó, ở trong ngục tối của nhà vua. Hoàng thượng đặc biệt gia ân. Cho phép Hạo Trinh được dùng bữa cơm tối cùng chung với Vương gia và bà Tuyết Như. Đám cai ngục đưa rượu thịt vào ngục, cần nhân:

- Chiều mai đã ra pháp trường rồi, mà tối nay lại bày vẽ tiệc tùng nữa.

Vương gia và bà Tuyết Như nhìn chiếc mâm cơm với sáu món ăn, một bình rượu quý mà lòng đau xót.

Hạo Trinh cố nén tình cảm, bước tới cầm bình rượu lên, rót đầy một ly, rồi quỳ xuống trước mặt Vương gia và bà Tuyết Như thành khẩn:

- Thừa cha, thừa mẹ Con đã hồ đồ mạo hiểm nhận làm con của cha mẹ suốt hai mươi một năm. Trong hai mươi một năm đó. Con đã khiến cha mẹ vui ít mà buồn nhiều... Và khi hiểu ra sự thật, con cứ tưởng là... Với thời gian còn lại, con có thể quỳ dưới chân người để chăm sóc trả ơn. Không ngờ, cuộc sống lại ngắn ngủi quá. Ngày mai đã phải chia cách. Vậy thì cái ơn của cha và mẹ Con chỉ có thể để lại kiếp sau. Còn bây giờ, cái ly rượu này, con kính dâng cha mẹ. Ở đây con cũng có điều muốn thưa, là cảm ơn cha mẹ đã nuôi dưỡng con nên người. Hiện tại thì con còn chưa biết, người đã sinh thành con là ai, con chỉ biết là người đã nuôi nấng dạy dỗ con thành người là cha mẹ Và cảm ơn những gì cha mẹ đã cho con. Cuộc sống này với con, hoàn toàn bổ ích, vô giá.

Bà Tuyết Như nước mắt như mưa, ôm chầm lấy Hạo Trinh.

- Con nói chỉ những điều đó? Những điều con nói làm mẹ tan nát cõi lòng con biết không? Mẹ có lỗi với con. Vì mẹ đã làm thay đổi vận mệnh, tạo nên bi kịch của con ngày nay. Nếu

không có ý đồ của mẹ, thì biết đâu bây giờ con đã an cư lạc nghiệp ở một nơi nào đó. Con đã có vợ, có con. Có cuộc sống bình dị, hạnh phúc...

Hạo Trinh gật đầu:

- Có thể là như vậy! Nhưng mà lúc đó con nào có gặp được Ngân Sương? Giống như điều mà Sương đã nói: “Nếu bây giờ mà cho chọn lại từ đầu thì chúng con vẫn chấp nhận vận mệnh ngày hôm nay. Chẳng chút ân hận”.

Rồi Hạo Trinh ngược mắt đau khổ nhìn bà Tuyết Như:

- Xin mẹ hãy chăm sóc cho Ngân Sương giúp con.

Bà Tuyết Như gật đầu, nước mắt như mưa.

Vương gia đứng cạnh, yên lặng nhìn cảnh hai mẹ con khóc. Không có cảnh nào buồn hơn. Thật lâu, ông mới bước tới bên bàn, lấy chén ra bới một chén cơm gấp thêm mấy đũa thức ăn vào chén, rồi đưa cho Hạo Trinh.

Đây là lần đầu tiên trong đời, ông bới cơm cho một người khác. Vương gia ghen lời nói:

- Cơm canh nguội rồi. Con... Con gắng mà ăn đi con!

- Dạ...

Hạo Trinh đỡ lấy chén cơm trên tay già run rẩy. Chàng không dám nhìn lên. Cố gắng dùng đũa đưa cơm vào miệng. Cơm có thể nào cũng ngon, cũng phải nuốt. Vì nó đang chan hòa tình thương của cha già.

Vương gia nói:

- Con... Con gắng ăn... Ăn cho nó nhé... Đừng bao giờ để mình đói con ạ...

Hạo Trinh nước mắt lưng tròng.

- Vâng, thưa cha.

Và rồi chàng ăn vội hết cả chén cơm. Vương gia và Phước Tấn, lặng lẽ nhìn con. Cả phòng giam im lắng. Đêm thật lạnh, thật buồn và tối tăm.

Thời gian bên ngoài lặng lẽ trôi.

CHƯƠNG 23

Ngay từ sáng sớm, con đường dẫn đến pháp trường đã đông nghẹt cả người. Họ hiếu kỳ. Vì đây là lần đầu tiên một vị phò mã bị xử chém.

Khi nắng đã lên cao. Chiếc xe chở tội nhân từ từ đến. Đi trước xe là quan giám sát việc hành hình. Ông ta cỡi con ngựa màu đỏ. Kế đến là hai hàng vệ binh, rồi mới đến xe tù. Tiếng ngựa, tiếng người quát tháo dẹp đường, làm xôn xao cả đám đông.

- Xem kìa! Xem kìa!

Đám đông cố chen lấn nhau ra trước, để nhìn cho rõ mặt tội nhân.

- Phò mã đẹp quá! Còn trẻ quá!

- Đương nhiên rồi. Dân trong Vương phủ. Một tiểu vương gia cơ mà?

- Đúng! Làm lớn lắm đấy! Bối lạc ở Thạc Thân Vương phủ lận, phò mã của Lan công chúa, còn là chức ngự tiền hành tâu nữa cơ...

- Làm lớn vậy, còn trẻ vậy, mà đã phạm tội chết?...

- Tại vì...

Người này một tiếng, người kia một tiếng, xôn xao. Hạo Trinh ngồi trong xe tù. Xe tù bằng sắt. Ở phía trên có khoét

một chiếc lỗ tròn để tội nhân đưa đầu ra ngoài. Còn thân vẫn bị cùm lại trong xe. Hạo Trinh ngược mặt nhìn thẳng, chàng mệt mỏi nhưng vẫn tỉnh táo, trước đó lúc còn trong phòng giam. Hạo Trinh đã được bà Tuyết Như chải tóc, búi lại đàng hoàng. Hạo Trinh mặc bộ áo vải thô và vẫn gọn gàng sạch sẽ. Chàng không có vẻ gì là khiếp sợ cái chết...

Ngay lúc đó giữa đám đông, có tiếng gọi lớn.

- Hạo Trinh! Hạo Trinh! Hãy đợi em! Em đến đây!

Hạo Trinh nghe tiếng gọi giật mình, nhìn về nơi phát ra. Ngân Sương đang vệt đám đông xông tới. Nàng đầu chít khăn tang mặc nguyên bộ đồ trắng, chạy về hướng xe tù.

- Hạo Trinh! Em ra tiền anh đây! Em muốn gặp một lần cuối cùng, để anh thấy là...

Hạo Trinh cũng đã nhìn thấy Ngân Sương. Chàng chồm tới nhưng tay chân bị cột chặt, chẳng làm sao động đậy được. Hạo Trinh chỉ còn hét to.

- Trời xanh có mắt, để anh còn trông thấy em là anh quá mãn nguyện rồi! Ngân Sương! Hãy gắng mà bảo trọng lấy thân... Vì anh mà sống. Em có nghe anh nói không? Hãy vì anh...

Đám đông thấy cảnh đó ồn ào hơn. Họ lịch sự đứng dạt qua một bên nhường chỗ cho Ngân Sương đến gần Hạo Trinh hơn nữa.

Ngân Sương chạy hơi hải theo xe tù, cuối cùng rồi cũng đuổi kịp. Chụp lấy song sắt xe, đu người hổng lên.

- Anh Hạo Trinh! Anh hãy nghe em nói này.

Ngân Sương lạc giọng nói:

- Tình cảm của đôi ta. Trời biết, đất biết, anh biết và em biết. Quỷ thần, vạn vật chứng giám. Chúng ta sống hoặc chết, kiếp này hay kiếp sau, thì mãi mãi... Em vẫn là của anh. Bao giờ cũng là của anh thôi.

Hạo Trinh cũng nói thật to:

- Ngân Sương. Những lời chung thủy vừa rồi của em, có chết đi anh cũng không quên. Em không nói, anh cũng đều rõ cả. Trước khi chết anh chỉ có một lời yêu cầu. Bất cứ hoàn cảnh nào thì em cũng phải sống, không được chết! Em phải sống để đền đáp công ơn cha mẹ giùm anh!

Ngân Sương lắc đầu không chịu:

- Không! Không! Không! Cái gì em cũng chịu anh, nhưng điều đó thì không được. Anh sống em sống, còn anh chết sẽ chết theo!

Hạo Trinh tức giận:

- Ngân Sương! Nếu em bảo là hiếu anh, thì tại sao em không nghe lời anh chứ?

Ngân Sương đau khổ:

- Hạo Trinh! Anh đã bảo là biết em, sao còn bức bách em phải làm điều đó!

Và hai người cách nhau một song sắt, lặng nhìn nhau như chốn không người. Họ khiến cho quần chúng chung quanh phải xúc động. Quan giám sát hành hình cũng quay đầu lại nhìn. Thấy cảnh rồi ren. Bực mình, quát:

- Vệ binh đâu, kéo con nhỏ đó ra! Để như vậy còn ra thể

thống gì?

- Vâng!

Đám vệ binh nghe lệnh vội xông đến. Bọn họ nắm lấy Ngân Sương định kéo xuống xe. Nhưng mười ngón tay của Ngân Sương đã bám chặt lấy thành xe. Ngân Sương cố gắng giằng co lần cuối.

- Anh Hạo Trinh! Hạo Trinh! Em còn chưa nói hết...

Nhưng sức của Ngân Sương làm sao địch lại. Nên chẳng mấy chốc Ngân Sương đã bị lôi tuột xuống xe. Có mấy tay vệ binh còn rút cả gươm ra chặn lên cổ Ngân Sương, khiến nàng không làm sao phản ứng tiếp được.

- Ngân Sương! Em hãy quay về đi!

Tiếng của Hạo Trinh vọng lại một cách đau khổ. Đoàn xe mã vẫn tiếp tục tiến. Chẳng mấy chốc cái bóng màu trắng của Ngân Sương đã bị khuất hẳn phía sau.

o0o

Xe giải phạm nhân đã đến tận pháp trường.

Giữa khoảng sân trống, đoạn đầu đài như một con quái vật được dựng lên. Mọi người chỉ nhìn, đã thấy khiếp đảm. Trong khi tay đao phủ thủ đứng cạnh đó lại bình thản chờ đợi. Xa hơn một chút là tay trống lệnh, hẳn đứng trước cái trống lớn. Đợi vị giám sát quan tuyên bố hành hình là nổi trống báo hiệu ngay.

Dưới đoạn đầu đài là đám đông hiếu kỳ, chen lấn một cách hỗn loạn. A Khắc Đan và Tiểu Khẩu Tử quỳ ở cạnh chiếc quan tài chờ đợi. Ân huệ của vua dành cho Hạo Trinh chỉ là...

“Người của Vương phủ được phép thu nhặt di hài của phạm nhân, để chôn cất một cách tử tế”.

Đây đã là một biệt lệ. Vì từ trước đến nay, những tử tội bị hành hình, đều phải bêu đầu ngoài cổng thành một thời gian để răn đe quần chúng rồi mới được hạ xuống.

Hạo Trinh bước ra khỏi xe sắt, và bị đẩy ngay lên đoạn đầu đài. Lúc đi ngang qua A Khắc Đan và Tiểu Khấu Tử. Hạo Trinh đã được hai tội thần trung tín này dập đầu lần cuối.

- Bối Lạc gia! Bọn nô tài xin cúi chào người!

Hạo Trinh xúc động.

- Tiểu Khấu Tử! A Khắc Đan, các người không cần tiễn đưa ta. Hãy đi ngay ra ngoài tìm Ngân Sương đi. Cô ấy đã bị bọn vệ binh bắt giữ. Bây giờ không biết ở đâu rồi!

Tiểu Khấu Tử đầm đìa giọt lệ.

- Bối Lạc gia ơi! Giờ này bọn tôi chẳng ai còn thiết điều gì, nghĩ đến ai nữa. Chỉ còn cố lo...

Tiểu Khấu Tử nghẹn lời không nói thành tiếng. Trong khi Hạo Trinh đã được dẫn lên đoạn đầu đài.

Đông Đại Nhân đã vào ghế giám sát thi hành án. Còn Hạo Trinh được đưa đến bục gỗ. Chiếc bục này có hình chữ U. Phần lõm là nơi đặt đầu phạm nhân vào. Dao phủ thủ đứng phía sau Hạo Trinh với thanh mã tấu sáng loáng trên tay. Giờ hành hình chưa đến, mọi người chờ đợi. Mặt trời lên cao chậm rãi di chuyển lên đỉnh trời.

Đám đông hiếu kỳ nhốn nháo, ồn ào chen lấn nhau cố giành

cho được vị trí nhìn rõ nhất. Ngân Sương cuối cùng rồi cũng đến được pháp trường, nàng cố gắng chen vào. Chiếc áo trắng lúc ẩn lúc hiện trong đám đông. Ngân Sương chen được lên đầu hàng.

- Anh Hạo... Trinh!

Tiếng hét của Ngân Sương làm nhiều người giật mình, nhường lối cho. Nhờ vậy Ngân Sương đã đến sát đoạn đầu đài. Hạo Trinh cũng đã nhìn thấy Ngân Sương, hốt hoảng.

- Ngân Sương! Em nên biết đây là pháp trường, em đến pháp trường làm gì. Hãy quay về đi! Quay về nhanh! Anh không muốn em nhìn thấy cảnh anh chết. Anh chỉ muốn em thấy lúc anh sống thôi! Hãy về ngay đi, đừng có nói cái gì nữa. Về đi!

Ngân Sương cũng nói lớn.

- Anh không muốn cả chuyện em đưa tiễn anh à?

Hạo Trinh nói ngắn gọn nhưng cương quyết.

- Hãy giữ cái hình ảnh của anh trong tim em. Đừng nhìn cảnh anh đã lìa đầu khỏi cổ. Em có nghe không? Anh không thích như vậy! Anh muốn em phải về nhà ngay.

Ngân Sương hiểu rõ lắm chứ! Hạo Trinh muốn cũng như Ngân Sương muốn. Một hình ảnh người yêu toàn bích, đẹp đẽ của nhau. Ngân Sương gật đầu. Mắt long lanh hạnh phúc. Sương nhìn Hạo Trinh một cách trìu mến:

- Em biết rồi! Em sẽ quay về ngay! Anh nên nhớ. Chúng ta sống có nhau mà chết cũng sẽ có nhau. Khi chuông vừa gõ đúng ngọ. Chắc chắn anh và em sẽ cùng gặp nhau ở thiên đàng!

Nói xong, Ngân Sương quay đầu đi và nhanh chóng vệt đám đông ra ngoài. Hạo Trinh nhìn theo, chỉ lẳng lặng nhìn theo. Không có gì để nói. Trong cái ánh mắt buồn bã kia. Hạo Trinh đã thấy hạnh phúc đang chờ. Không có gì để bịn rịn, bận tâm, tất cả phẳng lặng như mặt hồ. Sắp được giải thoát rồi, còn gì mà xúc động nữa? Hạo Trinh ngược mắt nhìn lên trời. Bầu trời trong xanh. Mặt trời đang chậm chạp leo lên đỉnh. Sắp đến giờ...

Hạo Trinh lẩm bẩm điều mình nghĩ.

- Khi tiếng chuông báo hiệu đúng Ngọ vang lên. Hồn ta với nàng rồi sẽ hạnh ngộ nơi thiên đàng. Cuộc sống ở thế giới đó, hẳn là hạnh phúc vì chẳng còn ai hận thù, chỉ có tình yêu.

o0o

Cũng cùng lúc đó, nơi cung đình. Công chúa cứ tới lui mãi ngoài hành lang. Lòng nàng nóng như lửa đốt. Những tiếng gọi.

- Hạo Trinh! Hạo Trinh! Hạo Trinh!

Như những con sóng dập dờn trong đầu...

Thôi má má đứng gần đây nhắc nhở.

- Công chúa! Giờ thìn rồi đấy!

- Công chúa! Giờ tỵ rồi đấy!

- Công chúa! Giờ tỵ một khắc!

- Công chúa! Giờ tỵ hai khắc!

Công chúa chợt ngẩng đầu nhìn lên. Mặt trời thật chói mắt.

Chợt nhiên một ý niệm thoát qua. Công chúa bỏ đi ngay vào ngự thư phòng, sụp xuống, dập đầu lạy hoàng thượng.

- Thừa cha! Lan Thanh này cúi lạy cha!

Nhà vua nhìn lên, hiểu ý. Giận dữ.

- Ta không cho phép ngươi! Không có xin xỏ gì cả. Trên đời này nào phải là không còn đàn ông. Con còn trẻ, rồi ta sẽ chọn cho con một mối khác.

Nhưng Lan Thanh công chúa vẫn không chịu đứng dậy, tiếp tục dập đầu.

- Thừa cha! Người đã từng chọn mối gả con rồi! Lan Thanh này van xin cha một lần nữa...

Nhà vua nhìn công chúa và chẳng còn làm ngơ được. Ấu là định mệnh!

CHƯƠNG 24

Chỉ còn một khắc nữa là đúng Ngọ.

Trống bắt đầu dạo lên. Từ tiếng một, dồn dập dần...

Hạo Trinh được đưa đến sát đoạn đầu đài. Chàng tự động quỳ xuống. Nhìn cái bệ gỗ kê đầu, Hạo Trinh tự hỏi, nó đã từng đón nhận bao nhiêu người Giò đến lượt ta...

Tiếng trống dồn dập như thúc dục. Đám đông xôn xao bàn tán. Giữa khi đó, tiếng chuông chính Ngọ vang lên.

Giám sát quan Đông Đại Nhân, đứng dậy tuyên bố.

- Đã đến giờ hành hình!

Hạo Trinh sốt sáng đưa đầu vào khung gỗ gát đầu chờ đợi.

Dao phủ thủ từ từ đưa cao đao lên chỉ còn chờ lệnh là hạ xuống.

Ngay lúc đó. Công chúa một người một ngựa chạy đến, đưa cao “thánh chỉ”. Miệng hét to:

- Ngưng lại! Ngưng ngay lại! Có thánh chỉ đây!

Đám đông vệt qua một bên.

Dao phủ thủ cũng hạ tay đao xuống chờ.

A Khắc Đan và Tiểu Khấu Tử mừng rỡ.

Công chúa đã nhảy xuống ngựa. Đông Đại Nhân quỳ xuống tiếp thánh chỉ đọc to.

“Phò mã Hạo Trinh được tha lập tức. Không được trễ. Khâm thủ!”

Đám đông nghe đọc thánh chỉ ồn ào như vỡ chợ, có người khen, người vỗ tay, nhưng cũng có người lộ vẻ thất vọng vì không coi được một màn xử trảm...

Lập tức, Hạo Trinh được cởi trói! Hạo Trinh đứng dậy mà tưởng như nằm mơ. Chàng lặng lẽ nhìn công chúa. Trong khi công chúa lại đầm đìa nước mắt.

- Lan Thanh này! Ta cảm ơn em!

Hạo Trinh lần đầu tiên gọi đúng tên vợ...

Trong khi A Khắc Đan và Tiểu Khấu Tử đã nhào đến dập đầu trước mặt công chúa, xúc động nói.

- Ôn của hoàng thượng như trời biển. nô tài dập đầu lạy tạ, hoàng thượng vạn tuế, dập đầu lạy tạ ơn điển của công chúa!

Hạo Trinh nhìn thấy A Khắc Đan và Tiểu Khấu Tử đột nhiên nhớ lại giết mình, hét to:

- Trời ơi! Ngân Sương! Cô ấy đã hẹn cùng ta gặp nhau sau tiếng chuông chánh Ngọ! Như vậy thì... Trời ơi! Mong là... trời... đừng...

Hạo Trinh quay lại. Thấy con ngựa của công chúa còn ở đấy. Chàng không nói không rằng, nhảy ngay xuống đài, phóng lên lưng ngựa, thúc nhanh.

Đám đông sợ hãi dạt qua một bên. Hạo Trinh vừa thúc mạnh

vào lưng ngựa vừa hét.

- Ngân Sương! Hãy đợi anh! Đợi anh! Đừng làm gì cả nghe em.

Hạo Trinh như điên cuồng. Còn con ngựa thì lồng lên, phóng nhanh vì đau. Chẳng mấy chốc, bóng người với ngựa khuất ở sau đám bụi mù.

o0o

Khi tiếng chuông ở tháp báo giờ vừa điểm tiếng đầu tiên. Báo hiệu giờ chánh Ngọ đã điểm. Thì Ngân Sương cũng máng xong giải lụa màu trắng lên xà nhà.

Tân má má và Hương Kỳ đứng bên dưới chiếc ghế. Hai người không ngăn cản vì họ đều biết là chuyện Ngân Sương chọn cái chết là chuyện không thể đổi được. Và lại giờ này hẳn là Hạo Trinh cũng đã đầu lìa khỏi cổ. Cuộc lương duyên của hai người ở trần thế coi như kết thúc. Họ sẽ gặp nhau ở thiên đàng, họ đã đính ước để gặp nhau. Vậy thì tốt hơn chẳng nên cản trở họ.

Chuyện chọn cái chết của Ngân Sương càng làm cho hai người nể phục.

Tân má má run giọng nói:

- Nô tài xin cung tống dì Bạch, chúc dì Bạch và Bối Lạc Gia được mãi mãi bên nhau, không còn chia cách!

Hương Kỳ thì không nói gì cả, chỉ gục đầu khóc.

“Cốp!”

Chiếc ghế bị đẩy ngã xuống. Tân má má và Hương Kỳ giật

mình. Nhưng chẳng ai dám nhìn lên. Mọi vật yên lặng. Chỉ có tiếng chuông ở tháp báo giờ vẳng xa và tiếng gió thổi.

Một phút trôi qua. Tần má má mới đứng dậy nhìn lên. Ngân Sương giờ đã bất động. Khuôn mặt bình thản chẳng có gì là sâu thẳm.

Tần má má và Hương Kỳ hợp lực tháo dây đưa Ngân Sương xuống. Ngân Sương được đặt nằm trên giường. Tần má má bình thản sửa sang lại nếp áo cho Ngân Sương, chải lại mái tóc và cài trâm đằng hoàng. Hương Kỳ đứng cạnh chỉ biết khóc.

Ngân Sương nằm đó, mắt nhắm như đang ngủ say. Cái chết đến quá dễ dàng, lặng lẽ. Chẳng làm kinh động chẳng phiền một ai. Tần má má an ủi Hương Kỳ.

- Hương Kỳ này! Đừng khóc nữa con ạ.

Tần má má nói nhưng nước mắt lại chảy dài.

- Cuộc đời của Ngân Sương, từ khi oa oa chào đời, là đã khổ, bị đưa ra khỏi Vương phủ với cái ấn hoa mai trên vai. Số phần bạc bẽo chẳng được hưởng giàu sang phú quý. Sau đấy lại bị thả theo dòng nước... Đến lúc lớn lên gặp được Hạo Trinh. Lại không được sống hạnh phúc như người bình thường, hết tai ương này đến tai họa khác, chỉ bây giờ... thì coi như mọi chuyện đã chấm dứt. Nỗi khổ đã tiêu tan, cái chết mới mang đi mọi buồn phiền... Có lẽ giờ này... Con bé đáng thương đã hội ngộ với Hạo Trinh nơi thâm đằng. Không còn ai có thể ngăn cách. Họ được sống bên nhau thoải mái, hạnh phúc.

Tần má má chưa dứt lời... Hạo Trinh như cơn gió lốc cuốn

vào. Vừa đến nơi, chàng đã hét lên:

- Ngân Sương! Ngân Sương đâu!

- Trời ơi! Bối Lạc gia đó ư?

Hương Kỳ đứng dậy, chạy nhanh ra cửa. Vừa trông thấy Hạo Trinh. Đôi chân nó nhũn đi. Nó ngã quỵ xuống đất chết giấc.

- Bối Lạc Gia! Bối Lạc gia còn sống quay lại ư? Trời ơi! Vậy mà... Tiểu thư tưởng người đã chết? Người đến đón tiểu thư à?

Tần má má cũng xông ra, mặt tái hẳn.

Hạo Trinh nhìn cảnh trước mặt chột hiều. Chàng về đến chậm một bước. Hạo Trinh lặng lẽ đi vào phòng của Ngân Sương.

Ngân Sương đang nằm trên giường. Bất động, yên ổn, bình thản. Đôi mắt khép với những cọng mi dài cong vút. Hình như còn có cả nụ cười nhẹ trên môi.

Hạo Trinh đứng lặng ra đó, nhìn người yêu. Rồi chàng cúi người xuống. Đôi tay run rẩy bế người yêu lên, ôm chặt vào lòng. Hạo Trinh kề chặt má người yêu vào ngực mình, lắm lắm:

- Khi chuông báo giờ đúng ngọ điểm! Chúng ta rồi sẽ hội ngộ tại thiên đình... Ngân Sương... Tại sao? Tại sao? Tại sao anh mãi đến trễ? Chẳng bao giờ anh bảo vệ được em? Chẳng bao giờ chúng ta có được một cuộc sống hạnh phúc như bao nhiêu cặp vợ chồng bình thường... Anh tội lỗi quá... Anh không bao giờ bù đắp được tình cảm mà em đã dành cho anh... Bây giờ, ngay cả cái hẹn hò gặp nhau ở giờ đúng ngọ,

anh cũng lỗi hẹn... Em một mình đi trước... Em lại cô đơn. Rồi em sẽ thế nào khi không có anh chứ?

Hạo Trinh vừa nói, vừa bế Ngân Sương đi chậm chậm về phía cửa.

- Không! Anh sẽ không để cho em tiếp tục cô đơn. Chúng ta rồi sẽ tìm được một mảnh đất thiêng... Ở đấy chẳng có chuyện tranh giành danh lợi... Ta sẽ là một cặp uyên ương thần thánh... Ta sẽ tạo dựng đời mình theo ý mình. Đúng không em. Đúng không? Mọi thứ đến nay. Coi như chẳng còn một thế lực nào, có thể chia cách chúng ta được nữa. Cái chết và sống cũng chẳng ngăn cách được đôi ta...

o0o

Lúc đó, Vương gia và bà Tuyết Như cũng nhận được lệnh phóng thích của nhà vua, cả hai vội vã quay về nhà.

Đôi cánh cổng Vương phủ, mở toang hoác. Nhưng bên trong cảnh lại vắng như tờ. Lá khô rụng đầy trên sân. Chỉ có một chú ngựa của ai đó đang đứng.

Vương gia và bà Tuyết Như trao đổi nhau cái nhìn. Họ còn đang e dè, chưa biết cái gì đang xảy ra bên trong, thì nghe có tiếng người phía sau. Nhìn lại, A Khắc Đan, Tiểu Khấu Tử và công chúa đang vội vã đi vào.

Công chúa nhìn thấy con ngựa của mình, cũng nhìn thấy Vương gia và bà Tuyết Như, lên tiến hỏi:

- Các người có thấy Hạo Trinh đâu không?

Rồi nhìn con ngựa, nói:

- Ngựa đang ở đây, chắc chàng ở trong nhà!

Vương gia nghe công chúa nói, mừng rỡ:

- Như vậy, có nghĩa là Hạo Trinh đã được đại xá rồi ư? Nhưng mà... Nếu công chúa đã cứu được Hạo Trinh ra, sao nó không cùng về đây với công chúa?

Công chúa chưa kịp trả lời, thì nghe có tiếng khóc từ trong phủ vang ra. Vương gia, Tuyết Như, công chúa đều giật mình, vội vã chạy vào.

Trước mặt mọi người, là Hạo Trinh với cái xác của Ngân Sương trên tay, đang chậm rãi tiến ra cửa. Hạo Trinh như chẳng nhìn thấy, chẳng nghe thấy gì, cứ chậm chạp đi. Phía sau Hạo Trinh là Hạo Tường, Phiên Phiên, Tần má má và Hương Kỳ. Người gọi, người khóc.

- Anh cả! Anh định đi đâu đấy!

Hạo Tường lên tiếng. Đây là lần đầu tiên, Hạo Tường gọi Trinh bằng tiếng anh “thân tình” mật ngọt.

- Anh cả này! Người đã chết rồi đâu thể sống lại được? Anh hãy dần bớt buồn đau... Chúng ta cần phải sống để làm lại cuộc đời mọi chuyện còn dài...

Khi nhìn thấy Vương gia, bà Tuyết Như... Hạo Tường nhào tới cầu cứu.

- Ba mẹ ơi! Hãy mau mau khuyên anh cả đi! Giữ anh ấy lại...

Vương gia, bà Tuyết Như nhìn Hạo Trinh và chiếc xác của Ngân Sương trên tay Hạo Trinh mà lặng người. Sao lại có thể như vậy được? Cuộc đời sao tàn nhẫn thế?

Hạo Trinh cũng đã nhìn thấy cha mẹ, chàng đứng lại. Tần má

má bước tới, khóc òa.

- Vương gia! Phước Tấn! Ngân Sương tiểu thư đã một lòng một dạ nghĩ là Bối Lạc Gia đã lìa đời ngay khi tiếng chuông chính Ngọ vang, nên người đã tuần tiết. Đâu có ngờ là... Bối Lạc gia lại quay về... và như vậy... bây giờ... hai người lại ngã, âm dương cách biệt!

Bà Tuyết Như đôi mắt mở trừng trừng. Bà lắc đầu lảo lảo:

- Sao vậy? Sao lại có thể như vậy được? Ngân Sương, trời ơi... Ngân Sương con của ta... Đời con làm sao thế. Chào đời đã lảo lảo ương, nhiều khổ lụy... Vậy mà ta cứ nghĩ... Ta tưởng là... Con đã tai qua nạn khỏi... Đâu có ngờ...

Bà như người mất hồn...

Vương gia bàng hoàng không kém. Mặt tái hẳn, muốn khóc mà khóc chẳng thành tiếng. Ông phải đứng tựa người vào bờ tường.

- Mọi tai họa đã kết thúc rồi cơ mà? Cả nhà chúng ta đứng ra phải được đoàn tụ... Tôi không tin là lại có chuyện này xảy ra? Sao lại để chuyện thế này xảy ra chứ?

Ông chồm tới Hạo Trinh, đặt tay lên mặt Ngân Sương, vuốt nhẹ lên má nàng, nghẹn giọng:

- Từ nào đến giờ... Tôi có bao giờ biết nó là máu mủ là ruột thịt của mình đâu? Nên chưa một lần tôi cư xử tử tế với nó. Mãi cho đến ngày hôm nay. Khi biết hết mọi sự thật, muốn chuẩn bị đèn bùa, thì nó đã không còn, nó đã bỏ tôi đi... Không! Không được! Tôi không cho phép! Tôi không cho phép nó làm như thế!

Hạo Trinh bế Ngân Sương trên tay đứng yên như pho tượng. Mặc cho Vương gia và bà Tuyết Như muốn níu kéo thế nào cũng mặc.

A Khắc Đan và Tiểu Khấu Tử quỳ xuống. A Khắc Đan nhìn lên trời trách:

- Tại sao những người tốt dễ chết thế? Nhất là những người như dì Bạch. Con người hiền hậu vậy mà lại bỏ đi sớm hơn cả chúng ta.

Tiểu Khấu Tử khóc rống:

- Dì Bạch ơi! Hãy sống lại đi! Dì đã hẹn ước rõ ràng với Bối Lạc Gia rồi cơ mà? Sống cùng sống mà chết cùng chết. Vậy sao dì lại bỏ đi Bối Lạc gia đã quay về thì dì cũng phải quay về mới phải. Thượng đế! Nếu người linh thiên thì hãy khiến cho dì Bạch sống lại mới đúng chứ?

Phiên Phiên đứng đó cũng có vẻ xúc động. Bất giác kéo tay Hạo Tường quỳ xuống, hướng về phía Vương gia và bà Tuyết Như, khóc:

- Tất cả lỗi tại tôi cả. Tôi đi tố giác làm gì để gây hờn chuốc oán? Để gia cảnh bất an? Để Ngân Sương chết. Tôi là một kẻ có tội!

Vương gia nói:

- Không phải ngươi, mà là ta! Ta đã gieo nhân thì phải gặt quả...

- Không đúng! Em mới là người có lỗi!

Bà Tuyết Như đau khổ nói làm Vương gia không cầm được nước mắt.

- Vậy thì... Tất cả chúng ta đều có lỗi. Chúng ta đã liên kết gây tội ác, để Ngân Sương một mình gánh.

Rồi mọi người cùng khóc. Khóc một cách đau khổ. Chỉ có công chúa Lan Thanh là đứng lặng yên. Công chúa chợt nhớ tới lời của Ngân Sương nói:

- Sự chết chóc chẳng có nghĩa là đã kết thúc được một chuyện tình, mà nó lại làm cho tình yêu chân chính thăng hoa trở thành vĩnh hằng, bền vững mãi với trời đất...

Bất giác công chúa rung mình nhìn sang Hạo Trinh. Ngân Sương đã “bất tử” trong vòng tay của Hạo Trinh. Công chúa chợt thấy đau xót. Một lần nữa, ta lại thua cuộc.

Thái độ của Hạo Trinh quá rõ ràng. Trong ánh mắt nghiêm nghị của chàng khẳng định sự kiên quyết và bình an. Rõ ràng là Hạo Trinh đã quyết khi mắt hướng về phía chân trời xa. Hạo Trinh từ từ đi tới. Chàng bế Ngân Sương đi về phía cổng.

Công chúa Lan Thanh không dẫn được, bước đuổi theo.

- Chàng định mang Ngân Sương đi đâu vậy?

Hạo Trinh cứ nhìn thẳng không trả lời, chàng chỉ lăm bắm một mình như nói Ngân Sương hoặc với chính mình.

- Ngân Sương từ đâu đến, thì ta mang trả nàng lại nơi ấy, mãi bây giờ ta mới ngộ ra. Đúng rồi! Ngân Sương đúng là con chồn lông trắng ngày nào. Mà chồn là vật của núi rừng hoang dã... Có đến với loài người chỉ là một thoáng dạo chơi. Sau khi nếm đủ mùi thương yêu thù hận. Món nợ cũ trả xong... Ngân Sương chưa phải là chết, mà chỉ là trở về nơi chốn cũ.

Bây giờ... Tôi phải trả Ngân Sương về với thiên nhiên... Biết đâu khi đến đấy rồi... Ngân Sương sẽ sống lại? Ngân Sương sẽ hiện hình là một con chồn lông trắng... trở lại với ký ức ngày cũ? Ở đó, ở đó... Hình như là... Mấy ngàn năm trước... Tiềm thức cho biết... Mấy ngàn năm trước tôi cũng là một con chồn... Tôi và Ngân Sương là một đôi chồn trắng trong thảo nguyên... Và nếu như được trở về dạng cũ. Chúng tôi sẽ sống hạnh phúc biết là đường nào. Ở đây làm gì chốn danh lợi, bụi bậm phồn hoa.

Hạo Trinh vừa đi vừa lảm nhảm như trong mơ.

Mọi người đứng yên. Chẳng ai dám cản chân Hạo Trinh. Công chúa ngăn người ra, vừa đau khổ, vừa xót xa. Nàng chạy theo nói:

- Chàng đừng có lảm lẫn, Ngân Sương không phải là chồn đâu. Cô ấy rõ ràng là có cha có mẹ cơ... Bây giờ, ai cũng biết Ngân Sương đích thị là con gái thứ tư của Vương phủ. Vậy thì làm sao là hồ ly tinh được... Ngày trước thiếp cũng đã lảm lẫn, thiếp cứ gán ghép cô ấy cho chồn, tạo ra cả một sự rối loạn trong Vương phủ. Tất cả lỗi ở thiếp cả... Bây giờ sự kết thúc thế này làm thiếp ân hận... Nhưng mà người chết rồi làm sao sống lại được? Có đau khổ thế nào cũng phải gắng gượng mà sống. Cái sống đáng quý. Chàng đã tự điểm chết sống lại. Cả gia đình, cha mẹ cũng được thoát khỏi cảnh lao tù... Đó là chuyện đáng mừng... Bây giờ thiếp nghĩ. Chàng cũng không còn ai. Hãy sống và quay lại an ủi cha mẹ, tái thiết lại Vương phủ... Chàng tuy đã mất Ngân Sương... Nhưng mà... Chàng vẫn còn thiếp cơ mà? Đấy chàng thấy không... Thiếp có lúc như điên loạn. Nhưng rồi cũng trở lại tỉnh táo... Thiếp muốn được là... Từ đây về sau, thiếp sẽ là một người bạn tốt của chàng. Thiếp sẽ cố gắng lo lắng chăm sóc cho chàng. Được

không? Chàng hãy trả lời thiếp đi!

Hạo Trinh không lộ một cảm xúc nào. Con người chàng như đã thành tượng đá. Vẫn bế Ngân Sương trên tay, Hạo Trinh tiến tới bên ngựa. Đặt người yêu lên yên.

Công chúa sợ hãi, quay qua Vương gia và Tuyết Như:

- Anh ấy muốn bỏ đi thật, sao mấy người không ngăn lại chứ?

Vương gia thần thờ, chẳng nói được lời nào. Trong khi bà Tuyết Như cũng mê loạn, lẩm bẩm:

- Nó muốn trở về với thiên nhiên, đồng cỏ... Muốn xa lánh hết loài người? Như vậy cũng được... Cũng tốt... Biết đâu rồi ở đây, chúng lại trở về với kiếp chồn trắng. Với những kẻ yêu nhau. Chỉ cần như thế... Hạnh phúc là đủ. Cần gì làm người Cho thêm phiền muộn. Được rồi làm thú nhiều khi sung sướng hơn... Vậy thì... Tội con hãy đi đi!...

Công chúa nhìn quanh, thấy chẳng ai đồng tình hay giúp đỡ nàng. Họ như đắm chìm trong nỗi suy tư khắc khoải riêng. Như bị mê hoặc bởi chuyện biến thành chồn...

Công chúa lo lắng, nói lớn:

- Ngân Sương không phải là chồn, mà là người! Đừng tin chuyện đó! Cô ấy là người bằng da bằng thịt cơ!

Nhưng chẳng thấy ai phản ứng hoặc để ý đến lời đó cả. Trong khi Hạo Trinh cũng đã nhảy lên lưng ngựa. Ngân Sương thì nằm trong lòng chàng, như đang ngủ mê.

Rồi Hạo Trinh giật mạnh giây cương, con tuấn mã ngẩng cao đầu lên, hí một tiếng rồi phi nhanh về phía trước.

- Hạo Trinh!

Công chúa đuổi theo sau ngựa. Giọng đau khổ.

- Chàng đi đâu đó? Bao giờ chàng quay về? Hạo Trinh! Chàng nên biết rằng trên đời này không phải chỉ có chàng mới biết thế nào là tình yêu... là ân hận... là đau khổ... Nếu chàng bỏ đi thật... Có nghĩa là chàng đã mắc nợ thiếp... Mà cái nợ này... Mãi mãi sẽ không trả dứt được đâu. Chàng hãy nhớ điều đó!

Nhưng Hạo Trinh không dừng. Ngựa cứ phóng thẳng bỏ lại đám bụi mù sau lưng.

Sau đám bụi đó là Vương gia, bà Tuyết Như, công chúa, Hạo Tường, Phiên Phiên, A Khắc Đan, Tiểu Khẩu Tử, Tần má má, Hương Kỳ...

Họ chỉ đứng yên lặng nhìn theo. Mọi thứ bị che khuất bởi đám bụi. Mọi thứ chỉ là ảo ảnh.

Bóng ngựa đã khuất xa... Thật xa... Tiếng vó ngựa cũng lơi dần. Bóng người với ngựa cũng biến mất.

oOo

Hạo Trinh đã rời khỏi kinh thành hoa lệ. Trước mặt chàng là núi rừng bao la với rừng xanh ngút ngàn. Hạo Trinh cứ thế thẳng tiến. Càng xa thế giới loài người càng tốt bao nhiêu.

Sống làm người cũng chẳng sung sướng gì...

HẾT